

การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึก
โดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

ปริญญาานิพนธ์

ของ

ธนาพร ศรีโสภณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2553

การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึก
โดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

ปริญญาานิพนธ์

ของ

ธนาพร ศรีโสภณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึก
โดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

บทคัดย่อ

ของ

ธนาพร ศรีโสภณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2553

ธนาพร ศรีโสภณ. (2553). การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร.

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นผู้ปกครองที่ทำหน้าที่ดูแล และให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางจำนวน 8 คน และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง 8 คนมีระดับสติปัญญา 35-49 และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อนกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 8 คน เลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) ดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 7 วัน รับไบบันที่กพฤติกรรมหลังการฝึกทุกวันศุกร์ จากผู้วิจัยในกิจกรรมถัดไปเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางแบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์ The Sign Test for Median: One Sample และ The Wilcoxon Matched –Pairs Signed - Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับที่ดีขึ้น

1.1 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดี

1.2 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดีมาก

2.6 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

A STUDY ON SELF - DISCIPLINE OF KINDERGARTEN STUDENTS LEVEL 2 WITH
MODERATE MENTAL RETARDATION WHOSE PARENTS UNDERWENT
THE SELF - DISCIPLINE TRAINING PROGRAM

AN ABSTRACT
BY
THANAPORN SEESOPON

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
May 2010

Thanaporn Seesopon. (2010). *A Study on Self - Discipline of Kindergarten Students Level 2 with Moderate Mental Retardation whose Parents Underwent The Self – Discipline Training Program*. Master Thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. advisor Committee: Asst.Prof. Dr.Daranee Saksiriphol, Asst. Prof. Dr.Paitoon Pothisan.

This research aimed to study and to compare disciplinary behavior of Kindergarten year 2 students with moderate level of mental retardation before and after their parents were trained by disciplinary behavior development team. The sample group included 8 parents and 8 students with mental retardation between 35 and 49 without overlapping disability obtained by purposive sampling. The training took 7 day a week lasted for 5 weeks. The parents were provided with evaluation form every Friday by the researcher for in the next activity in each week. The instruments employed in this study included training kit to improve the disciplinary behavior of students. The data were analyzed using median, interquartile range, The Sign Test for Median : One Sample and the Wilcoxon Matched-Pairs Signed- Ranks Test.

The results of the research can be concluded as follows:

1. After having been trained with parents using training kit, the disciplinary behavior of kindergarten year 2 students, with moderate level of mental retardation is at a good level as follows.

1.1 Disciplinary behavior in making the bed of the target students after having been trained is at a good level.

1.2 Disciplinary behavior in queue forming after having been trained is at an excellent level.

1.3 Disciplinary behavior in thanking for all who help of the target students after having been trained by parents using training kit is at a poor level

1.4 Disciplinary behavior in apologizing when making mistakes of the target students after having trained by parents using training kit is at a poor level.

1.5 Disciplinary behavior in dress code (sleeping clothes) of the target students after having trained by parents using training kit is at a good level.

1.6 Disciplinary behavior in storing toys in the place of the target students after having trained by parents using training kit is at a good level.

2. After having been trained with parents using training kit, the disciplinary behavior of kindergarten year 2 students, with moderate level of mental retardation is at a higher level as follows.

2.1 Disciplinary behavior in making the bed of the target students after having been trained is at a higher level.

2.2 Disciplinary behavior in queue forming after having been trained is at a higher level.

2.3 Disciplinary behavior in thanking for all who help of the target students after having been trained by parents using training kit is at a higher level

2.4 Disciplinary behavior in apologizing when making mistakes of the target students after having trained by parents using training kit is at a good level.

2.5 Disciplinary behavior in dress code (sleeping clothes) of the target students after having trained by parents using training kit is at a good level.

2.6 Disciplinary behavior in storing toys in the place of the target students after having trained by parents using training kit is at a good level.

ปริญญาานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึก
โดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

ของ

ธนาพร ศรีโสภณ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

(อาจารย์ ดร.เกรียงศักดิ์ สังข์ชัย)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สุธาวัดย์ หาญขจรสุข)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือและการให้คำแนะนำอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ซึ่งได้ให้แนวทาง คำแนะนำ คำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องในการทำปริญญานิพนธ์ รวมทั้งให้ความเอาใจใส่และกำลังใจแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี และ ดร.เกรียงศักดิ์ สังข์ชัย และ ดร.สุธาวลัย หาญขจรสุข กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ชุตินมณฑน์ บุญมาก ที่ช่วยกรุณาให้คำแนะนำให้คำปรึกษาและชี้แนะแนวทางในการทำชุดฝึกอบรมสำหรับผู้ปกครอง ขอขอบพระคุณ อาจารย์บุญสืบ แสงทอง หัวหน้างานการสอนภาษาต่างประเทศ อาจารย์พัชรีวรรณ คุณชื่น หัวหน้างานศูนย์วิชาการ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ และได้ให้ความช่วยเหลือตรวจสอบแก้ไขจนได้เครื่องมือที่สมบูรณ์

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ทุกท่านที่ได้กรุณาอบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่ดีและมีคุณค่ายิ่ง แก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในการศึกษา และขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดบางบอน (พิมพ์จันทร์แต่อุปถัมภ์) กรุงเทพมหานคร อาจารย์อิษฎ์ ประพาน ครูประจำชั้นนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 ที่อำนวยความสะดวกในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ คณะผู้บริหาร คณะครู โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน ที่ให้โอกาสและความช่วยเหลือในด้านต่างๆ เป็นอย่างดี และขอขอบคุณนางสาวอนัญญาณี ศรีนอก เอกการศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้ความช่วยเหลือในการศึกษาครั้งนี้สำเร็จเป็นอย่างดี

ธนาพร ศรีโสภณ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
สมมติฐานการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	11
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	11
ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	12
ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง.....	13
หลักสูตรการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง.....	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	15
ความมีวินัย.....	16
หลักสูตรการศึกษาระดับปฐมวัย พุทธศักราช 2546.....	16
ความหมายของวินัย.....	18
ความสำคัญของวินัย.....	20
คุณค่าและประโยชน์ของวินัย.....	20
ประเภทของวินัย.....	21
ความหมายของความมีวินัยในตนเอง.....	22
พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง... ..	22
การปลูกฝังและเสริมสร้างความมีวินัยในตนเอง.....	24
การประเมินวัดความมีวินัยโดยการสังเกต.....	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัย.....	29
การฝึกอบรมและชุดฝึกอบรม.....	30
ความหมายการฝึกอบรม.....	30
วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม.....	31
ประเภทของการฝึกอบรม.....	32
ความหมายของชุดฝึกอบรม.....	34
แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุดฝึกอบรม.....	36
ประเภทของชุดฝึกอบรม.....	37
ประโยชน์ของชุดฝึกอบรม.....	38
ประโยชน์ต่อผู้รับการอบรม.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม.....	39
การให้ความรู้ผู้ปกครอง.....	40
ความสำคัญของการให้ความรู้ผู้ปกครอง.....	41
ความสำคัญของผู้ปกครองต่อพัฒนาการเด็ก.....	42
บทบาทหน้าที่ของผู้ปกครองในการพัฒนาเด็ก.....	43
แนวทางการให้ความรู้ผู้ปกครอง.....	43
การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง.....	47
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	49
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	49
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	51
วิธีการทดลอง.....	66
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	80
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	80
สมมติฐานในการวิจัย.....	80
วิธีการดำเนินวิจัย	81
สรุปผลการวิจัย.....	82
อภิปรายผล.....	84
ข้อเสนอแนะ.....	91
บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก.....	101
ภาคผนวก ก	102
ภาคผนวก ข	104
ภาคผนวก ค	110
ภาคผนวก ง	113
ภาคผนวก จ	118
ภาคผนวก ฉ	121
ภาคผนวก ช	123
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	126

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน ชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ด้านการจัดเก็บ เครื่องนอน จากการฝึกของ ผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนา พฤติกรรมความมีวินัย	62
2 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้น อนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ด้านการรอคอยเข้า แถวซื้อของจากการฝึกของ ผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนา พฤติกรรมความมีวินัย	63
3 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน ชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางด้านการรู้จักการ กล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของจากการฝึกของผู้ปกครอง ที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	64
4 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน ชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ด้านการรู้จักขอ โทษเมื่อทำผิดจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนา พฤติกรรมความมีวินัย	65
5 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้น อนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ด้านการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรม พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	66
6 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน ชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางด้านการเก็บของ เล่นเข้าที่ จากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนา พฤติกรรมความมีวินัย	67

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
7 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางด้านการจัดเก็บเครื่องนอนจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	68
8 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง ด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	69
9 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางด้านรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	70
10 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด จากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	71
11 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางด้านรู้จักการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน จากการฝึก ของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	72
12 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางด้านการเก็บของเล่นเข้าที่จากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	73

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า	
13	เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนของนักเรียนชั้น อนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึก ของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	74
14	เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอยเข้าแถวชื่อของ ของนักเรียนชั้น อนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึก ของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	75
15	เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ ความช่วยเหลือหรือให้ของ ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทาง สติปัญญาระดับปานกลาง ก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรม พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	76
16	เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดของนักเรียนชั้น อนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึก ของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	77
17	เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนของ นักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและ หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	78
18	เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้น อนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึก ของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย	79
19	แสดงผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรม ความมีวินัย	105
20	แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องข้อคำถาม แบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของ นักเรียน	107

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 มุ่งปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการพัฒนาขีดความสามารถของผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ใฝ่การเรียนรู้ อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2542: บทนำ) สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ของกระทรวงศึกษาธิการ คือ เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ในมาตรฐานการเรียนรู้ที่ 4 ตัวบ่งชี้ที่ 1 จะเน้นในเรื่องของการมีวินัยในตนเองและมีความรับผิดชอบการพัฒนาอารมณ์จิตใจ และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมให้กับเด็กทำให้เด็กมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่นมีความเชื่อมั่น กล้าแสดงออก มีวินัยในตนเอง ฝึกปฏิบัติโดยสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม เพื่อให้ นักเรียนแต่ละคนมีโอกาสพัฒนาตนเอง ตามลำดับขั้นของพัฒนาการสูงสุดตามศักยภาพ และนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้อย่างมีความสุข เป็นคนเก่งและคนดีของสังคม (กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. 2546: 12)

การสร้างวินัยในตนเองเป็นรากฐานของพฤติกรรมที่ดีสิ่งที่จะช่วยให้คนเรามีวินัยที่ดียังมีหลายลักษณะได้แก่ ระเบียบข้อปฏิบัติ ข้อบังคับ ตลอดจนกฎหมายและศีลธรรม มีวัตถุประสงค์จะควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ให้เป็นไปในแนวทางที่พึงประสงค์ในทางที่ดีงาม ดังนั้นทุกคนจึงควรตระหนักในความสำคัญและความจำเป็นของการมีวินัย คนที่มีวินัยในตนเองจะเป็นคนที่รู้จักตนเอง สามารถควบคุมตนเองมิให้ทำผิดกฎระเบียบที่สังคมได้กำหนดไว้ กลายเป็นบุคคลที่สังคมยอมรับและที่สำคัญเป็นคนที่ไม่สร้างปัญหาให้กับสังคมได้อีกด้วย วินัยที่ดีจะต้องมาจากจิตสำนึกของแต่ละคนโดยมิต้องมีกฎเกณฑ์ใดๆ มาบังคับ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจสำหรับการปลูกฝังให้เด็กรู้จักการมีวินัยในตนเอง รู้ว่าอะไรควรทำหรือไม่ควรทำโดยผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กจะต้องร่วมมือช่วยกันปลูกฝังทั้งพ่อแม่ ผู้ปกครอง และครู

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก็ต้องมีการปลูกฝังด้านความมีวินัยในตนเอง เช่นเดียวกับเด็กปกติ เพราะเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีอารมณ์แปรปรวนควบคุมอารมณ์ไม่ค่อยได้ ปรับตัวยาก สมาธิสั้น และยังมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเฉพาะตัวที่สังคมไม่ยอมรับ เช่น รังแกเพื่อน ขาดวินัย ไม่มีความรับผิดชอบ มีความบกพร่องทางการสื่อสาร มีพฤติกรรมไม่ยอมแบ่งปัน และไม่รู้จักการรอคอย ไม่สามารถร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้นาน (ประภคฤติ พูลพัฒน์. 2544: 73-84) จากการสำรวจและการรวบรวมข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า ปัญหาและอุปสรรคที่จะต้องดำเนินการแก้ไขเพื่อไม่ให้มีปัญหาในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น คือ การไม่มีลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัย

ซึ่งได้แก่ การไม่เดินแถวให้มีระเบียบ การไม่เข้าแถวรอลำดับ การไม่เก็บของเข้าที่และจัดให้เป็นระเบียบ การไม่ทิ้งขยะให้ถูกที่ ไม่มีมารยาทในการฟัง การไม่มีมารยาทในการรับประทานอาหาร เป็นต้น ซึ่งทุกฝ่ายต้องช่วยกันส่งเสริมและพัฒนาความมีวินัยให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาขณะที่อยู่ในโรงเรียนและที่บ้าน การเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะส่งเสริมพัฒนาการเตรียมความพร้อมของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาให้มีความพร้อมในการเรียนต่อไปตามมาตรฐานการเรียนรู้โดยศึกษาจากหลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2546 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546: 26-29) ในการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้ที่ 4 คือ การมีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงามตามตัวบ่งชี้ที่ 1 จะเน้นในเรื่องของการมีวินัยในตนเองและมีความรับผิดชอบ ประกอบด้วย การเข้าแถวและเดินแถวให้เป็นระเบียบ การเก็บของเข้าที่และจัดเป็นระเบียบ การทิ้งขยะให้ถูกที่ รู้จักการกล่าวคำขอบคุณ และรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด ไม่แก้งเพื่อน มีน้ำใจแบ่งปันสิ่งของ การจัดเก็บเครื่องนอน การแต่งกาย เก็บของผู้อื่นได้ส่งคืนเจ้าของและไม่ส่งเสียงดังในห้องเรียน นอกจากนี้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตราที่ 23 (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 2547: 12 – 16) ได้กำหนดให้การจัดการศึกษาทุกรูปแบบ ต้องเน้นทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ มาตรา 24 วรรค 4 การจัดการเรียนการสอนต้องผสมผสานสาระความรู้ต่างๆ อย่างเป็นสัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาของชาติ และสถานศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่สนองต่อความต้องการของประเทศสังคม และท้องถิ่นมีพัฒนาการในทุกด้านทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจ สติปัญญา เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีคุณภาพในภายภาคหน้า ฉะนั้นควรให้โอกาสเด็กได้ฝึกการสร้างวินัยในตนเองตั้งแต่ช่วงปฐมวัย เพราะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาลักษณะนิสัยให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และดำรงชีวิตในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2547: 2) ได้ระบุว่า ปัญหาของสังคมประการหนึ่งที่มีผลกระทบต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา คือ ความอ่อนแอของสถาบันครอบครัว ในการทำหน้าที่อบรมเลี้ยงดูเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจำนวนหนึ่งอาจได้รับการเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสมส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของเด็กทั้งในปัจจุบันและอนาคต นอกจากนี้ปัญหาสิ่งแวดล้อมต่างๆ ส่งผลโดยตรงและโดยอ้อมต่อสุขภาพอนามัยและพัฒนาการตลอดจนการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

การสร้างวินัยให้กับลูกจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่ง การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจะมีวินัยหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง ปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อการสร้างวินัย คือพ่อแม่ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก และกลวิธีการฝึกวินัย ปัจจัยด้านพ่อแม่ได้แก่ทัศนคติของพ่อแม่ ความตั้งใจจริงของพ่อแม่ วินัยในตนเองของพ่อแม่ อารมณ์ของพ่อแม่ ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก ถ้าพ่อแม่มีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับลูก ลูกจะต่อต้านกฎระเบียบที่ตั้งขึ้นและเมื่อถูกกำหนดกรอบให้อยู่ในวินัยหรือถูกลงโทษ ก็จะมี ความเข้าใจวัตถุประสงค์ของพ่อแม่ผิดๆและปัจจัยด้านกลวิธีในการฝึกวินัยนั้น พ่อแม่ต้องมีเทคนิคที่เหมาะสมมีความสม่ำเสมอ เสมอต้นเสมอปลาย และฝึกฝนตั้งแต่ยังเด็กโดยเฉพาะในช่วงปฐมวัย กลวิธีในการฝึกวินัยให้กับเด็กเล็กก็มีหลายเทคนิควิธี อาจจะใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง หรือหลายวิธีผสมผสานก็ได้ เช่น การให้เหตุผล การใช้ท่าที การเบี่ยงเบนความสนใจ การเพิกเฉย การให้รางวัล การเป็นแบบอย่างที่ดีและเป็นรูปแบบที่ถูกต้อง และการทำโทษ(อัมพล สู่อำพัน, 2549:23) วินัยในตนเองยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของทักษะชีวิตในการเตรียมพร้อมสำหรับการปรับตัวในอนาคต การฝึกระเบียบวินัยจะได้ผลดีต้องได้รับการฝึกอย่างสม่ำเสมอ ผู้ปกครองต้องมีความเด็ดขาดในการปฏิบัติตน เพื่อรักษากฎระเบียบทั้งน้ำเสียงท่าทางและ สีหน้า จะต้องสื่อได้อย่างชัดเจนว่าการกระทำนั้นไม่เป็นที่ยอมรับของผู้ใหญ่ นอกจากนี้ควรปฏิบัติต่อเด็กด้วยการกระทำมากกว่าที่จะใช้คำพูดเพียงอย่างเดียว และต้องไม่ลืมว่าเด็กแต่ละคน มีความสามารถในการรับคำสั่งหรือข้อปฏิบัติแตกต่างกันออกไป ดังนั้นผู้ปกครองควรคำนึงถึงความสามารถในการรับรู้ ประกอบกับการออกกฎเกณฑ์ เนื่องจากเด็กทุกคนต้องการฝึกพัฒนาทักษะและวุฒิภาวะด้านอารมณ์ เพื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถควบคุมอารมณ์ตามสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสมรู้ว่าสิ่งใดควรไม่ควรทำ สามารถยอมรับข้อผิดพลาดได้ แต่สิ่งสำคัญที่สุดก็คือพ่อแม่ ผู้ปกครองจะต้องวางขอบเขตด้วยความมั่นคงสม่ำเสมอ และเป็นแบบอย่างที่ดี เด็กสามารถซึมซับพฤติกรรม และเลียนแบบบุคลิกภาพของพ่อแม่มาเป็นของตนเองได้ในเวลาต่อมา ฉะนั้นบทบาทของพ่อแม่จึงมีอิทธิพลอย่างสูง ต่อการพัฒนาของลูกในการก้าวไปสู่การเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ทั้งทางกาย และจิตใจ (กรมสุขภาพจิต, 2546: 12)

ข้อมูลข่าวสารที่ให้ความรู้กับผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเป็นเรื่องสำคัญมากซึ่งเป็นทางเลือกหนึ่งโดยการนำสื่อโฆษณาและประชาสัมพันธ์มาใช้ในการส่งเสริมให้ความรู้กับผู้ปกครอง ทางเลือกหนึ่งที่เป็นที่นิยมคือ การเผยแพร่ความรู้โดยใช้แผ่นพับ เป็นสื่อชนิดหนึ่งที่ถูกเลือกใช้มากเป็นอันดับหนึ่ง เพื่อเผยแพร่ความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วงเดือน เดชะรินทร์. (2546: บทคัดย่อ) ที่ได้ นำแผ่นพับมาประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับผู้ปกครองของเด็กปฐมวัย ออทิสติกในเรื่องการศึกษาประชาสัมพันธ์และการสร้างเจตคติที่ถูกต้อง เรื่องบุคคลออทิสติกเป็น การสร้างความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง ให้แก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงทุกคนในสังคมและมีวิธีการ

ใหม่ๆ ที่เหมาะสมมาช่วย เช่น การใช้ชุดการฝึกอบรมเป็นสื่อที่ใช้ได้ผลดีสามารถจัดได้ ในลักษณะเรียนด้วยตนเอง (Independent Study) โดยถือหลักความแตกต่างระหว่างบุคคลที่นักเรียนสามารถเรียนได้ตามเวลาโอกาสและความพอใจของตนเอง การยอมรับทฤษฎีนี้ทำให้สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะสื่อการเรียนรู้ที่เป็นเอกสารสิ่งพิมพ์ที่พัฒนาขึ้น (วิโรจน์ สารัตนะ. 2532: 36; อ้างอิงจาก Kulick. 1982: 853)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น จึงได้สร้างชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับผู้ปกครองเพื่อเสริมสร้างความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง และเพื่อให้ผู้ปกครองสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง โดยจัดทำแผ่นพับและคู่มือในการให้ความรู้ จัดทำเป็นรูปแบบของวีซีดี และให้ผู้ปกครองได้ฝึกปฏิบัติ ด้วยการฝึกกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางที่บ้าน โดยจะเน้นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมีวินัย และเป็นแนวทางให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและผู้สนใจได้นำผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางจะเป็นแนวแก่ครู ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องได้ตระหนักถึงคุณค่าความสำคัญของการจัดกิจกรรมโดยให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมการมีวินัย และยังเป็นแนวทางส่งเสริมให้ผู้ปกครองได้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนในการอบรมเลี้ยงดู และให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการส่งเสริมการมีวินัยในของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ปกครองที่ทำหน้าที่ดูแลและให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง มีระดับสติปัญญาระหว่าง 35 – 49 และ
ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ปกครองที่ทำหน้าที่ดูแลและให้ความช่วยเหลือ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง จำนวน 8 คน และนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง ระดับสติปัญญาระหว่าง 35 – 49 จำนวน 8 คน และ
ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552
โรงเรียนวัดบางบอน (พิมพ์จันทร์แต่อุปลัมภ์) กรุงเทพมหานคร ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการแบบเจาะจง
(Purposive Sampling) เฉพาะผู้ปกครองที่ให้ความร่วมมือและสามารถเข้ารับการฝึกได้ครบตาม
กำหนด

**ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับผู้ปกครองของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง** เป็นชุดฝึกอบรมสำหรับผู้ปกครองที่ใช้พัฒนาพฤติกรรม
ความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง ที่สร้างขึ้นตามแนวคิดของ
ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล ชุดฝึกอบรมนี้มีลักษณะเป็นสื่อประสมประกอบด้วย วีซีดี แผ่นพับ
ที่เป็นการให้ความรู้ในด้านความมีวินัยให้แก่ผู้ปกครองร่วมกับการปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดเป็น
รายบุคคลภายใต้คำแนะนำของผู้ฝึก ซึ่งประกอบด้วย

1. เอกสารแผ่นพับ ประกอบการอบรมสำหรับผู้ปกครองที่เข้ารับการฝึก โดยเอกสารแผ่นพับ
ของการฝึกวินัยมีทั้งหมด 8 ชุด ได้แก่

1.1 เอกสารแผ่นพับ ชุดที่ 1 การควบคุมตนเอง	: การรอคอยเข้าแถวซื้อของ
1.2 เอกสารแผ่นพับ ชุดที่ 2 การควบคุมตนเอง	: การเข้าห้องน้ำ
1.3 เอกสารแผ่นพับ ชุดที่ 3 ความรับผิดชอบ	: การเก็บของเล่นเข้าที่
1.4 เอกสารแผ่นพับ ชุดที่ 4 ความรับผิดชอบ	: การจัดเก็บเครื่องนอน
1.5 เอกสารแผ่นพับ ชุดที่ 5 ความรับผิดชอบ	: การแต่งกาย (ชุดนอน)
1.6 เอกสารแผ่นพับ ชุดที่ 6 ปฏิบัติตามระเบียบของสังคม	: ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว
1.7 เอกสารแผ่นพับ ชุดที่ 7 ปฏิบัติตามระเบียบของสังคม	: การทิ้งขยะลงถัง
1.8 เอกสารแผ่นพับ ชุดที่ 8 ปฏิบัติตามระเบียบของสังคม	: รู้จักการกล่าวคำขอบคุณ

เมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือ หรือให้ของและรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด ในเอกสารแผ่นพับทั้ง 8 ชุดแต่ละชุด
จะมีแบบบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนสำหรับผู้ปกครองสังเกตและบันทึกแล้วนำกลับมาให้ผู้วิจัย

2. วิธีที่ดีให้ความรู้ 1 ชุด โดยมีเนื้อหาของการฝึกอบรวม 3 ด้าน ดังนี้

2.1 ด้านการควบคุมตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างเหมาะสมและระมัดระวัง อดทน อดกลั้น ได้แก่ การระมัดระวังเข้าแถวซื้อของ

2.2 ด้านความรับผิดชอบ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างเหมาะสม และทำสิ่งที่ได้รับมอบหมายในสิ่งที่ตนกระทำ ได้แก่ การเก็บของเล่นเข้าที่และจัดเป็นระเบียบ การจัดเก็บเครื่องนอน และการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน

2.3 ด้านปฏิบัติตามระเบียบของสังคม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างเหมาะสม และเป็นระเบียบแบบแผนในการปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่ม ได้แก่ การทิ้งขยะลงถัง ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว รู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือ หรือให้ของและรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด

3. แบบประเมินพฤติกรรมควมมีวินัยของนักเรียน โดยกำหนดขอบเขตของการประเมิน พฤติกรรมการมีวินัย 8 ด้าน ได้แก่ การระมัดระวังเข้าแถวซื้อของ การเข้าห้องน้ำ การแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน การเก็บของเล่นเข้าที่ การจัดเก็บเครื่องนอน การทิ้งขยะลงถัง ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว รู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของและรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด

ตัวแปรที่ศึกษา

พฤติกรรมควมมีวินัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมควมมีวินัย หมายถึง การประพฤติปฏิบัติ การกระทำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง ที่มีความสามารถในการควบคุมตนเองได้อย่างเหมาะสม ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นและปฏิบัติตนไปในทางที่ถูกต้องอย่างมีเหตุผล ตามกฎ ระเบียบ ที่ได้ตั้งไว้ในสังคมโดยได้กำหนดควมมีวินัยของนักเรียน คือ การแสดงพฤติกรรมในรูปของการควบคุมตนเองทำตามข้อตกลงของครู เคารพกฎระเบียบโดยไม่ต้องมีใครตักเตือน พฤติกรรมที่จะแสดงออก โดยมีพฤติกรรมที่แสดงออก 3 ด้าน ได้แก่

1. การควบคุมตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในการระมัดระวัง อดทนอดกลั้น ได้แก่ การระมัดระวังเข้าแถวซื้อของ การเข้าห้องน้ำ

2. ความรับผิดชอบ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในการทำสิ่งที่ได้รับมอบหมายในสิ่งที่ตนกระทำ ได้แก่ การเก็บของเล่นเข้าที่ การจัดเก็บเครื่องนอน การแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน

3. ปฏิบัติตามระเบียบของสังคม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกที่เป็นระเบียบแบบแผนในการปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่ม ได้แก่ การทิ้งขยะลงถัง ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว รู้จักการกล่าวคำขอบคุณ

เมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ และรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด ซึ่งสามารถวัดออกมาเป็นคะแนนได้ด้วยแบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัย

กรอบแนวคิดการวิจัย

ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับผู้ปกครอง	
ขั้นตอนปฏิบัติการ	พฤติกรรมความมีวินัย
1. ประชุมชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทดลองแก่ผู้ปกครองทั้งกลุ่ม 2. ผู้วิจัยสาธิตกิจกรรมให้ผู้ปกครองทำตามทีละกิจกรรม 3. ให้ผู้ปกครองฝึกปฏิบัติตาม วิดีโอ และแผ่นพับ 4. ผู้ปกครองตรวจสอบความมีวินัยของนักเรียน 5. ชี้แจงมอบหมายภาระงานการฝึกนักเรียนและบันทึกผลการฝึกพฤติกรรมของนักเรียนที่บ้าน 6. นัดหมายให้ผู้ปกครองนำนักเรียนมาทดสอบ	1. การควบคุมตนเอง 1.1 การรอคอยเข้าแถวซื้อของ 1.2 การเข้าห้องน้ำ 2. ความรับผิดชอบ 2.1 การเก็บของเล่นเข้าที่ 2.2 การจัดเก็บเครื่องนอน 2.3 การแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน 3. ปฏิบัติตามระเบียบของสังคม 3.1 การทิ้งขยะลงถัง 3.2 ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว 3.3 รู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือ หรือให้ของ และรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด (มาตรฐานการเรียนรู้ ตามหลักสูตร การศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช. 2546: 26-29)

พฤติกรรม
ความมีวินัย

สมมติฐานการวิจัย

1. พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับนี้

2.4 พฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

2.5 พฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

2.6 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยได้มีการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำเสนอตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.2 ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.3 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง
 - 1.4 หลักสูตรการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
2. ความมีวินัย
 - 2.1 หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546
 - 2.2 ความหมายของวินัย
 - 2.3 ความสำคัญของวินัย
 - 2.4 คุณค่าและประโยชน์ของความมีวินัย
 - 2.5 ประเภทของวินัย
 - 2.6 ความหมายของความมีวินัยในตนเอง
 - 2.7 พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง
 - 2.8 การปลูกฝังและเสริมสร้างความมีวินัยในตนเอง
 - 2.9 การประเมินวัดความมีวินัยโดยการสังเกต
 - 2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัย
3. การฝึกอบรมและชุดฝึกอบรม
 - 3.1 ความหมายการฝึกอบรม
 - 3.2 วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม
 - 3.3 ประเภทของการฝึกอบรม
 - 3.4 ความหมายของชุดฝึกอบรม
 - 3.5 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุดฝึกอบรม

- 3.6 ประเภทของชุดฝึกอบรม
- 3.7 ประโยชน์ของชุดฝึกอบรม
- 3.8 ประโยชน์ต่อผู้รับการอบรม
- 3.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม
- 4. การให้ความรู้ผู้ปกครอง
 - 4.1 ความสำคัญของการให้ความรู้ผู้ปกครอง
 - 4.2 ความสำคัญของผู้ปกครองต่อพัฒนาการเด็ก
 - 4.3 บทบาทหน้าที่ของผู้ปกครองในการพัฒนาเด็ก
 - 4.4 แนวทางการให้ความรู้ผู้ปกครอง
 - 4.5 การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

องค์การอนามัยโลก (WHO. 2007: online) ให้ความหมายความบกพร่องทางสติปัญญา (intellectual deficiency) หมายถึง บุคคลที่มีความล่าช้าและมีความบกพร่องของพัฒนาการทุกด้าน เช่น พัฒนาการด้านการเคลื่อนไหว สติปัญญา สังคมและภาษา เกิดขึ้นกับเด็กตั้งแต่แรกเกิดหรือกับวัยเด็กตอนต้นไม่ใช่การเจ็บป่วยด้านจิตใจ แต่อาจมีความเจ็บป่วยด้านจิตใจเกิดขึ้นในภายหลังและมีการใช้คำศัพท์อื่นๆ ที่มีความหมายเดียวกันได้แก่ ปัญญาอ่อน (mental retardation) ความบกพร่องด้านพัฒนาการ (developmental disability) หรือความบกพร่องด้านจิตใจ (mental deficiency)

วารี ธีระจิตร (2545: 111) ได้ให้ความหมายของความบกพร่องทางสติปัญญาโดยกล่าวไว้มีอยู่ 2 ประการ คือ

1. ความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง สภาวะที่พัฒนาการของสมองเจริญไม่เต็มที่ แสดงลักษณะโดยมีระดับปัญญาต่ำ หรือด้อยกว่าปกติ พัฒนาการทางกายล่าช้า ความสามารถในการเรียนรู้มีน้อย มีความสามารถจำกัดในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม

2. ความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง พัฒนาการทางสมองไม่สมบูรณ์ไม่สามารถช่วยตนเองได้ด้วยประการใดๆ จึงจำเป็นต้องมีผู้คอยแนะนำช่วยเหลือไม่สามารถเรียนรู้ร่วมชั้นแบบตลอดเวลากับเด็กในโรงเรียนปกติได้ มักจะถูกชักจูงง่าย ลืมง่าย ระดับความบกพร่องทางสติปัญญา มีตั้งแต่ขนาดรุนแรงมาก ปานกลาง เล็กน้อย เป็นต้น ความเจริญเติบโตล่าช้าทั้งทางร่างกายและสติปัญญา

ศรียา นิยมธรรม (2541: 222) กล่าวถึงความหมายของความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง ความบกพร่องสองประการ คือ ระดับเชาว์ปัญญาและความสามารถในการปรับตัวเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการในชีวิตประจำวันตามสภาพแวดล้อมของคนปกติ

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความบกพร่องทางสติปัญญาหมายถึง ภาวะที่สมองทำงานไม่สมบูรณ์ความสามารถทางสมองต่ำกว่าระดับเฉลี่ยของคนปกติทั่วไป ทำให้เกิดความจำกัดทางด้านความสามารถทางสติปัญญาและทักษะการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทางสังคม จึงทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาต้องได้รับการฝึกในด้านที่ขาดความสามารถ เช่น ทักษะทางด้าน การสื่อสาร ทักษะการช่วยเหลือตนเอง ทักษะการควบคุมตนเอง ทักษะการรักษาสุขภาพและความปลอดภัย ทักษะความสามารถทางด้านวิชาการ ทักษะการทำงาน เป็นต้น ทักษะดังกล่าวจะปรากฏชัดก่อนอายุ 18 ปี

2. ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ความบกพร่องทางสติปัญญาจะมีความแตกต่างกันในด้านความสามารถ ดังนั้นในการจัดแบ่งความบกพร่องทางสติปัญญาเพื่อให้สามารถระบุความรุนแรงของความบกพร่องทางสติปัญญา อันจะส่งผลให้มีการช่วยเหลืออย่างเหมาะสมได้ อาร์แมน และแอลคินส์ (Ashman; & Elkins. 1990: 73); กัลยา สุตะบุตร (2539: 34); ผดุง อารยะวิญญู (2542: 16-17)

และ วารี ธีระจิตร (2541: 112-113) ได้แบ่งประเภทของความบกพร่องทางสติปัญญาตามระดับความสามารถทางเชาว์ปัญญา (Intelligence quotient) หรือ IQ ได้ 4 ระดับ ดังนี้

1. ความบกพร่องทางสติปัญญาระดับรุนแรงมาก หรือ Profound Grade มี IQ ระหว่าง 0 - 20 เด็กกลุ่มนี้ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้เลยถึงได้ก็เล็กน้อยมาก ต้องได้รับการช่วยเหลือเลี้ยงดูจากผู้อื่น เช่น พี่เลี้ยง ครู พ่อแม่อยู่ตลอดเวลา จะมีลักษณะพูดไม่ได้ เรียนไม่ได้ ฝึกกิจวัตรประจำวันง่าย ๆ ได้เล็กน้อยมากหรืออาจไม่ได้เลย

2. ความบกพร่องทางสติปัญญาระดับรุนแรงหรือขนาดมาก หรือ Severe Grade มี IQ ระหว่าง 21 - 34 เด็กกลุ่มนี้เรียนไม่ได้แต่พอฝึกได้ในสิ่งง่าย ๆ เช่น การช่วยเหลือตนเองแต่ต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือ แนะนำจากครู ผู้ปกครองหรือพี่เลี้ยงอยู่ตลอดเวลา ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองเรื่องกิจวัตรประจำวัน การเข้าสังคมและการป้องกันอันตรายได้

3. ความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หรือ Moderate Grade (Trainable) มี IQ ระหว่าง 35 - 49 เด็กพวกนี้สามารถฝึกหัดได้เรียนทักษะง่าย ๆ เกี่ยวกับการทำงาน การเข้าสังคม และการช่วยเหลือตนเองได้ดี

4. ความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย หรือ Mild Grade (Educable) มี IQ ระหว่าง 50 - 70 เด็กกลุ่มนี้มีความสามารถใกล้เคียงกับเด็กปกติแต่ต้องมีการช่วยเหลือในด้านการจัดการเรียน

การสอนให้เหมาะสมกับเด็กเหล่านี้ ให้สามารถที่จะดำเนินชีวิตในสังคมได้ และสามารถช่วยเหลือตนเองได้มากที่สุด

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ในการแบ่งระดับความรุนแรงของเด็กที่มีภาวะความบกพร่องทางสติปัญญานั้นมีความต้องการความช่วยเหลือแตกต่างกันตามระดับความรุนแรง ซึ่งรูปแบบของการให้การช่วยเหลือได้แก่ ความต้องการได้รับความช่วยเหลือเป็นครั้งคราวตามระยะเวลาที่กำหนด ต้องการความช่วยเหลือติดต่อกันตลอดไป และต้องการความช่วยเหลือทุกๆ ด้านให้มากที่สุด

3. ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจะมีลักษณะที่สำคัญ คือ มีการพัฒนาการล่าช้า ภาวะบกพร่องทางสติปัญญาถึงรุนแรงมากเท่าใด ความล่าช้าของพัฒนาการก็ปรากฏให้เห็นเร็วขึ้นเท่านั้น ในกลุ่มที่มีภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง จะมีพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวปกติ แต่พัฒนาการด้านความเข้าใจภาษา และการใช้ภาษาจะล่าช้า และมีลักษณะพฤติกรรมต่างจากเด็กปกติทั่วไปคือ ความจำกัดด้านความสามารถทางสติปัญญาการเรียนรู้ การพูด และการใช้ภาษา ซึ่งเป็นลักษณะของความพิการพิเศษของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยเรียน เริ่มเรียนทักษะทางวิชาการ จะแสดงลักษณะความพิการพิเศษให้เด่นชัดยิ่งขึ้น (นิธิตา หาญมานพ. 2541: 15)

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้แต่แตกต่างกันที่ความรุนแรง (กัลยา สุตะบุตร. 2539: 24-28 ; กรมสามัญศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ. 2543: 8) พอสรุปได้ดังนี้

1. การเคลื่อนไหว

เด็กประเภทนี้มีปัญหาในการทำงานของกล้ามเนื้อทั้งกล้ามเนื้อมัดใหญ่ (แขน ขา) และกล้ามเนื้อมัดเล็ก (นิ้วมือ) ตลอดจนมีปัญหาในการทำงานประสานกันระหว่างตากับมือ

2. การช่วยเหลือตนเอง

เด็กประเภทนี้มีปัญหาในการช่วยเหลือตนเอง หากไม่ได้รับการฝึกอย่างเพียงพอ แล้วเด็กไม่สามารถจะช่วยเหลือตนเองได้ดี การเรียนการสอนจึงมุ่งเน้นการช่วยเหลือตนเอง ด้านการดำรงชีวิตประจำวัน

3. ภาษาพูดและการพูด

เด็กประเภทนี้มักจะมีปัญหาทางด้านการพูด หลายคนที่ไม่ชัด หลายคนมีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาจำกัด หากได้รับการฝึกอย่างเพียงพอเด็กจะสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้

4. การเรียน

เด็กประเภทนี้มักประสบความล้มเหลวในด้านการเรียน ครูต้องหมั่นทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอและเด็กมีความสามารถในการเรียนค่อนข้างจำกัด

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง (Moderate mental retardation) จะมีลักษณะของพัฒนาการด้านภาษาค่อนข้างจำกัด ระดับพัฒนาการของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน บางคนสามารถร่วมสนทนา และเข้าใจคำสั่งง่ายๆ การดูแลตนเองและทักษะการเคลื่อนไหวล่าช้า มีความก้าวหน้าในการเรียนรู้จำกัด แต่พอที่จะเรียนทักษะพื้นฐานที่จำกัดในการอ่านเขียนและนับจำนวนได้ สามารถฝึกหัดเกี่ยวกับการทำงานกิจวัตรประจำวัน พัฒนาความสามารถทางสังคมในการสร้างปฏิสัมพันธ์หรือสามารถสื่อความหมายกับผู้อื่นได้ เข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมง่ายๆ ได้เท่านั้น

สรุปได้ว่าลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญานั้นจัดแบ่งออกได้ตามระดับความรุนแรงของภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาและมีภาวะจำกัดทางทักษะพื้นฐาน เด็กกลุ่มที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางจะมีลักษณะการเคลื่อนไหวล่าช้า มีลักษณะของพัฒนาการด้านภาษาค่อนข้างจำกัด และเข้าใจคำสั่งง่ายๆ ได้มีความก้าวหน้าในการเรียนรู้จำกัดแต่อยู่ในระดับที่สามารถเรียนทักษะพื้นฐานที่จำกัดในด้านการอ่าน การเขียน และนับจำนวนได้สามารถที่จะฝึกหัดเกี่ยวกับการทำงานกิจวัตรประจำวัน พัฒนาความสามารถทางสังคมในการสร้างปฏิสัมพันธ์ สามารถสื่อความหมายกับผู้อื่น และสามารถที่จะเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมง่ายๆ ได้

4. หลักสูตรการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง

จากการที่ได้แบ่งระดับความรุนแรงของภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาออกเป็นระดับต่างๆ นั้น ผดุง อารยะวิญญู (2542: 71-79) ได้เสนอแนวคิดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง ว่าจะเน้นเนื้อหา ดังนี้

1. ทักษะในการช่วยเหลือตนเอง เป็นทักษะแรกที่เด็กควรได้รับการฝึก ได้แก่ ทักษะการรับประทานอาหาร ทักษะการแต่งตัว ทักษะการใช้ห้องน้ำ ทักษะการรักษาความสะอาด เป็นต้น
2. ทักษะในการสื่อสาร เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางมีเป็นจำนวนมากที่ฟังคำพูดเข้าใจและพูดได้ แต่บางคนพูดไม่ได้แม้จะได้รับการสอนพูดเป็นเวลานาน สำหรับเด็กที่พูดไม่ได้จำเป็นต้องใช้การสื่อสารต้องใช้ระบบอื่นที่ไม่ใช่คำพูด เช่น รูปภาพ สิ่งของ หุ่นจำลอง เป็นต้น
3. ทักษะในการอ่าน การเขียนและเลขคณิตที่จำเป็นในการดำรงชีพ ทักษะประเภทนี้ เรียกว่า Functional Academics เช่น การอ่านราคาสินค้า การอ่านป้ายประกาศต่างๆ การอ่านป้ายบอกสายรถประจำทาง การซื้ออาหาร และซื้อของใช้ที่จำเป็น เป็นต้น

4. ทักษะด้านนันทนาการ ให้การพักผ่อนหย่อนใจเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนไม่ว่าแม้แต่เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาซึ่งเด็กกลุ่มนี้ ควรที่จะได้รับการฝึกให้รู้จักใช้เวลาพักผ่อนด้วยนันทนาการที่ง่าย ๆ และให้มีความเหมาะสมกับความสามารถของเขา งานวิจัยจำนวนมากระบุว่าเด็กบกพร่องทางสติปัญญาที่มีสติปัญญาต่ำมากสามารถรับการฝึกให้ใช้เวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการต่อไปได้เช่น โยนลูกบอล การเล่นเกมกระดานสั้น การปลูกดอก การเล่นพินบอล การเล่นเกมสำหรับเด็ก 2-3 ขวบ การเล่นเกมที่ครูกิดขึ้น และการสนทนากับคนที่คุ้นเคย การใช้เวลาเพื่อนันทนาการในลักษณะดังกล่าวแล้วนี้ จะช่วยให้เด็กพักผ่อนหย่อนใจ และคลายเครียดลง

5. ทักษะในการดำรงชีวิตประจำวัน หมายถึง ทักษะทุกอย่างที่จำเป็นในการดำรงชีวิตประจำวัน เช่น การเก็บที่นอน การเย็บเสื้อผ้า การเตรียมอาหารง่ายๆ เช่น การต้มไข่ การหุงข้าว เป็นต้น การขึ้นรถประจำทาง การขึ้นแท็กซี่ การข้ามถนน การเดินบนทางเท้า

6. ทักษะพื้นฐานด้านการงานและอาชีพ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาต่ำมากส่วนมากไม่สามารถประกอบอาชีพอิสระได้ แต่หากมีการเตรียมความพร้อมในด้านอาชีพเป็นอย่างดีแล้ว เด็กเหล่านี้จะสามารถทำงานได้ จึงควรได้รับการฝึกทักษะทางอาชีพเบื้องต้นเพื่อให้ความพร้อมในการประกอบอาชีพต่อไป

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา งานวิจัยในประเทศ

ทรรศนีย์ วันชาติ (2551: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความรู้ ความสามารถของผู้ปกครองในการฝึกพัฒนาากล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับพอฝึกได้ โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมสำหรับผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นผู้ปกครองซึ่งทำหน้าที่ดูแลและให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่มีระดับสติปัญญาระดับพอฝึกได้ (IQ 35-50) อายุระหว่าง 7 - 10 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวนทั้งหมด 10 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความรู้ของผู้ปกครองในการฝึกพัฒนาากล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับพอฝึกได้จากโปรแกรมการฝึกอบรมสำหรับผู้ปกครองอยู่ในระดับดีมาก
2. ความรู้ในการพัฒนาากล้ามเนื้อมัดเล็กของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับพอฝึกได้ หลังการฝึกจากโปรแกรมการฝึกอบรมสำหรับผู้ปกครองสูงขึ้น
3. ความสามารถของผู้ปกครองในการฝึกพัฒนาากล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับพอฝึกได้จากโปรแกรมการฝึกอบรมสำหรับผู้ปกครองอยู่ในระดับดี

งานวิจัยต่างประเทศ

คียลิซ (Keilitz I. 1990: abstract) ได้ศึกษาผลของการฝึกเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางให้มีทักษะการดูแลตนเองในด้านการแปรงฟันโดยใช้เทคนิคการสอนเชิงพฤติกรรมประกอบด้วยเทคนิคการกระตุ้นเตือน โดยใช้การกระตุ้นเตือนทางกาย และการกระตุ้นเตือนทางวาจา เทคนิคการเลียนแบบ และการสาธิตและกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างได้รับแรงเสริมจากสังคมร่วมด้วย โดยทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 8 คนพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถพัฒนาทักษะและปฏิบัติการแปรงฟันได้อย่างถูกต้องทุกขั้นตอนนี้

ฮอดจ์ อาร์ (Hodge R. 1990: abstract) ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางให้มีทักษะการดูแลตนเองในด้านการทำอาหารแบบง่ายๆ โดยใช้เทคนิคการสอนเชิงพฤติกรรม โดยการเลียนแบบ ซึ่งได้รับการจัดเตรียมรูปภาพขั้นตอนในการเตรียม และทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มแรกใช้รูปภาพในการสอน กลุ่มที่สองใช้การบรรยายโดยไม่มีรูปภาพประกอบ พบว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิคการสอนเชิงพฤติกรรม โดยการเลียนแบบรูปภาพในแต่ละขั้นตอน สามารถที่จะปฏิบัติทักษะในการเตรียมอาหารได้ดีกว่า

ความมีวินัย

1. หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546

การศึกษาปฐมวัยเป็นการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มุ่งพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 5 ปี โดยการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กภายใต้บริบทสังคม วัฒนธรรมเพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เกิดคุณค่าในตัวเองและสังคม ซึ่งหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้กล่าวถึงหลักการจัดการศึกษาไว้ดังนี้

หลักการ

เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการตลอดจนการเรียนรู้ที่เหมาะสม ด้วยปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเด็กกับพ่อแม่ เด็กกับผู้เลี้ยงดู หรือบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาศึกษาเด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กมีโอกาสพัฒนาตนเองตามลำดับขั้นของพัฒนาการทุกด้านอย่างสมดุลและเต็มตามศักยภาพ (กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ. 2545 ก: 8-13) โดยกำหนดหลักการดังนี้

1. ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการที่ครอบคลุมเด็กปฐมวัยทุกประเภท
2. ยึดหลักการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษานี้ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและวิถีชีวิตของเด็ก

3. พัฒนาเด็กโดยองค์รวมผ่านการเล่นและกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย
4. จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กสามารถดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณภาพ และมีความสุข
5. ประสานความร่วมมือระหว่างครอบครัว ชุมชน และสถานศึกษาในการพัฒนาเด็ก

จุดมุ่งหมาย

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยสำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี มุ่งให้เด็กมีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถ และความแตกต่างระหว่างบุคคลจึงกำหนดจุดหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ดังนี้

1. ร่างกายเจริญเติบโตตามวัย และมีสุขนิสัยที่ดี
2. กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรง ใช้ได้อย่างคล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์กัน
3. มีสุขภาพจิตดี และมีความสุข
4. มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม
5. ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี การเคลื่อนไหว และรักการออกกำลังกาย
6. ช่วยเหลือตนเองได้เหมาะสมกับวัย
7. รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และความเป็นไทย
8. อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
9. ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
10. มีความสามารถในการคิดและการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสมกับวัย
11. มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
12. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ และมีทักษะในการแสวงหาความรู้

ในส่วนของมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 สำหรับนักเรียนอายุ 5 ปี มาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยได้แก่มาตรฐานที่ 2 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัย และมีสุขนิสัยที่ดี ซึ่งกำหนดตัวชี้วัดชั้นปีตัวบ่งชี้ที่ 2 รู้จักรักษาสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามวัยได้แก่ ขับถ่ายเป็นเวลา มาตรฐานที่ 4 มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม ซึ่งกำหนดตัวชี้วัดชั้นปีตัวบ่งชี้ที่ 1 มีวินัยในตนเองและมีความรับผิดชอบคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามวัยได้แก่ จัดเก็บของเล่นของใช้เข้าที่ได้เรียบร้อย ตัวบ่งชี้ที่ 2 ซื่อสัตย์สุจริตและยอมรับความผิดพลาดของตนเองและผู้อื่น คุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตามวัยได้แก่ รู้จักขอโทษและให้อภัย ตัวบ่งชี้ที่ 4 รู้จักประหยัด คุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามวัยได้แก่ รู้จักใช้สิ่งของ/

เครื่องใช้/น้ำ/ไฟอย่างประหยัด มาตรฐานที่ 6 ช่วยเหลือตนเองได้เหมาะสมกับวัย ซึ่งได้กำหนดตัวชี้วัด
 ชั้นปีตัวบ่งชี้ที่ 1 ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันได้ด้วยตนเองคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามวัย ได้แก่ เลือก
 เครื่องแต่งกายของตนเองและแต่งด้วยตนเอง มาตรฐานที่ 7 รักธรรมชาติสิ่งแวดล้อมเพื่อวัฒนธรรม
 และความเป็นไทย ซึ่งกำหนดตัวชี้วัดชั้นปีตัวบ่งชี้ที่ 1 ดูแลรักษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คุณลักษณะ
 ที่พึงประสงค์ตามวัย ได้แก่ ทิ้งขยะถูกที่ ตัวบ่งชี้ที่ 2 มีสัมมาคารวะและมีมารยาทตามวัฒนธรรมไทย
 คุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามวัย ได้แก่ รู้จักกล่าวคำขอบคุณและขอโทษ มาตรฐานที่ 8 อยู่ร่วมกับ
 ผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบบประชาธิปไตยอันมี
 พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขซึ่งกำหนดตัวชี้วัดชั้นปีตัวบ่งชี้ที่ 1 เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้โดยมี
 คุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามวัย ได้แก่ รอคอยตามลำดับก่อน – หลังได้ ซึ่งเป็นมาตรฐานที่สำคัญและ
 เกี่ยวข้องกับการฝึกวินัยในชีวิตประจำวันเพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้ปฏิบัติตนได้
 ปฏิบัติตนถูกต้องในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. ความหมายของวินัย

วินัย (Discipline) เป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดกรอบความเป็นไปสำหรับคนในสังคมได้อยู่
 ร่วมกันด้วยความสงบเรียบร้อย ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านได้ให้ความหมายของวินัยไว้ ดังนี้
 กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2552: ออนไลน์) กล่าวว่า วินัย หมายถึง แนวทางความประพฤติ
 หรือระเบียบแบบแผนการปฏิบัติตน (ของบุคคล) เป็นที่ยอมรับว่าเป็นที่ถูกต้องเหมาะสมตามความ
 มุ่งหวังของสังคมและในแต่ละชุมชนและสังคมทั่วไป

วิฑูรย์ โพรเทมีย์ (2548: 11) ให้ความหมายว่า วินัย หมายถึง การปฏิบัติตนอยู่ในกฎระเบียบ
 แบบแผน ข้อบังคับ และข้อปฏิบัติของหน่วยงานตั้งแต่หน่วยงานย่อยไปจนถึงหน่วยงานใหญ่หรือ
 สถาบันย่อยไปสู่สถาบันใหญ่เพื่อให้มีการปฏิบัติเป็นแนวทางเดียวกัน และก่อให้เกิดประโยชน์ ความ
 เป็นระเบียบเรียบร้อยของคนในสังคมจากสังคมเล็กๆ ไปสู่สังคมใหญ่ๆ จนถึงประเทศชาติเพื่อให้คนใน
 ชุมชนและสังคมเป็นคนที่มีความดี ส่งผลต่อประเทศชาติเป็นประเทศที่ได้รับการพัฒนาแล้ว

นงนภัส เอี่ยมลลอ (2545: 6) ได้กล่าวว่าวินัยหมายถึง ความสามารถที่จะควบคุมตนเองใน
 ด้านความประพฤติการยอมรับในกฎระเบียบต่างๆ อย่างมีเหตุผลตลอดจนการแก้ไขความประพฤติ
 ของตนเองหรือของผู้อื่นโดยอาศัยวิธีการต่างๆ ทั้งการดูแลให้คำแนะนำโดยใช้หลักเหตุผล หรือวิธีการ
 ลงโทษตามสภาพของสถานการณ์ที่ปรากฏอยู่

เพชร ณ บ่อมเพชร (2548: 171) กล่าวว่า วินัยคือ ระเบียบแบบแผนหรือข้อบังคับที่วางไว้
 เพื่อให้ชีวิตในสังคมดำเนินไปอย่างเรียบร้อยมีความกลมกลืนไม่แตกแยกรวมกันเป็นหมู่เหล่า วินัยทาง
 สังคมกำหนดให้เราหรือเราจะกำหนดให้กับตัวเองก็ได้

นิลบล ทิวากร (2548: 2) ได้ให้ความหมายของวินัยไว้ว่าวินัยหมายถึง ข้อบังคับหรือข้อที่จะปฏิบัติในสังคมร่วมกันกำหนดไว้ให้ทุกคนยึดถือและปฏิบัติอย่างเดียวกัน เพื่อให้สังคมนั้นๆ เกิดความสันติสุขทุกคนที่รวมอยู่ในสังคมนั้นๆ ก็จะมีความสุขไปด้วย

สุรเชษฐ์ คำสุวัฒน์ (2546: 7) ได้สรุปความหมายของวินัยว่าหมายถึง กฎ กติกา ระเบียบ ข้อบังคับหรือแนวทางการปฏิบัติของแต่ละบุคคลที่เป็นไปเพื่อความถูกต้อง เพื่อความเป็นระเบียบทำให้เกิดความเรียบร้อยและเพื่อความสงบสุขในสังคม โดยเกิดการควบคุมพฤติกรรมของตนเองด้วยตนเองและโดยการควบคุมจากบุคคลอื่น

สัญญา ใจมั่น (2546: 15) สรุปว่าวินัยหมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในทางที่ถูกต้องตามข้อบังคับ คำสั่ง กฎหมายหรือระเบียบที่สังคมวางไว้เพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติของคน เพราะคนต้องอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะตั้งแต่เล็กคือครอบครัวจนถึงหมู่ใหญ่คือประเทศชาติ ถ้าทุกคนที่อยู่ร่วมกันปฏิบัติตามระเบียบวินัยที่สังคมวางไว้ ก็จะนำมาซึ่งความสงบสุขความเจริญก้าวหน้าความมั่นคง ความปลอดภัย

พระสมชาย สุานวุฑฒ (2545: 72) ได้ให้ความหมายไว้ว่าวินัยหมายถึง ระเบียบกฎเกณฑ์ ข้อบังคับสำหรับควบคุมความประพฤติทางกาย วาจา ของคนในสังคมให้เรียบร้อยดีงาม เป็นแบบแผนอันหนึ่งอันเดียวกันจะได้อยู่ร่วมกันอย่างสุขสบายไม่กระทบกระทั่งกันและกัน

ไพฑูรย์ การเพียร (2544: 12) กล่าวว่าวินัยหมายถึง ความสามารถที่จะควบคุมตนเองในด้านความประพฤติการยอมรับในระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆ อย่างมีเหตุผลตลอดจนการแก้ไขทางด้านความประพฤติของตนเองหรือของผู้อื่นโดยอาศัยวิธีการต่างๆ ทั้งการดูแลให้คำแนะนำโดยใช้หลักเหตุผลหรือวิธีการลงโทษตามสภาพสถานการณ์ที่ปรากฏ

นิวเว็บสเตอร์ ดิกชันนารี (New Webster's Dictionary.1991: 115) ได้ให้ความหมายของคำว่า วินัย (Discipline) ดังนี้

1. การฝึกอบรมเพื่อควบคุมตนเองหรือบุคลิกภาพให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยมีประสิทธิภาพ
2. ผลที่ได้รับจากการฝึกอบรมในด้านการรู้จักควบคุมตนเองหรือความประพฤติที่เป็นระเบียบ
3. การยอมรับหรือการปฏิบัติตามผู้ที่มีอำนาจหน้าที่รวมทั้งการควบคุม
4. การกระทำเพื่อแก้ไขความประพฤติหรือการลงโทษ

จากความหมายของวินัยที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า วินัยหมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ และข้อบังคับที่กำหนดขึ้นโดยบุคคลในสังคม เพื่อให้สังคมนั้นๆ มีระเบียบแบบแผน ขนบธรรมเนียม

ประเพณีและข้อปฏิบัติตาม และใช้ควบคุมพฤติกรรมตนเอง บุคคลในสังคม เพื่อให้สังคมมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย

3. ความสำคัญของวินัย

สุรเชษฐ คำสุวัฒน์ (2546: 9) ได้ให้ความสำคัญของวินัยว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากวินัยเป็นเครื่องมือที่ทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในทุกๆ ด้านทำให้การดำเนินการต่างๆ ในสังคมเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ส่งผลให้การอยู่ร่วมกันในสังคมสงบสุข ประเทศใดถ้าพลเมืองมีวินัยดีก็จะทำให้ประเทศชาตินั้นเจริญ

นิตา หงษ์วิวัฒน์ (2543: 11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยว่า วินัยสร้างความรับผิดชอบ วินัยสร้างระเบียบแบบแผน วินัยสร้างให้คนเป็นคนดี วินัยสร้างคนให้เป็นคนเก่ง ดังนั้น วินัยจึงเป็นเรื่องสำคัญจึงต้องสร้างวินัยตั้งแต่เด็ก

อมรา เล็กเริงสินธุ์ (2540: 206) ได้ให้ความสำคัญของวินัยดังนี้

1. วินัยเป็นสิ่งที่ช่วยให้คนสามารถควบคุมตนเอง การที่ได้มีวินัยและสามารถควบคุมตนเอง จะมีผลดีในขณะที่เป็นนักเรียน คือ สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยในชั้นเรียน
2. วินัยจะช่วยเตรียมตัวเด็กสำหรับการดำเนินชีวิตในภายหน้าเพื่อเป็นสมาชิกที่สร้างความมีระเบียบวินัยและความสงบสุขในสังคม
3. ประเทศใดมีพลเมืองที่มีระเบียบวินัย ประเทศนั้นสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

จะเห็นได้ว่าวินัยมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องส่งเสริมให้เกิดขึ้นกับเด็กทุกคน เพราะวินัยคือหัวใจสำคัญของการพัฒนาเด็กให้เป็นคนเก่ง คนดี สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้คนในสังคมได้อย่างสงบสุขอันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า

4. คุณค่าและประโยชน์ของควมมีวินัย

สุรเชษฐ คำสุวัฒน์ (2546: 12) ได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของการวินัยพอสรุปได้ว่า วินัยมีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและต่อส่วนรวมเพราะผู้ที่มีวินัยย่อมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความสุขสามารถพัฒนาชีวิตของตนเองให้เจริญก้าวหน้าได้ เมื่อคนในสังคมมีวินัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ก็ย่อมเกิดขึ้น สังคมก็จะไม่สับสนวุ่นวายเพราะทุกคนรู้หน้าที่รู้จักแนวทางในการปฏิบัติตน ก็จะส่งผลให้การปกครองคนในชาติเป็นไปโดยง่าย

พัฒนา จันทนา (2545: 15) ได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของควมมีวินัยซึ่งพอสรุปได้ว่าการมีวินัยเป็นการสร้างสมรรถภาพของบุคคล โดยเฉพาะเด็กให้มีคุณสมบัติของการเป็นพลเมืองดีมี

ความรับผิดชอบ สามารถควบคุมตนเองได้ดี และปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพอันจะส่งผลถึงการพัฒนาประเทศ ดังคำกล่าวที่ว่า วินัยสร้างคน คนสร้างชาติ

ไพฑูริย์ การเพียร (2544: 26) ได้กล่าวว่าวินัยเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้มีประสิทธิภาพเพื่อที่จะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบวินัยจะเป็นเครื่องช่วยในการแนะนำความประพฤติของบุคคล จุดมุ่งหมายของวินัยทั้งหลายมิได้มีไว้เพื่อควบคุมความประพฤติของเด็กที่ผู้ใหญ่วังคับ แต่ความหมายที่แท้จริงของวินัยคือ วิธีการที่จะทำให้เด็กเกิดความต้องการทำในสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตัวของเขาเองมิใช่ด้วยการบังคับแต่เกิดจากภายในตัวเด็กจะดีที่สุด

5. ประเภทของวินัย

พิสิษฐ์ หอมสมบัติ (2546: 16) ได้แบ่งประเภทวินัยเป็น 2 ประเภท คือ

1. วินัยในตนเอง ซึ่งเป็นจิตสำนึกในตนเอง ทำให้สามารถควบคุมจิตใจและพฤติกรรมของตนเองได้
2. วินัยทางสังคม ซึ่งเป็นวินัยที่เกิดจากการควบคุมอำนาจจากภายนอกส่งผลต่อการควบคุมจิตใจและพฤติกรรมของบุคคล เช่น การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ กฎหมาย เป็นต้น

ธิตินา จักรเพชร (2544: 9) ได้แบ่งประเภทวินัยไว้ 2 ประเภท คือ

1. วินัยในตนเอง (Self – Discipline) หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการที่ปฏิบัติเพื่อบังคับตนเองให้ปฏิบัติตาม ถ้าเด็กมีวินัยในตนเองแล้ว ก็จะลดปัญหาด้านการปกครองของเด็กได้อย่างมาก
2. วินัยเพื่อส่วนรวม หรือวินัยสำหรับหมู่คณะ (External Authority Discipline) หมายถึง วินัยส่วนรวมที่ให้ทุกคนปฏิบัติตามให้เกิดความเรียบร้อยขึ้น เช่น วินัยในการแต่งกาย วินัยในเรื่องการทำความเคารพ

รุจิรั ภู่อาระ และคนอื่นๆ (ม.ป.ป.: 17) ได้แบ่งวินัยออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ระเบียบวินัยส่วนตัว หมายถึง กฎเกณฑ์ แนวปฏิบัติหรือคติประจำใจซึ่งแต่ละคนจะแตกต่างกันไป เพราะแต่ละคนมีลักษณะเฉพาะตัวไม่เหมือนกัน สิ่งที่ทำให้วินัยส่วนตัวแตกต่างกันออกไป ได้แก่ เพศ วัย สถานะทางสังคม ระดับการศึกษา เช่น การตรงต่อเวลา เป็นต้น
2. ระเบียบวินัยในหน้าที่ หมายถึง กฎเกณฑ์หรือแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงานเช่น วินัยของครอบครัวที่ทุกคนในบ้านต้องปฏิบัติในฐานะบิดา มารดา ลูก หรือผู้อาศัย วินัยของโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เช่น วินัยการแต่งกาย การทำความเคารพ เป็นต้น
3. ระเบียบวินัยทางสังคมได้แก่ แนวปฏิบัติอันดีที่ทุกคนในสังคมยึดถือปฏิบัติเหมือนกัน มีลักษณะเหมือนวินัยส่วนตัวและวินัยในหน้าที่ แต่วินัยทางสังคมมีความหมายที่กว้างกว่าทั้งนี้วินัย

ทั้งสองเกี่ยวข้องกับกลุ่มเล็กกว่าวินัยทางสังคม ตัวอย่างวินัยทางสังคม เช่น มารยาท กฎเกณฑ์ จารีตประเพณี เป็นต้น

6. ความหมายของความมีวินัยในตนเอง

ความมีวินัยในตนเองเป็นเรื่องที่ต้องปลูกฝังให้แก่เด็ก มีผู้ให้ความหมายของความมีวินัย ในตนเองไว้หลายความหมาย ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2546: 10) ได้กล่าวถึงความมีวินัยในตนเองเป็นการรู้จักควบคุมอารมณ์ไม่ให้ไหลล้นไปโดยการปราศจากการควบคุม การรักษาความซื่อตรงอย่างมีหลักการ การรู้จักหน้าที่ความรับผิดชอบโดยตระหนักในเรื่องนี้ว่าเป็นนิจศีล การรู้จักผ่อนปรนไม่แข็งดิ่งในการปรับตัวให้ได้กับการเปลี่ยนแปลง การรู้จักรับนวัตกรรมความคิดแนวทาง และข้อมูลข่าวสารใหม่ ๆ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 26) ให้ความหมายของความมีวินัยในตนเองว่า วินัยในตนเอง หมายถึง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคล ไม่ใช่การบังคับจากภายนอก แต่ เป็นการบังคับอันใดอันหนึ่งซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้

สนั่น แพงสาย (2547: 10) สรุปความหมายของวินัยในตนเองว่า หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการกระทำ และควบคุมความประพฤติของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวัง

วัลลิมา สงสุวรรณ์ (2543: 55) ศรีพร มีล่อง (2543: 43) และ กัญระญา รุ่งเรือง (2545: 9) ได้ให้ความหมายของความมีวินัยในตนเองว่า หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมเป็นไปตามที่มุ่งหวังอย่างมีเหตุผล โดยเกิดสำนึกว่าเป็นค่านิยมที่ดีงาม ซึ่งจะไม่ทำให้เกิดความเดือดร้อนต่อตนเองและบุคคลอื่น

อำนาจ จันทร์มหา (2542: 7) ให้ความหมายว่า ความมีวินัยในตนเองหมายถึง การประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้องตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ กติกา หรือข้อตกลงของสังคมโดยไม่ต้องให้คนอื่นบังคับหรือควบคุม

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า ความมีวินัยในตนเองหมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองอย่างมีเหตุผลด้วยเกิดความรู้สึกว่าเป็นค่านิยมที่ดีงาม

7. พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

ผู้ที่มีคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองจะมีพฤติกรรมการแสดงออกที่สำคัญ

ณัฐพล กล้าหาญ (2540: 19) และกัญระญา รุ่งเรือง (2545: 15) กล่าวถึง คุณลักษณะของบุคคลที่มีวินัยในตนเองในทำนองเดียวกันไว้ดังนี้

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง มีความแน่ใจหรือมั่นใจในความสามารถของตนเองว่าจะกระทำการต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผลและเชื่อว่าการที่ประสบผลสำเร็จได้ตามที่บุคคลนั้นตั้งใจไว้เป็นผลจากความสามารถทักษะหรือการกระทำของตนเอง
2. ความเป็นผู้นำ หมายถึง สามารถนำ ชักจูง แก้ปัญหาและดำเนินกิจกรรมของกลุ่ม ไปสู่เป้าหมายที่กำหนด และรับผิดชอบต่อกลุ่มได้
3. มีความรับผิดชอบ หมายถึง มีความสนใจ ความตั้งใจที่จะทำงานและติดตามผลงาน ที่ได้กระทำแล้วเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เป็นผลสำเร็จไปด้วยดี ยอมรับในสิ่งที่ตนกระทำไปทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสีย
4. มีความตรงต่อเวลา รู้จักกาลเทศะ หมายถึง ทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้ตรงต่อเวลาหรือให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนดได้ ตลอดจนรู้ว่าจะประพฤติอย่างไรให้เหมาะสมกับเวลาและโอกาส
5. เคารพสิทธิของผู้อื่น หมายถึง ไม่ประพฤติปฏิบัติก้าวร้าวหรือล่วงล้ำสิทธิของผู้อื่น
6. มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคม หมายถึง ประพฤติโดยไม่ขัดกับกฎข้อบังคับของสังคมทั่วไปรวมทั้งปฏิบัติตามระเบียบที่สังคมกำหนดไว้ทั้งต่อหน้าและลับหลัง
7. มีลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง สามารถอดใจรอผลที่เกิดขึ้นในอนาคตที่ดีกว่าในปัจจุบัน
8. มีความซื่อสัตย์สุจริต หมายถึง มีลักษณะของพฤติกรรมหรือความรู้สึกของบุคคลที่คิดและกระทำดังนี้คือ ไม่หลอกลวงตนเองและผู้อื่นไม่ทุจริตไม่หาผลประโยชน์และไม่เอาเปรียบผู้อื่นและละอายเกรงกลัวต่อบาป
9. ความอดทนขยันหมั่นเพียร หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่ของตนเองให้สำเร็จด้วยความมานะอดทนมีจิตใจเข้มแข็งไม่ยอมแพ้อุปสรรคที่เกิดขึ้น มีความพยายามอย่างสม่ำเสมอปฏิบัติหน้าที่ที่งานจนสำเร็จ
10. รู้จักเสียสละและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น หมายถึง การยอมเสียสละสิทธิและยอมลำบากเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น โดยการช่วยเหลือผู้อื่นซึ่งได้รับความเดือดร้อน หรือประสบภัยพิบัติให้ได้รับความสะดวกและความสบายใจมากขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540: 17-18) ได้มีการวิเคราะห์พฤติกรรมที่บ่งชี้ว่ามีวินัยในตนเอง ดังนี้

1. ควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา และใจ
2. การยอมรับผลการกระทำของตนเอง
3. การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม
4. การตรงต่อเวลา

5. ความมีเหตุผล
6. การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ตามกฎเกณฑ์ของสังคม
7. การเคารพในสิทธิและหน้าที่ซึ่งกันและกัน

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542: 78) กล่าวว่า การมีวินัยในตนเองได้แก่

1. วาจาดี
2. กิริยาดี
3. มีความรับผิดชอบ
4. ควบคุมตนเองได้

ตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงพฤติกรรมและความสามารถด้านความมีวินัย ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่ควรปรากฏในเด็กปฐมวัยที่มีเกณฑ์อายุ 5 ปี คือ

1. สามารถเข้าแถวได้อย่างมีระเบียบ
2. เก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเล่นเสร็จ
3. รักษาของใช้ส่วนตัวได้

สรุปได้ว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะควบคุมพฤติกรรมในการแสดงออก เช่น มีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา มีระเบียบวินัย มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความขยันหมั่นเพียร มีความเป็นผู้นำ มีเหตุผล อุดหนุน เสียสละ เคารพในสิทธิหน้าที่ซึ่งกันและกัน

8. การปลูกฝังและเสริมสร้างความมีวินัยในตนเอง

การส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง โรงเรียนจะต้องมีกระบวนการจัดกิจกรรมหรือ สร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้เรียนรู้และปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้มีลักษณะที่พึงประสงค์ จนกระทั่งเกิดการปฏิบัติเป็นกิจนิสัยเคยชินด้วยความเต็มใจและสมัครใจในการสร้างระเบียบวินัย มีผู้แสดงความคิดเห็นไว้หลายท่าน ดังนี้

ศรีพร มีล่อง (2543: 45) ได้กล่าวถึงการเสริมสร้างวินัยในตนเองว่า การเสริมสร้างวินัยของบุคคลประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ กัลยาณมิตร ซึ่งเปรียบเป็นปัจจัยภายนอก ฉันทะ เป็นปัจจัยภายใน และอัตตัสัปปทา คือ ความพร้อมที่จะปฏิบัติตามปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน

กัญระญา รุ่งเรือง (2545: 20) กล่าวว่า การสร้างวินัยในตนเองสำหรับนักเรียนในระยะเริ่มแรกอาจต้องใช้เวลาและค่อยเป็นค่อยไป โดยครูและนักเรียนช่วยกันสร้างแนวทางปฏิบัติร่วมกัน การสร้างวินัยสำหรับเด็กนั้นเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบร่วมกันระหว่างโรงเรียนและบ้าน คงแยกไม่ได้ว่าใครเป็นผู้อบรมในเรื่องนี้ และที่สำคัญการเป็นแบบอย่างที่ดีการปลูกฝังให้เกิดวินัยในตนเอง โดยที่เด็กสามารถซึมซับสิ่งเหล่านี้โดยไม่รู้ตัว วินัยในตนเองเป็นสิ่งประเสริฐสุด ถ้าคนมีวินัยในตนเอง

ควบคุมความประพฤติ ความคิดทั้งทางกาย วาจา ใจ ของตัวเองได้ดีแล้วก็จะทำให้ชีวิตของบุคคลนั้นอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

สรุปได้ว่า การสร้างเสริมวินัยในตนเองควรใช้วิธีจูงใจให้เกิดความชื่นชอบและเต็มใจมากกว่าการบังคับหรือการลงโทษ เริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัยโดยคำนึงถึงระดับพัฒนาการของเด็กแต่ละวัย ครูและผู้เกี่ยวข้องต้องเป็นแบบอย่างที่ดีด้วย

9. การประเมินวัดความมีวินัยโดยการสังเกต

ความหมายของการสังเกต

การสังเกตพฤติกรรมของเด็กเป็นวิธีการประเมินการแสดงออกวิธีหนึ่ง ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของการสังเกตไว้ดังนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2542: 39) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึง การเฝ้าดูเด็กตลอดเวลา โดยทั่วไปครูยอมรับว่าการสังเกตเด็กเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในระหว่างการสอนของครู ซึ่งจากการสังเกตของครูจะสามารถเห็นพฤติกรรมของเด็กเป็นรายบุคคลหรือความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม สะท้อนความสามารถในด้านความรู้ ทักษะ ความรู้สึก และคุณลักษณะครูจะเข้าใจได้ดีเมื่อเริ่มต้นสังเกตและสามารถมองเห็นความเจริญเติบโต และพัฒนาการในด้านต่างๆ ได้ชัดเจนโดยการศึกษาข้อมูล การสังเกตนำไปสรุปความเห็นเกี่ยวกับเด็กได้

กุลยา ตันติผลลาชีวะ (2545: 30) ได้กล่าวถึงการสังเกตว่า เป็นวิธีการหลักของการประเมินตามสภาพจริง ครูจะบันทึกสิ่งที่สังเกตต่างๆ ที่ได้จากการสังเกตเด็กแล้วบันทึก ครูเป็นผู้เขียนและรวบรวมข้อมูลสำหรับประเมินเด็กส่วนใหญ่ใช้ในการประเมินการปฏิบัติงานของเด็ก

สรุปได้ว่า การสังเกต หมายถึง การหาข้อเท็จจริงโดยการเฝ้ามองดูเด็กจากสถานการณ์จริง และสถานการณ์ต่างๆ หลายๆ ครั้งติดต่อกันเป็นเวลานานทั้งขณะเล่น เรียน และทำงาน ด้วยการดู ฟัง บันทึก วิเคราะห์ และสรุป

วิธีการสังเกต การนำวิธีการสังเกตมาใช้ในการประเมิน โดยผู้ประเมินมีทักษะของการสังเกต เลือกใช้วิธีการสังเกตให้เหมาะสมได้จึงทำให้เกิดผลดี กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 39) ได้กล่าวถึงวิธีการสังเกต 2 วิธี คือ

1. การสังเกตอย่างไม่ตั้งใจ โดยสังเกตพฤติกรรมของเด็กเมื่อครูอยู่ท่ามกลางกลุ่ม นักเรียนที่กำลังทำงานและกิจกรรมต่างๆ การสังเกตอย่างไม่เป็นระบบเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาเมื่อครูมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก การสังเกตดังกล่าวจะช่วยให้ได้ข้อมูลที่มีคุณค่าที่จะรู้ว่าเด็กแต่ละคนสามารถทำอะไรและเป็นแนวทางให้ครูได้จัดประสบการณ์ที่เหมาะสมกับเด็กได้ อย่างไรก็ตามทักษะในการสังเกต ครูที่บันทึก

พฤติกรรมของนักเรียนจะต้องมีความเชื่อมั่นและเที่ยงตรงในการวินิจฉัย และตัดสินใจ ซึ่งการพัฒนาทักษะของการสังเกตจะต้องอาศัยสิ่งต่างๆ ดังนี้

- 1.1 ความรู้เกี่ยวกับการเจริญเติบโตและจิตวิทยาพัฒนาการของเด็ก
- 1.2 หลีกเลียงการรีบด่วนลงสรุปความเห็น
- 1.3 หลีกเลียงจากความอคติต่างๆ
- 1.4 พยายามเข้าถึงรายละเอียดให้มากที่สุด
- 1.5 ตั้งข้อสังเกตสมมติฐาน และสังเกตเพิ่มเติมเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง
- 1.6 สะดวกที่จะนำไปสู่การวินิจฉัยได้เที่ยงตรง
- 1.7 นำไปสู่การวางแผนการสังเกตต่อไป
- 1.8 เป็นข้อมูลในการจัดกิจกรรมการสอน

2. การสังเกตแบบตั้งใจ มีจุดเน้นที่จะสังเกตโดยครูมีแบบฟอร์มที่ได้เตรียมการไว้แล้ว เช่น แบบสำรวจรายการ แบบมาตรฐานประมาณค่า การบันทึกพฤติกรรม หรือเตรียมเครื่องมือ แบบฟอร์มอื่นๆ สำหรับการบันทึกข้อมูลการสังเกตอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้การสังเกตแบบไม่ตั้งใจถ้าได้จัดทำแบบฟอร์มสำหรับบันทึกการสังเกตก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ซึ่งเทคนิคต่างๆ ที่ใช้ในการสังเกตจะช่วยให้ครูได้เข้าใจพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2546: ง) ได้กล่าวไว้ว่าวิธีการสังเกตอาจใช้ 3 วิธี คือ

- 2.1 ใช้การสังเกตพฤติกรรมหรือความสามารถโดยตรงขณะที่เด็กเล่น หรือทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งอยู่ในบ้าน นอกบ้าน
- 2.2 ใช้การแสดงพฤติกรรมเด็ก โดยการกระตุ้นให้เด็กแสดงพฤติกรรม หรือความสามารถ
- 2.3 ในกรณีที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง ให้ซักถามพ่อแม่ผู้ปกครองหรือผู้ใกล้ชิดเด็กแทน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การสังเกตมี 2 วิธีคือ 1) การสังเกตอย่างตั้งใจ คือ มีการจัดทำแบบฟอร์มสำหรับบันทึกข้อมูลการสังเกตอย่างเป็นระบบ 2) การสังเกตอย่างไม่ตั้งใจจะเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาที่ครูมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในการสังเกตด้วยวิธีใดก็ตาม ผู้สังเกตสามารถสังเกตพฤติกรรมโดยตรงในขณะที่เด็กเล่น ทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน ถ้าไม่สามารถสังเกตโดยตรงได้ จะซักถามผู้ปกครอง พ่อแม่ผู้ใกล้ชิดเด็กแทนได้ ซึ่งผู้สังเกตควรมีทักษะความรู้เกี่ยวกับการเจริญเติบโตและจิตวิทยาพัฒนาการของเด็ก หลีกเลียงการรีบด่วนสรุปลงความเห็นและความอคติต่างๆ และพยายามเข้าถึงรายละเอียดให้มากที่สุด

แนวทางการประเมิน

ครูอนุบาลส่วนใหญ่จะให้การสังเกตเด็กเป็นประจำ เพื่อดูพัฒนาการและเก็บผลงานในการปฏิบัติของเด็กที่ทำในแต่ละวันอยู่แล้ว ครูปฐมวัยจะให้การสังเกตเพื่อประเมินสภาพความคล่องจากพัฒนาการร่วมมือ การทำงานเป็นทีม การแก้ปัญหา และการตัดสินใจของเด็กขณะที่เด็กทำกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียน ซึ่งการสังเกตนั้นจะมีความหมายและบ่งบอกถึงผลการประเมินได้ครูต้องกำหนดแนวทางการประเมินไว้อย่างน้อย 3 ประการ ดังนี้ (กุลยา ตันติผลาชีวะ 2545: 31 – 32)

1. ทักษะที่ครูต้องการให้เกิดขึ้นกับเด็กและต้องการให้เด็กปฏิบัติได้ เช่น ทักษะการช่วยเหลือตัวเองในชีวิตประจำวัน เป็นต้น
2. ลักษณะการปฏิบัติที่ต้องการให้เกิดขึ้น เช่น เก็บของใช้ของตนเองเข้าตู้ได้เป็นระเบียบ เป็นต้น
3. ระดับการปฏิบัติที่ยอมรับ กำหนดเป็น 3 ระดับ ดังนี้
 - 3.1 ไม่ยอมรับหรือยังใช้ไม่ได้
 - 3.2 ยอมรับได้ เป็นการกระทำที่อยู่ในระดับที่พอไปได้
 - 3.3 ดี เป็นการกระทำของเด็กในระดับดีมาก

ในการแปลผลการประเมินครูต้องกำหนดระดับบ่งชี้ผลลัพธ์ที่ต้องการ (benchmark) สำหรับการประเมินก่อน ทั้งนี้ระดับบ่งชี้คุณภาพผลลัพธ์ที่กำหนดจะต้องเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับได้ว่าเป็นระดับที่แสดงถึงคุณภาพหรือศักยภาพของเด็กจริง

การกำหนดระดับบ่งชี้ผลลัพธ์ที่ต้องการ (benchmark) ขึ้นอยู่กับระดับชั้นผู้เรียน ซึ่งเกณฑ์ที่ครูพิจารณากำหนดต้องสอดคล้องกับผลลัพธ์ที่ครูต้องการ ระดับบ่งชี้คุณภาพผลลัพธ์จะเป็นแนวทางหรือเกณฑ์จุดประสงค์ของครูที่ต้องการให้เด็กพัฒนาไปถึง ซึ่งจะนำไปใช้เป็นแนวทางของการประเมินในมาตรการให้คะแนน ซึ่งมาตรการให้คะแนน (Rubric) เป็นระบบการให้คะแนนที่เจาะจงเกณฑ์การตัดสินการปฏิบัติเป็นที่ยอมรับได้เชิงคุณภาพ ลักษณะเกณฑ์จะกำหนดเป็นคำอธิบาย หรือข้อความที่แสดงระดับเกณฑ์การตัดสินคุณภาพหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานแต่ละเรื่อง เพื่อตัดสินผลการปฏิบัติของผู้เรียนส่วนใหญ่มักใช้มาตรการให้คะแนนเป็น 3 ระดับ คือดีมาก ยอมรับได้ และควรปรับปรุง (กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, 2545: 63) การประเมินงานของนักเรียนควรจัดทำแบบฟอร์มเพื่อบันทึกการตรวจให้คะแนน เช่น แบบบันทึกผลการประเมิน

ตัวอย่าง เกณฑ์การให้คะแนนความมีวินัยในตนเอง

1. การเข้าแถวตามลำดับก่อน หลัง

ระดับ 3 หมายถึง ยืนต่อแถวเพื่อทำกิจกรรมใดๆ ตามลำดับก่อนหลังได้ด้วยตนเอง โดยไม่เดินออกนอกแถว ไม่คุยหรือเล่นกัน

ระดับ 2 หมายถึง ยืนต่อแถวเพื่อทำกิจกรรมใดๆ ตามลำดับก่อนหลังได้โดยไม่เดินออกนอกแถว คู้หรือเล่นกันเป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง ยืนต่อแถวเพื่อทำกิจกรรมใดๆ ตามลำดับก่อนหลังไม่ได้ โดยเดินออกนอกแถว คู้หรือเล่นกันเสียงดัง

2. การเดินแถว

ระดับ 3 หมายถึง เดินต่อแถวอย่างเป็นระเบียบได้ด้วยตนเอง โดยไม่ออกนอกแถว ไม่คู้และเล่นขณะเดินในแถว

ระดับ 2 หมายถึง เดินต่อแถวอย่างเป็นระเบียบได้ โดยไม่ออกนอกแถวคู้และเล่นบ้างขณะเดินแถว แต่ไม่เดินออกนอกแถว

ระดับ 1 หมายถึง เดินต่อแถวไม่เป็นระเบียบ เดินออกนอกแถว หรือ คู้เสียงดัง และเล่นขณะเดินแถว

3. การเก็บของเล่นเข้าที่

ระดับ 3 หมายถึง เก็บของเล่นเข้าที่ได้เมื่อเล่นเสร็จได้ด้วยตนเอง

ระดับ 2 หมายถึง เก็บของเล่นเข้าที่ได้เมื่อเล่นเสร็จ โดยครูเตือนเป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง ไม่เก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเล่นเสร็จ

4. การเก็บและรักษาของใช้

ระดับ 3 หมายถึง เก็บของใช้ส่วนตัวเข้าที่ได้ด้วยตนเองทุกชนิด

ระดับ 2 หมายถึง เก็บของใช้ส่วนตัวเข้าที่ได้ด้วยตนเองโดยครูเตือนเป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง ไม่เก็บของใช้ส่วนตัวเข้าที่เมื่อเลิกใช้

5. การเข้าแถวเคารพธงชาติ

ระดับ 3 หมายถึง การมาโรงเรียนทันกิจกรรมหน้าเสาธงในตอนเช้าและได้ร่วมกิจกรรมตั้งแต่ต้นจนจบกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ

ระดับ 2 หมายถึง การมาโรงเรียนทันกิจกรรมหน้าเสาธงในตอนเช้าและได้เข้าร่วมกิจกรรมแต่ปฏิบัติกิจกรรมได้ไม่ครบเป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง การมาโรงเรียนไม่ทันกิจกรรมหน้าเสาธงในตอนเช้า

6. การทำงานเสร็จส่งตามกำหนดเวลา

ระดับ 3 หมายถึง มีความตั้งใจในการทำงาน ทำงานเป็นระเบียบส่งงานตามกำหนดเวลาได้ด้วยตนเอง

ระดับ 2 หมายถึง มีความตั้งใจในการทำงาน ทำงานไม่เป็นระเบียบแต่ส่งงานตามกำหนดเวลาได้ด้วยตนเอง

ระดับ 1 หมายถึง ไม่ตั้งใจทำงาน ทำงานไม่เป็นระเบียบ หรือไม่ส่งงานตามกำหนดเวลา

สรุปได้ว่า แนวทางในการประเมินจากการสังเกต ต้องกำหนดแนวการประเมินไว้ 3 ประการ คือ 1) ทักษะที่ควรต้องการให้เกิดขึ้นกับเด็ก 2) ลักษณะของการปฏิบัติที่ต้องการให้เกิดขึ้น และ 3) ระดับการปฏิบัติที่ยอมรับได้ กำหนดเป็น 3 ระดับ คือ ดี พอใช้ และควรปรับปรุง

10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัย

งานวิจัยในประเทศ

เบญจลักษณ์ บัวภิบาล (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้นิทานพื้นบ้านภาคเหนือ ผลการศึกษาพบว่า ระดับเหตุผลเชิง จริยธรรมด้านความกตัญญูตกเวที ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความเสียสละของนักเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนแตกต่างกันและระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตและด้านความเสียสละ นักเรียนส่วนใหญ่พัฒนาสูงขึ้นทุกคน

ศศิพันธ์ นิลจันทร์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อ ความ มีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยในชุมชนแออัดคลองเตย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอนุบาล ปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 สถานรับเลี้ยงเด็กดงประทีป มูลนิธิดงประทีปชุมชนแออัด คลองเตย กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยในชุมชน แออัดคลองเตย หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01

กรรณิการ์ พงศ์เลิศวุฒิ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความแตกต่างและการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยโดยเฉลี่ยรวมและจำแนกรายด้านได้แก่ การควบคุมตนเอง ความรับผิดชอบ และการตรงต่อเวลา ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบ ละครสร้างสรรค์ก่อนจัดกิจกรรมในแต่ละช่วงสัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมความมีวินัยใน ตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบละครสร้างสรรค์ก่อนและระหว่าง การจัดกิจกรรมโดยเฉลี่ยรวมและจำแนกรายด้านในแต่ละช่วงสัปดาห์มีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงระหว่างก่อนการจัดกิจกรรมและระหว่าง การจัดกิจกรรมเพิ่มขึ้นตลอดช่วงเวลา 8 สัปดาห์

อินทิรา รุมาศ (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนา คุณลักษณะทางคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่าหลังจากการจัด กิจกรรมตามแผนการจัดประสบการณ์ โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานแล้วนักเรียนมีพฤติกรรมการแสดง

คุณลักษณะทางคุณธรรมจริยธรรมเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านความมีน้ำใจ ด้านความมีวินัย ด้านความภาคภูมิใจในความเป็นไทยและด้านรักและเห็นคุณค่าของการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

งานวิจัยต่างประเทศ

แกรนด์มอนต์ (Grandmont. 2002: 278-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกฝนความมีระเบียบวินัยใช้ระบบประชาธิปไตยพบว่า การบีบบังคับแม้จะเป็นวิธีการในการฝึกวินัยในโรงเรียนเพื่อทำให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบนั้นครูจะต้องศึกษาวิจัยหารูปแบบ แนวทางและมีการสร้างสถานการณ์จริงเพื่อฝึกนักเรียน โดยยึดหลักการให้กำลังใจแก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนเกิดความพอใจ รู้จักปกครองตนเอง จนทำให้มีความเคารพนับถือตนเอง มีความรับผิดชอบในชั้นเรียน สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเป็นผลมาจากครูและผู้บริหารโรงเรียนมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนและการดูแลปกครอง ตลอดจนการจัดการบริหารในชั้นเรียนต่อไป

แทนเทกิน (Tantekin. 2002: 179-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถของครูประถมในการทำหน้าที่สร้างระเบียบวินัยในโรงเรียนขนาดกลางทางตอนใต้ของรัฐฟลอริดาจากกลุ่มประชากร 130 คนพบว่าครูเป็นผู้มีความสำคัญในการสร้างระเบียบวินัยและให้ความรู้กับเด็ก ที่จะนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตในสังคม เพราะครูจะต้องฝึกให้นักเรียนปรับตัวเข้ากับสังคมอย่างเหมาะสมและมีความรับผิดชอบ ต่อตนเองเป็นเหตุผลสำคัญจะส่งผลในเรื่องวินัย โดยครูจะต้องหาสถานการณ์มาประยุกต์ใช้ในการฝึก ครูจะต้องเป็นคนที่ปฏิบัติเป็นตัวอย่างในพื้นที่ทำงาน ในสังคมควรหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งนักเรียนจะสังเกตพฤติกรรมครู เกิดการเรียนรู้จากครูจนมีความรู้ความเข้าใจและมีความสามารถในการดำรงตนเองอย่างมีระเบียบวินัยนอกจากนั้นการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่า ครูมีความสามารถในการโน้มน้าวจิตใจของเด็กให้รู้จักมีวินัยได้ไม่เหมือนกัน ความสามารถนี้ครูจะต้องได้รับการฝึกฝนมาก่อนที่จะมาให้คำแนะนำในการสอนกฎ ข้อบังคับ และวินัยแก่เด็กนักเรียน

การฝึกอบรมและชุดฝึกอบรม

1. ความหมายการฝึกอบรม

การฝึกอบรมเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งที่สามารถดำเนินการเพื่อพัฒนาบุคลากรให้เป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจและชำนาญในเรื่องต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการลงมือปฏิบัติงานและจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมพบว่า มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการฝึกอบรม (Training) ไว้ในลักษณะของการเพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และทัศนคติ (Attitude) ของผู้รับการฝึกอบรมให้เปลี่ยนแปลงไปตามวัตถุประสงค์ของการอบรม ดังนี้

สุชนภา สำเนียงสูง (2546: 7) ได้ให้ความหมายการฝึกอบรมว่าเป็นกระบวนการพัฒนาบุคคลทั้งในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบ โดยมีวัตถุประสงค์ให้บุคคลรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามวัตถุประสงค์นั้น ภายใต้เงื่อนไขของสภาพการณ์และระยะเวลาที่เหมาะสม

สมชาติ กิจยรรยง (2545: 15) ได้ให้ความหมายว่าการฝึกอบรมหมายถึง กระบวนการ ที่จะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความรู้ (Knowledge) เกิดความเข้าใจ (Understanding) เกิดความชำนาญ (Skill) และเกิดเจตคติที่ดีเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

สมคิด บางโม (2544: 38) กล่าวว่า การฝึกอบรม (Training) หมายถึง กระบวนการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานเฉพาะด้านของบุคคลโดยมุ่งเพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และเจตคติ (Attitude) อันจะนำไปสู่การยกฐานะการทำงานให้สูงขึ้นทำให้บุคคลมีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานและองค์การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้นจะเห็นว่าในการฝึกอบรมเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาบุคคล

ชูชัย สมितिไกร (2540: 5-6) ให้ความหมายการฝึกอบรมคือ กระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทักษะ (Skill) ความสามารถ (Ability) และเจตคติ (Attitude) อันจะช่วยการปรับปรุงการปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

จากความหมายการฝึกอบรมที่นักการศึกษาและนักวิชาการหลายท่านได้ให้คำจำกัดความสรุปได้ว่า การฝึกอบรมเป็นกระบวนการให้ความรู้วิธีหนึ่งเพื่อปรับปรุงและพัฒนาบุคคลให้เกิดมีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะหรือความชำนาญ ทักษะอันเหมาะสมจนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลไปในทางที่ต้องการ

2. วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

พัฒนา สุขประเสริฐ (2541: 45 – 46) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการอบรมไว้ดังนี้

1. เพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) การเพิ่มพูนความรู้หรือเสริมสติปัญญาหรือเพื่อให้มีการปรับปรุงแก้ไขความรอบรู้ในการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคล แต่ละระดับที่เกี่ยวข้องกับการเข้าใจในกฎหมาย กฎระเบียบข้อบังคับหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานและบุคคล เพื่อให้เข้าใจส่วนของการจัดการบริหาร รูปแบบการบริหารทำให้มีความรู้คือสิ่งนั้นเป็นอะไร และสามารถจดจำไว้ได้มีความเข้าใจคือรู้ในเหตุและผลของสิ่งที่ได้รู้ นั้น สามารถจะอธิบายขยายได้อย่างถูกต้องและแจ่มชัดโดยสามารถนำสิ่งที่รู้ไปใช้ในสถานการณ์จริง นอกเหนือจากนี้แล้วการฝึกอบรมยังสามารถให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถวิเคราะห์แยกแยะให้เห็นองค์ประกอบต่างๆ ที่เป็นลำดับสัมพันธ์กันได้ สามารถที่จะคิดสังเคราะห์จัดเรียงและรวบรวมองค์ประกอบต่างๆ ที่กระจายกันอยู่เข้าเป็นแบบแผนหรือโครง

สร้างใหม่ได้และที่สำคัญคือ สามารถประเมินค่าและตัดสินคุณค่าของสิ่งใดตามเกณฑ์ที่กำหนดได้จริง การเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจรวมไปถึงการขยายเพิ่มขีดความสามารถในการนำไปใช้ปรับสิ่งที่เกิดขึ้น ในสถานการณ์จริงเป็นการเสริมความรู้ความสามารถในวิชาชีพ

2. พัฒนาทักษะ (Skill) การพัฒนาทักษะความชำนาญเพื่อเป็นจุดมุ่งหมายของการฝึกอบรม มีการพัฒนามาช้านานรวมถึงตั้งแต่การจัดลำดับความสำคัญของงาน การแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า การเพิ่มความมั่นใจในการตัดสินใจ ทำให้สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและคล่องตัวจนมีความเชื่อมั่นว่าจะสามารถทำได้เองในสถานการณ์และทักษะในการทำงานสูงนั้นก่อให้เกิดความมั่นใจได้เป็นอย่างดี สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องโดยใช้เวลาน้อยลง

3. การเปลี่ยนแปลงเจตคติ (Attitude) เมื่อสร้างเจตคติที่ดีที่เหมาะสมให้กับผู้เข้ารับการฝึกอบรมทำให้มีกำลังใจหรือขวัญที่ดีในการทำงาน สามารถทำงานของตนได้ด้วยความยินดีและพอใจ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ด้วยความสบายใจ การฝึกอบรมโดยทั่วไปมักมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้มีความรอบรู้ในการปฏิบัติและเพิ่มทักษะความชำนาญการ แต่ถ้าหากละเลยการจูงใจบุคลากรให้ปฏิบัติงานในหน้าที่ให้ดีขึ้น ทั้งที่การจูงใจบุคลากรเป็นเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งต้องคำนึงถึง เพราะหากบุคลากรมีความรู้และทักษะในการทำงานแต่ขาดแรงจูงใจในการทำงานก็จะไม่นำความรู้และทักษะมาใช้ในการปฏิบัติงานได้อย่างเต็มความสามารถ เพราะการขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่บุคลากรได้รับฝึกอบรมและการพัฒนาไม่นำความรู้และทักษะที่ได้รับมาใช้ในการปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถทำให้การฝึกอบรมไม่เกิดผลตามที่กำหนดไว้

จากการศึกษาแนวคิดและทัศนะของนักวิชาการเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม ดังกล่าวแล้วพอสรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมจะต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาผู้เข้ารับการอบรมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใน 3 ด้าน คือ

1. ความรู้ เพื่อช่วยให้บุคคลได้รับประสบการณ์ที่หลากหลาย มีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ ข้อมูลรายละเอียด
2. ทักษะ เพื่อช่วยให้บุคคลมีความรู้ความชำนาญในการแก้ไขปัญหา สามารถทำงานได้ ถูกวิธีและกระบวนกร
3. เจตคติ เพื่อให้บุคคลได้ทราบถึงค่านิยมของสังคมที่ผูกพันกับสิ่งต่างๆ และมีแรงจูงใจที่จะมีส่วนร่วมในการป้องกัน แก้ไข และปรับปรุงในสิ่งที่เป็นปัญหา

3. ประเภทของการฝึกอบรม

การฝึกอบรมมีหลายชนิด นอกจากการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความรู้และทักษะเฉพาะเรื่องให้กับบุคลากรแล้ว ยังมีการอบรมในลักษณะอื่น ๆ ดังที่ซูซีย์ สมิทธิไกร (2540: 7-10) ได้กล่าวไว้ว่าการอบรมเพื่อฟื้นความรู้ใหม่ (Refresher Training) หรือการฝึกอบรมในลักษณะที่เป็นการศึกษาต่อเนื่อง

(Continuing Education) ซึ่งรูปแบบของการอบรมจะแตกต่างกันไปตามความจำเป็นและลักษณะของงานซึ่งหากจะกล่าวอย่างกว้างๆ แล้วอาจแบ่งการฝึกอบรมออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. การฝึกอบรมที่เป็นทางการ (Formal Training) และการฝึกอบรมอย่างไม่เป็นทางการ (Informal) หรือเพิ่งจะเริ่มโครงการใหม่ โดยทั่วไปผู้เข้าอบรมมักจะอยู่ในระยะทดลองงาน ซึ่งเนื้อหาของการอบรมจะเน้นในเรื่องของภารกิจแรกเริ่ม และภารกิจทั่วไปขององค์กร เนื้อหาโดยทั่วไปจะมีลักษณะผสมผสาน คือมีทั้งการฝึกอบรมในห้องและการฝึกภาคสนาม ปกติจะใช้ช่วงเวลาที่ไม่นาน เช่น 2-3 วัน แต่บางกรณีอาจจะใช้เวลาเป็นเดือน

2. การฝึกอบรมระหว่างประจำการ (In-service Training) เป็นการฝึกอบรมในช่วงที่เข้าทำงานแล้ว หรือผ่านระยะการทดลองงานแล้ว การฝึกอบรมจะจัดเป็นระยะ ๆ ให้กับระดับของบุคลากรที่แตกต่างกัน มีทั้งในเรื่องของการบริหารทั่วไป การจัดการอบรมเฉพาะเจ้าหน้าที่ หรือการอบรมเฉพาะเรื่อง ซึ่งระยะเวลายืดหยุ่นได้ตามความต้องการ ส่วนใหญ่จะใช้เวลาไม่นานประมาณ 1-3 สัปดาห์

3. การฝึกอบรมในโครงการ (Project Related Training) เป็นการอบรมที่จัดให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในโครงการ อาทิ โครงการที่ได้รับทุนอุดหนุนจากต่างประเทศ เป็นการอบรมเฉพาะเรื่อง หรือเฉพาะประเภทของบุคลากร มีทั้งการอบรมทางด้านเทคนิคและการอบรมในเชิงการจัดการ จัดอบรมโดยผู้ให้ทุน ปกติจะเป็นการอบรมระยะสั้น คือ 1-3 เดือน หรือขึ้นอยู่กับความจำเป็นของโครงการ

4. การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาตนเอง (Self-development Training) มีความหมายกว้างและครอบคลุม เช่น กรณีบุคคลที่ทำงานมานานและความรู้เริ่มตื้นเขิน เริ่มจะไม่ทันกับข้อมูลหรือวิทยาการสมัยใหม่ ทำให้เกิดความคิดที่จะพัฒนาตนเอง อาจจะเป็นการอบรมเพื่อฟื้นฟูความรู้ใหม่ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการอบรมเต็มเวลาหรือบางส่วนของเวลา โดยหน่วยงานต้นสังกัดจะให้การอนุมัติและสนับสนุนด้านการเงิน มักจะเป็นการออกไปอบรมนอกสถานที่ ระยะเวลาจะขึ้นอยู่กับคุณสมบัติที่หน่วยงานต้องการพัฒนามีทั้งระยะสั้นและระยะยาว หรือบางคนอาจจะลาศึกษาต่อ ซึ่งการศึกษาต่อก็คือการฝึกอบรมอย่างเป็นทางการเช่นกัน

พินิจดา วีระชาติ (2543: 48 - 50) ได้แบ่งการฝึกอบรมเป็น 2 ประเภท คือ

1. การฝึกอบรมก่อนการทำงาน (Pre-Service Training)

การฝึกอบรมก่อนการทำงาน (Pre-Service Training) เป็นการฝึกอบรมก่อนที่บุคคลนั้นจะเริ่มทำงานในตำแหน่งหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งในองค์กร การฝึกอบรมก่อนการทำงานนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 การปฐมนิเทศ (Orientation) เป็นการฝึกอบรมที่จัดขึ้นเพื่อต้อนรับหรือแนะนำเจ้าหน้าที่ใหม่ให้รู้จักหน่วยงาน องค์กรหรือสถาบัน ให้ได้ทราบวัตถุประสงค์และนโยบายของหน่วยงาน

ขององค์กร หรือสถาบันนั้นๆ แนะนำให้บุคคลได้รู้จักผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานตลอดจนให้เข้าใจถึงกฎ ข้อบังคับหรือระเบียบวินัยต่างๆ เพื่อจะได้มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับงานที่ปฏิบัติต่อไป การปฐมนิเทศนี้ไม่ได้มีความหมายเฉพาะการแนะนำ เจ้าหน้าที่หรือข้าราชการใหม่เท่านั้น แต่หมายรวมถึงเจ้าหน้าที่หรือข้าราชการโอนย้ายไปปฏิบัติงานในหน่วยงานใหม่เพื่อให้เขาสามารถปรับตัวเข้ากับสภาวะแวดล้อมได้ และเป็นการสร้างขวัญและทัศนคติที่ถูกต้องให้แก่เจ้าหน้าที่หรือข้าราชการใหม่อีกด้วย การปฐมนิเทศนี้ส่วนใหญ่ใช้เวลาอบรม 1 หรือ 2 วัน หรือสัปดาห์แล้วแต่ความเหมาะสมของหน่วยงานนั้นๆ

1.2 การแนะนำ (Introduction Training) เป็นการฝึกอบรมกึ่งปฐมนิเทศและสอนวิธีการปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งโดยเฉพาะเหตุนี้จึงต้องมีการแนะนำงานเนื่องจากเหตุผลที่ว่าไม่มีสถาบันการศึกษาใดๆ ที่สามารถจะผลิตคนให้มีความรู้ทักษะและทัศนคติให้เหมาะสมกับความต้องการขององค์กรได้พอดี และถึงแม้คนที่เคยผ่านการทำงานจากองค์กรอื่นมาแล้วก็ยังจำเป็นที่จะต้องมีการแนะนำงาน เพราะงานประเภทเดียวกันในแต่ละองค์กรยังมีความแตกต่างกัน วัตถุประสงค์ของการแนะนำงานนี้หรือหน่วยงานนั้นๆ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นงานที่ถูกต้อง สำหรับระยะเวลาในการอบรมอาจเป็น 1 สัปดาห์ หรือ 2 สัปดาห์ หรือมากกว่านั้นแล้วแต่ความเหมาะสมของงาน

2. การฝึกอบรมระหว่างทำงาน (In-Service Training) การฝึกอบรมระหว่างทำงาน (In-Service Training) เป็นการฝึกอบรมภายหลังจากที่บุคคลได้เข้ามาฝึกปฏิบัติงานในองค์กรหรือหน่วยงานแล้ว การฝึกอบรมประเภทนี้อาจเรียกว่าการฝึกอบรมบุคลากรประจำการก็ได้

สรุปได้ว่าการฝึกอบรมก่อนการทำงานเป็นการฝึกอบรมขั้นต้น เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงาน การฝึกอบรมระหว่างการทำงานเป็นการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาเพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งมีจุดมุ่งหมายของการอบรมที่แตกต่างกันตามความต้องการขององค์กรเพื่อพัฒนาสมรรถภาพการทำงานของบุคลากรในองค์กร

4. ความหมายของชุดฝึกอบรม

ชุดฝึกอบรม เป็นสื่อการศึกษาประเภทหนึ่ง ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นตามจุดมุ่งหมายของการฝึกอบรมเฉพาะเรื่อง เพื่อใช้เป็นสื่อเสริมกิจกรรมการฝึกอบรม หรือเป็นสื่อสำหรับการศึกษาดูด้วยตนเองของผู้รับการอบรม สามารถใช้ฝึกอบรมให้แก่คนเป็นจำนวนมากๆ ได้ โดยอาจจัดทำในรูปของเอกสาร สิ่งพิมพ์ ชุดฝึกอบรมระยะสั้น ชุดฝึกอบรมแบบบทเรียนสำเร็จรูป ชุดฝึกอบรมแบบโมดูล เป็นต้น

บุญเลิศ บุญประกอบ (2542: 8) กล่าวว่าชุดฝึกอบรมหมายถึง ชุดวัสดุอุปกรณ์ที่มีการกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจนในการนำสื่อและกิจกรรมเข้ามาใช้ในการฝึกอบรม ให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่จะทำการฝึกอบรมโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้ผู้รับการอบรมมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้เพิ่มขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

สุทธิพรพรรณ เทพโพธา (2543: 9) กล่าวว่าชุดฝึกอบรมหมายถึง การจัดระบบการฝึกอบรม ที่ สมบูรณ์ผู้เข้ารับการอบรมสามารถเรียนรู้ได้ที่ละน้อยเป็นขั้นตอน ด้วยการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงในการฝึก ปฏิบัติจากประสบการณ์ตรงหรือได้มีโอกาสลงมือทำหรือคิดด้วยตนเอง

มานพ ตรัยตรากุล (2543: 28) กล่าวว่าชุดฝึกอบรมหมายถึง ชุดของสื่อประสมที่สร้างขึ้น อย่างมีระบบสำหรับผู้เข้ารับการอบรมเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้ และความสามารถที่หลักสูตรการฝึกอบรมมุ่งหวัง โดยที่ผู้เรียนไม่ต้องเข้ารับการอบรมโดยตรงและ สามารถประเมินผลตนเองได้ด้วย

หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี (2544) กล่าวว่า ชุดฝึก ออบรมหมายถึง ชุดสื่อประสมที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบโดยอาศัยหลักสูตรและทฤษฎีการเรียนรู้ เป็น แนวทางในการสร้างเพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมเรียนรู้ด้วยตนเองเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านมโนทัศน์ตามที่ หลักสูตรการอบรมมุ่งหวังโดยที่ผู้เข้ารับการอบรม ไม่ต้องเข้ารับการฝึกอบรมเนื้อหาสาระโดยตรงแต่จะ สามารถศึกษาได้จากชุดเอกสารการฝึกอบรมรวมทั้งสามารถประเมินผลด้วยตนเองได้

ดำรง สีสหะวีรชาติ (2545: 4) กล่าวว่าชุดฝึกอบรมด้วยตนเองหมายถึง บทเรียนแบบ โปรแกรมที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบ สำหรับให้ครูผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองตามเนื้อหาที่กำหนด ไปที่ละขั้น โดยไม่มีข้อจำกัดเรื่องเวลาและสถานที่

ดารารพร เปี่ยมงาม (2545: 9) กล่าวว่าชุดฝึกอบรมหมายถึง สื่อประสมที่จัดทำขึ้นอย่าง เป็นระบบ โดยนำสื่อและกิจกรรมที่หลากหลายมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระที่จะทำ การฝึกอบรมโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้ผู้รับการอบรมได้เพิ่มพูนการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอมอร รสเครือ (2545: 54) กล่าวว่าชุดฝึกอบรมหมายถึง สื่อที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นชุด สำเร็จรูปสำหรับการฝึกอบรม อาจประกอบด้วยสื่อเดี่ยวหรือสื่อประสมที่ได้รับการพัฒนาขึ้นมา เพื่อให้ผู้รับการฝึกอบรมได้รับประสบการณ์ตรงและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการฝึกอบรม ตามบทบาท ที่กำหนดให้

ปีช (Beach, 1980: 3) ให้ความหมายของการฝึกอบรมว่าหมายถึง กระบวนการที่จัดทำขึ้น เพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้ และมีความชำนาญ โดยมีวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อให้บุคคลรู้เรื่องนั้น โดยเฉพาะเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลไปในทางที่ต้องการ

ดังนั้นชุดฝึกอบรมจึงหมายถึงชุดนวัตกรรมที่ใช้เป็นสื่อหรือเครื่องมือในการพัฒนาสมรรถภาพ ของครูผู้สอน ตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาชุดฝึกอบรมแต่ละตอนประกอบด้วยเนื้อหาสาระที่มี ลักษณะเป็นแบบบทเรียนสำเร็จรูป มีโครงสร้างรูปแบบและองค์ประกอบในเล่มเหมือนกันมีลักษณะเด่น คือ ครูผู้สอนหรือผู้สนใจสามารถใช้ศึกษาด้วยตนเองได้ง่าย สะดวกและรวดเร็ว

5. แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุดฝึกอบรม

เนื่องจากมนุษย์แต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านความสามารถของสติปัญญา ซึ่งมีความต้องการและความสนใจ ดังนั้นในการพัฒนาชุดฝึกอบรม จึงต้องอาศัยแนวคิดและทฤษฎีที่สัมพันธ์ของสิ่งเร้ากับการตอบสนองเพื่อเสริมแรงในการแสดงออกของพฤติกรรม ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดฝึกอบรม สรุปได้ว่าการพัฒนาชุดฝึกอบรมยึดความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นหลัก เป็นการจัดประสบการณ์ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้แหล่งความรู้จากสื่อที่จัดไว้อย่างเป็นระบบ สามารถหยิบมาใช้ได้ด้วยตนเองโดยเอกเทศ และเรียนรู้จากสื่อที่หลากหลายเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิธีการสอนซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนย่อมทำให้ผู้เรียนเรียนได้ดี

นอกจากแนวคิดดังกล่าวแล้ว ยังพบว่ามีการนำทฤษฎีต่างๆ มาใช้ประกอบกับการพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อให้มีความเชื่อถือได้แก่ (จุมพล พูลภทธรชิวิน. 2540: 11-12 อ้างถึงในสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี. 2544: 21-23)

1. ทฤษฎีความต่อเนื่อง การเรียนรู้เกิดขึ้นเพราะความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าที่ผ่านเข้ามาทางประสาทรับรู้กับพฤติกรรมตอบสนองที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้น หลักหรือกฎของการเรียนรู้ซึ่งเกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองที่สำคัญประกอบด้วย

กฎแห่งความพร้อม การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมสนองต่อสิ่งเร้า สภาพความพร้อมในตัวผู้เรียนประกอบด้วยสภาพพร้อมทั้งทางร่างกายและสติปัญญา ความต้องการ ความสนใจ ความเอาใจใส่ และความรู้พื้นฐานในเรื่องที่จะเรียน

กฎแห่งการฝึกหัด การฝึกหัด คือการฝึกฝนหรือการทำซ้ำ ถ้าผู้เรียนได้กระทำพฤติกรรมใดที่ทำซ้ำบ่อยๆ ความชำนาญย่อมเกิดขึ้น แต่ต้องเป็นการกระทำด้วยความเต็มใจและความสนใจจึงจะได้รับผลอย่างสมบูรณ์

กฎแห่งผล พฤติกรรมตอบสนองที่ทำให้ผู้กระทำเกิดความพอใจ พฤติกรรมนั้นก็จะมีปรากฏซ้ำอีก การสร้างสภาพพึงพอใจแก่ผู้เรียนทำได้โดย

1.1 กำหนดพฤติกรรมตอบสนองที่พึงประสงค์ของผู้เรียนไว้ให้ชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมอย่างไร และมีการเสริมแรงเมื่อผู้เรียนสามารถทำพฤติกรรมนั้นได้

1.2 แบ่งบทเรียนไปตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายาก เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำพฤติกรรมตอบสนองที่ถูกต้องได้มาก เพื่อทำให้เกิดความพอใจและเป็นการกระตุ้นให้มีพฤติกรรมตอบสนองที่ถูกต้องในการเรียนระดับต่อไป

2. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ

หลักการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้ คือ

2.1 การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และมีการเสริมแรงแต่ละขั้นไปเรื่อยๆ โดยเลือกให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียนอย่างเหมาะสม ผลที่เกิดขึ้นจากการเสริมแรง จะสามารถเปลี่ยนแนวโน้มของการกระทำนั้นๆ ได้ในอนาคต ดังนั้นจึงควรใช้การเสริมแรงทุกขั้นตอนของการจัดกิจกรรม เพื่อให้เกิดความสนใจและพอใจที่จะเรียน

2.2 จัดแบ่งเนื้อหาวิชาออกเป็นส่วนย่อยๆ เป็นขั้นๆ และจัดลำดับให้เป็นเหตุเป็นผลเพื่อให้เรียนได้ง่าย และเมื่อสำเร็จได้รับแรงเสริม หรือให้ทราบผลคำตอบทันที จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างยิ่งยวด

สรุปได้ว่า ในการสร้างชุดฝึกอบรมต้องคำนึงถึงความเหมาะสมระหว่างเนื้อหากับระดับความรู้ ความสามารถและความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ความน่าสนใจและความสะดวกในการใช้สื่อเป็นหลัก เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมสามารถใช้เป็นคู่มือศึกษาค้นคว้าเพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้วยตนเองตามความต้องการและความสนใจ จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

6. ประเภทของชุดฝึกอบรม

จากลักษณะที่สำคัญของชุดฝึกอบรมดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ทำให้สามารถแบ่งประเภทของชุดฝึกอบรมออกเป็นสองประเภทใหญ่ๆ คือ

1. ชุดฝึกอบรมเสริมกิจกรรมการฝึกอบรม ชุดฝึกอบรมที่เสริมกิจกรรมการฝึกอบรมนั้นผู้ให้การฝึกอบรมอาจจะจัดกิจกรรมการฝึกอบรมได้ในสองลักษณะ คือ การใช้สื่อของชุดฝึกอบรมบางส่วนมาประกอบคำบรรยาย หรือ ประกอบกิจกรรมการฝึกอบรม และอีกประการหนึ่งคือผู้ให้การฝึกอบรมจะจัดกิจกรรมฝึกอบรมตามชุดฝึกอบรมนั้น โดยมีผู้ให้การฝึกอบรมเป็นผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) หรือ ผู้ดำเนินการ (organizer) มิใช่เป็นแต่เพียงผู้บรรยายเท่านั้น

2. ชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง เป็นชุดฝึกอบรมที่ผู้อบรมสามารถที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองและช่วยในการฝึกอบรมให้แก่คนจำนวนมากๆ ได้เพราะในการฝึกอบรมแต่ละครั้งจำเป็นต้องใช้ทรัพยากรในการจัดทั้งบุคคล งบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ทำให้การฝึกอบรมทำได้น้อยครั้งจำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรมไม่ได้มากชุดฝึกอบรมประเภทนี้จึงจัดทำขึ้นในรูปของสื่อที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา ความรู้ กำลังทรัพยากรที่มีอยู่ และความสะดวกในการส่งสื่อไปสู่ผู้รับการฝึกอบรมและสถานที่ซึ่งผู้รับการฝึกอบรมจะศึกษาหาความรู้ ชุดฝึกอบรมศึกษาด้วยตนเองอาจจะเป็นชุดฝึกอบรมในรูปของสไลด์ประกอบเสียง ชุดฝึกอบรมวีดิทัศน์-เทปเสียง ชุดฝึกอบรมแบบเรียนสำเร็จรูป ชุดฝึกอบรมโมดูล เป็นต้น (ศิริพรรณ สายหงษ์ และสมประสงค์ วิทยเกียรติ. 2543: 674-675)

7. ประโยชน์ของชุดฝึกอบรม

ศิริพรรณ สายหงษ์ และ สมประสงค์ วิทย์เกียรติ (2543: 705) กล่าวว่า ชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง และชุดฝึกอบรมเสริมกิจกรรมการฝึกอบรมที่ผ่านกระบวนการสร้างหรือผลิตอย่างเป็นระบบ จะมีประโยชน์ต่อผู้ให้การอบรมและผู้รับการอบรม ดังต่อไปนี้

ประโยชน์ต่อผู้ให้การอบรม

1. ชุดฝึกอบรมจะมีคู่มือดำเนินกิจกรรมทุกขั้นตอน จะช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ให้การอบรม
2. ชุดฝึกอบรม ประกอบด้วย สื่อ เอกสาร และอุปกรณ์ประกอบการอบรม รวมทั้งแหล่งข้อมูลที่วิทยากรอาจต้องไปศึกษาเพิ่มเติม ทำให้ผู้ให้การอบรมไม่ต้องเสียเวลาในการเตรียมการฝึกอบรม
3. ประหยัดเวลาในการเตรียมการฝึกอบรม เนื่องจากชุดฝึกอบรมได้เตรียมทุกสิ่งทุกอย่างดังกล่าวข้างต้น สำหรับผู้ให้การอบรมแล้ว
4. มีความมั่นใจในการดำเนินการฝึกอบรม เพราะทราบขั้นตอนต่างๆ อย่างชัดเจนและมีสื่ออุปกรณ์ประกอบการฝึกอบรมไว้อย่างพร้อมเพรียงแล้ว

8. ประโยชน์ต่อผู้รับการอบรม

1. สร้างแรงจูงใจและความสนใจในการเรียนให้กับผู้รับการอบรม โดยจัดให้มีกิจกรรมการเรียนที่หลากหลาย มีการเสริมแรงผู้เรียนโดยการเฉลยคำตอบ มีการใช้สื่อการเรียนแบบประสม ทำให้ผู้รับการอบรมไม่เบื่อหน่ายและตื่นตัวในการฝึกอบรมอยู่ตลอดเวลา
2. สามารถศึกษาด้วยตนเองในเนื้อหาวิชาที่สนใจได้โดยไม่จำกัดเวลา สถานที่
3. สามารถศึกษาทบทวนได้ ไม่เหมือนกับการฟังวิทยุ การดูรายการโทรทัศน์เมื่อรายการผ่านไปแล้ว ไม่สามารถย้อนกลับได้
4. สนองตอบต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ ผู้รับการอบรมที่มีสติปัญญาแตกต่างกันสามารถเรียนช้า เร็ว ตามความสามารถที่มีอยู่
5. ชุดฝึกอบรมส่วนใหญ่เน้นกระบวนการเรียนรู้มากกว่าเนื้อหา ทำให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทำให้สามารถปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมได้
6. ฝึกการมีวินัยในตนเองได้ ทั้งนี้เพราะชุดฝึกอบรมด้วยตนเองผู้อบรมจะต้องมีความ เอาใจใส่ศึกษาด้วยตนเอง ต้องรู้จักบังคับใจตนเอง และต้องซื่อสัตย์ต่อตนเอง
7. ใช้เป็นสื่อสอนเสริมสำหรับผู้เรียนอ่อน และเพิ่มเติมเสริมความรู้มากขึ้นสำหรับผู้เรียนเก่ง

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม

งานวิจัยในประเทศ

เอมอร รสเครือ (2545: บทคัดย่อ) ได้ทำการพัฒนาชุดฝึกอบรมครูปฐมวัย เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างเป็นครูชั้นอนุบาลปีที่ 1 และ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 26 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจสูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็นต่อชุดฝึกอบรมในระดับดี

ดารافر เปี่ยมงาม (2545: บทคัดย่อ) ได้ทำการพัฒนาชุดฝึกอบรมเรื่องการจัดศิลปะแบบร่วมมือสำหรับครูปฐมวัยในโรงเรียนเทศบาลจังหวัดพิจิตร กลุ่มตัวอย่างเป็นครูปฐมวัยในโรงเรียนเทศบาลบ้านปากทาง โรงเรียนเทศบาลบ้านท่าหลวงและโรงเรียนเทศบาล 3 “5 ธันวาคมหาราช” สังกัดเทศบาลจังหวัดพิจิตร จำนวน 15 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูปฐมวัยที่ใช้ชุดฝึกอบรมมีความรู้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคิดเห็นของครูปฐมวัยมีต่อชุดฝึกอบรมอยู่ในระดับมาก

งานวิจัยต่างประเทศ

เกล (Gail. 1981) ได้ทำการวิจัยโดยใช้ชื่อโครงการว่า Mother Start ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะให้พ่อแม่มีความรู้สึว่าตนเป็นผู้มีอิทธิพลสำคัญต่อการเรียนของลูก โดยให้ชื่อโครงการว่า Home Visiting อายุระหว่าง 2 - 3 ปี กิจกรรมที่ใช้มีลักษณะดังนี้ เมื่อคณะกรรมการออกไปเยี่ยมแม่ที่บ้านก็จะพูดคุยกันกับแม่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู และแนะนำให้แม่ใช้ภาษาที่ถูกต้องกับลูกจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมโดยให้แม่มีส่วนร่วมด้วยและให้หนังสือและวัสดุต่างๆ เช่น ดินน้ำมัน กระดาษสีไว้ให้แม่มีโอกาสร่วมทำงานกับลูกในห้องเรียนและให้แม่มีส่วนร่วมรับผิดชอบกิจกรรมที่จัดในโรงเรียน เช่น ช่วยหาเงินสนับสนุนกิจกรรมพิเศษของโรงเรียน เป็นต้น ผลการศึกษาของ เดล สรุปได้ว่า การจัดโปรแกรมให้ความรู้ด้วยวิธีการเยี่ยมบ้านมีผลเป็นอย่างมากในการช่วยให้พ่อแม่และลูกมีสัมพันธภาพใกล้ชิดมากขึ้นและช่วยส่งเสริมการเรียนของบุตรหลานได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ไทรี (Tyree. 1986: 1182) ได้ศึกษาถึงการพัฒนาทักษะของผู้ปกครองในการอบรมเลี้ยงดูเด็กอายุ 3 - 5 ปี ในด้านพัฒนาการทางภาษา อารมณ์ สังคมและการเคลื่อนไหวร่างกาย พบว่าผู้ปกครองที่ได้รับความรู้จะส่งผลดีต่อวิธีการในการแก้ปัญหาเด็กมากกว่าที่ผู้ปกครองไม่ได้รับความรู้ การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการแบ่งประเภททักษะของผู้ปกครองด้วยวิธีการของบลูม(Bloom) คือ ด้านพุทธิพิสัย และด้านจิตพิสัย อันเป็นรากฐานในการกำหนดโครงการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองด้วย

ดิคเกอร์ (เจนจิรา คงสุข. 2540: 46; อ้างอิงจาก Dicker. 993 *Parents Education Needs With Regard to Milieu – Disadvantaged Preschool Child*) ได้ศึกษาถึงความต้องการในการให้

การศึกษาแก่ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่ด้อยโอกาส และศึกษารูปแบบของการฝึกอบรมผู้ปกครองจากการวิจัยพบว่าผู้ปกครองมีความต้องการเรียนรู้ในเรื่องการให้การเลี้ยงดูและพัฒนาการของเด็กปฐมวัยต่อไปนี้ 1) พัฒนาการทางด้านร่างกายและการดูแลทางการแพทย์ของเด็กที่เจ็บป่วย 2) การอบรมเลี้ยงดูทางจิตใจ การจัดการกับความกลัวและความกังวลใจของเด็กและการส่งเสริม การรับรู้ของเด็กในทางบวก 3) การอบรมเลี้ยงดูทางด้านสติปัญญา ความรู้เกี่ยวกับการสร้างความคิดรวบยอดพื้นฐาน พัฒนาการทางการเคลื่อนไหวและการรับรู้ พัฒนาการทางด้านภาษา การวางแผนตารางการดูโทรทัศน์ และการส่งเสริมพฤติกรรมการเล่นหาความรู้และ 4) การอบรมเลี้ยงดูทางด้านสังคม การใช้อำนาจและกฎระเบียบการเข้าสังคม การสร้างบรรยากาศภายในครอบครัวที่อบอุ่น บทบาทของเด็กและการใช้เวลาว่าง

บอนสไตน์ (เจนจิรา คงสุข. 2540: 46; อ้างอิงจาก Bronstein. 1994) ได้ศึกษาโปรแกรมการอบรมผู้ปกครองแบบโรงเรียนเป็นฐานที่มีต่อทักษะการแก้ปัญหา และทักษะการตัดสินใจของผู้ปกครองและเด็ก โดยการใช้วิธีการให้การฝึกอบรม ผู้ปกครอง 2 วิธี ผู้ปกครองกลุ่มที่ 1 จะได้รับการสอนและส่งเสริมให้เป็นตัวแบบของการใช้เทคนิคการตัดสินใจ และการแก้ปัญหาให้กับเด็กเพื่อช่วยเด็กแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน และผู้ปกครองอีกกลุ่มหนึ่งได้รับการสอนให้ใช้การตั้งคำถามขึ้นในการกระตุ้นการแก้ปัญหาของเด็กและมีการประเมินพฤติกรรมการเล่นหาความรู้ในการสอนที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในโปรแกรมวิธีการแบบใดก็ตาม ไม่ได้ใช้ทักษะการแก้ปัญหาและทักษะการตัดสินใจมากกว่าเด็กอื่น อย่างไรก็ตามผลรวมระหว่างการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง และการเข้าแทรกแซงในระดับต่ำของครูมีความสัมพันธ์กับความถี่ของการใช้ทักษะการแก้ปัญหาและทักษะการตัดสินใจ นอกจากนี้ผู้ปกครองที่เป็นตัวแบบได้รายงานว่ามีการใช้ทักษะของโปรแกรมในสถานการณ์ที่ไม่ได้มีการอบรมสั่งสอนบ่อยขึ้น และเด็กมีปัญหาน้อยลงหนึ่งเดือนหลังจากเริ่มใช้โปรแกรม ส่วนผู้ปกครองในกลุ่มการตั้งคำถามกระตุ้นรายงานผลว่าประสบผลสำเร็จสูงขึ้น

การให้ความรู้ผู้ปกครอง

ความหมายของการให้ความรู้ผู้ปกครอง ได้มีผู้ให้ความหมายของการให้ความรู้ผู้ปกครองหรือการจัดการศึกษาสำหรับผู้ปกครอง (Parents Education) ไว้หลายท่าน ดังนี้

กอร์ดอน และบราวเน่ (นิตยา ไสงาม. 2543: 7; อ้างอิงจาก Gordon; & Browne. 1985: 186-187) ได้ให้ความหมายของการศึกษาสำหรับผู้ปกครองว่า หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่ผู้ปกครองที่มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะเจตคติ และพฤติกรรมของการเป็นผู้ปกครองที่เกิดจากความเข้าใจที่ดีเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัย ด้วยการให้การศึกษานี้ที่ออกแบบมาเพื่อให้ผู้ใหญ่สามารถเป็นผู้ปกครองที่ดีขึ้น

กุหลาบ ตันติผลาชีวะ (2542: 1) กล่าวว่าการศึกษาสำหรับผู้ปกครอง หมายถึง การให้ ความรู้ แก่ผู้ปกครองเพื่อเสริมสร้างศักยภาพการเลี้ยงดูเด็กให้ถูกต้องและมีพัฒนาการที่ดี วิธีการให้การศึกษ แก่ผู้ปกครองนี้มีหลากหลายวิธีทั้งทางตรงและทางอ้อม การจัดการศึกษาอาจกำหนดเป็นรายบุคคล หรือ รายกลุ่ม ขึ้นอยู่กับผู้ปกครองกลุ่มเป้าหมาย และการศึกษาสำหรับผู้ปกครองเป็น กระบวนการให้ การศึกษาแก่ผู้ปกครองอย่างเป็นระบบ ที่จะสร้างให้ผู้ปกครองมีความรู้ของการเป็นผู้ปกครองและมี ส่วนร่วมอย่างแท้จริงกับโรงเรียน จะพัฒนาเด็กให้เกิดการเรียนรู้โดยพัฒนาได้อย่างเต็มศักยภาพ

สรุปได้ว่า การให้ความรู้ผู้ปกครองเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับเด็กเพื่อเสริมสร้างศักยภาพการเลี้ยงดูเด็กให้ถูกต้องและมีพัฒนาการที่ดี ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา โดยเน้นให้เห็นความสำคัญของเด็ก โดยมีวิธีการให้ความรู้ หลากหลายวิธีทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อมุ่งสร้างความเข้าใจและสร้างทัศนคติที่ถูกต้องในการอบรม เลี้ยงดูเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ในการร่วมมือกันพัฒนาเด็ก

1. ความสำคัญของการให้ความรู้ผู้ปกครอง

ผู้ปกครองไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ หรือผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองเป็นผู้มีบทบาทสำคัญอย่าง มากในการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็กทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ดังนั้นพ่อแม่ ผู้ปกครองจึงต้องมีความรู้ ความเข้าใจและตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนในการสร้าง สิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมพัฒนาการเด็กได้อย่างเหมาะสมเพื่อให้เด็กได้พัฒนาอย่างเต็มที่ตามศักยภาพ และเหมาะสมกับวัย

ฉันทนา ภาคบงกช (2531: 4-5) กล่าวว่า ผู้ปกครองเป็นคนสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก เพราะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด สามารถที่จะตอบสนองความต้องการพื้นฐานของเด็ก ได้แก่ ความต้องการในการดำรงชีวิตอยู่ ความต้องการด้านความรัก และความอบอุ่นนอกจากนั้นเด็กยังได้ รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมภายในครอบครัว เด็กจะมีพัฒนาการทางบุคลิกภาพอย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับ การอบรมเลี้ยงดูจากทางบ้านเป็นสำคัญ เมื่อคุณภาพของเด็กมีผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูของ ผู้ปกครองเป็นอย่างมากเช่นนี้ การให้ความรู้แก่ผู้ปกครองจะช่วยพัฒนาเด็กและลดปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวกับตัวเด็ก ซึ่งมีสาเหตุสำคัญมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็ก ตลอดจน การส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก

จากทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของอิริคสัน ได้บ่งชี้อย่างชัดเจนถึงอิทธิพลของการอบรม เลี้ยงดูของผู้ปกครองที่มีผลต่อจิตสังคมของเด็กตามระยะของพัฒนาการว่า ในระยะปฐมวัยเด็ก ต้องการสร้างความรู้สึกไว้วางใจ หากผู้ปกครองให้โอกาสเด็ก ให้เด็กได้คิดริเริ่มให้เด็กมีความมั่นใจ เด็กจะเจริญเติบโตด้วยความมั่นใจในตนเองและความเป็นมิตรด้วย ผู้ปกครองนอกจากดูแลร่างกาย

ให้เจริญเติบโตแล้วยังเป็นผู้สร้างความเป็นคนที่สมบูรณ์ให้กับเด็กและสังคม ผู้ปกครองที่ดีเท่านั้นจึงมีโอกาสสร้างเด็กที่ดีให้กับสังคมได้ (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2542: 5)

สรุปได้ว่า การให้ความรู้ผู้ปกครองนั้นช่วยผู้ปกครองให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ตลอดจนการดำเนินชีวิตในครอบครัวในวิถีทางที่ถูกต้องเหมาะสมและเอื้อต่อการพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพเป็นสิ่งที่ผู้ปกครองควรรับรู้เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนาเด็ก

2. ความสำคัญของผู้ปกครองต่อพัฒนาการเด็ก

การพัฒนาคุณภาพของเด็กจึงต้องเริ่มต้นที่พ่อแม่ของเด็กโดยให้ความรู้แก่พ่อแม่ ผู้ปกครองถึงวิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปใช้ในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก คັນสนีย์ ฉัตรคุปต์ กล่าวว่า มีงานวิจัยที่ยืนยันว่า เด็กที่เรียนดีจากครอบครัวที่เอาใจใส่ลูกในเรื่องวิชาการและความ เป็นอยู่ของลูก พ่อแม่จึงเป็นผู้มีบทบาทในการเลี้ยงดูลูกมากที่สุด มาตั้งแต่ระยะเริ่มแรกของชีวิตของเด็ก แต่บางครอบครัวอาจรวมถึงพี่เลี้ยงเด็ก ปู่ ย่า ตา ยาย ญาติพี่น้องด้วย เด็กจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากผู้ ที่แวดล้อมเหล่านี้ (คັນสนีย์ ฉัตรคุปต์. 2542: 54)

เรติน (Seefeldt; & Barbour.1986; citing Radin.1982.) กล่าวถึงกระบวนการของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ ผู้ปกครองกับเด็กว่ามีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็ก ดังนี้

1. พ่อแม่หรือผู้ปกครอง เป็นตัวอย่างรูปแบบความประพฤติแก่เด็ก เด็กจะเลียนแบบพฤติกรรมผู้ใหญ่โดยที่ผู้ใหญ่อาจตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ
2. พ่อแม่หรือผู้ปกครอง บอกหรืออธิบายสิ่งที่เด็กต้องทำหรือไม่ควรทำ
3. พ่อแม่หรือผู้ปกครอง กำหนดกฎของบ้านซึ่งแสดงถึงสิ่งที่เด็กต้องปฏิบัติตามและมี การติดตามผล
4. พ่อแม่หรือผู้ปกครอง ใช้ระบบการให้รางวัลและการลงโทษ
5. พ่อแม่หรือผู้ปกครอง ใช้เทคนิควิธีเป็นขั้นตอน แสดงให้เห็นพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งอาจทำให้เด็กละอาย รู้สึกผิด หรือการชี้แจงเหตุผล เพื่อให้เด็กเปลี่ยนพฤติกรรม
6. พ่อแม่หรือผู้ปกครอง จัดสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมสติปัญญาของเด็ก วัตถุสิ่งของที่พ่อแม่ผู้ปกครองจัดหามา ได้แก่ ของเล่น เสื้อผ้า อาหาร อุปกรณ์การเรียนรู้ เป็นต้น กระบวนการหาคะการข้างต้นจะถูกนำมาใช้แตกต่างกันไป ตามความแตกต่างของเด็ก สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวตลอดทั้งเจตคติ ค่านิยมของพ่อแม่ผู้ปกครองและความเจริญทางเทคโนโลยี

สรุปได้ว่า พ่อแม่ผู้ปกครองมีความสำคัญต่อพัฒนาการของเด็กปฐมวัยเนื่องจากเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็กเป็นอย่างยิ่ง หากผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจและให้ความสำคัญเรื่องพัฒนาการของเด็ก ย่อมสามารถส่งเสริมพัฒนาการเด็กให้เต็มตาม

ศักยภาพและเหมาะสมกับวัยของเด็ก ดังนั้นการให้ความรู้ผู้ปกครองจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะประสาน ความรู้ความเข้าใจระหว่างบ้านและโรงเรียนเพื่อนำไปสู่ความร่วมมือ ในการจัดการศึกษาในระดับ ปฐมวัยต่อไป

3. บทบาทหน้าที่ของผู้ปกครองในการพัฒนาเด็ก

การอบรมเลี้ยงดูเด็กรวมถึงความเชื่อตลอดจนการปฏิบัติต่อพ่อแม่ ที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการ ของเด็ก พ่อแม่ ผู้ปกครองมีบทบาทเป็นอย่างมากที่จะทำให้เกิดผลสำเร็จด้านการเรียนของเด็กมีความ สัมพันธ์ใกล้ชิดกับเด็ก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2546: 3) สัมพันธภาพที่ดีระหว่าง ผู้ปกครองกับเด็กมีผลต่อเด็กในทุกด้าน เด็กสามารถเรียนรู้ทำงาน และเล่นกับเพื่อนได้อย่างมั่นใจและ มีความสุขหากได้รับการสนับสนุนที่ดี การอบรมเลี้ยงดูที่ดีและถูกต้องจากผู้ปกครองบทบาทของ ผู้ปกครองในการอบรมเลี้ยงดูจะเป็นทั้งผู้เลี้ยงดู ผู้ส่งเสริมพัฒนาการและผู้ให้การศึกษา (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2542: 5)

สรุปได้ว่า พ่อแม่ผู้ปกครองจะต้องรู้บทบาทและหน้าที่ของตนที่จะทำให้เด็กเกิดการพัฒนา เริ่มตั้งแต่พื้นฐาน คือ บทบาทในการอบรมเลี้ยงดูเป็นแบบอย่างที่ดี และเมื่อเด็กเริ่มปรับตัวเข้าสังคม ผู้ปกครองควรเพิ่มบทบาทของตนในฐานะผู้ร่วมกิจกรรม ผู้ส่งเสริมประสบการณ์ และความรู้ให้กับเด็ก ทั้งที่บ้านและโรงเรียน บทบาทผู้ช่วยเหลือและสนับสนุนกิจกรรมของโรงเรียนตามกำลังความสามารถ

4. แนวทางการให้ความรู้ผู้ปกครอง

การให้การศึกษาสำหรับผู้ปกครอง มีความหลากหลายของกิจกรรมเป็นสิ่งที่จูงใจผู้ปกครอง ให้เข้าร่วมกิจกรรม ความหลากหลายทำให้ผู้ปกครองสนใจ (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2542: 75; อ้างอิง จาก Click; & Click. 1990: 324) ด้วยหลักการนี้ทำให้อารมณ์แบบการศึกษาสำหรับผู้ปกครองถูกผนวก เข้ากับการสร้างการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในกิจกรรมของโรงเรียนในลักษณะต่างๆ ทั้งที่เป็นความ เพลิดเพลินร่วมกับความเป็นวิชาการ การเป็นผู้ใหญ่ทำให้ผู้ปกครองมีภารกิจที่ครอบคลุม การทำงาน และตนเองทำให้การปลุกตัวเข้ากิจกรรมเป็นการยากที่จะทำให้ผู้ปกครองเข้าร่วม ผู้ที่มีวุฒิภาวะอาจ ต้องการที่จะเข้าชั้นเรียนทำงานค้นคว้า หรือแม้แต่วิจัยแต่ทั้งนี้ไม่เสมอไปสำหรับผู้ใหญ่เหตุผลที่จูงใจ ให้คนเรียนมีอยู่ 6 ประการที่เขาไม่ต้องการเรียนมักเป็นเหตุผลทางสังคมได้แก่ ไม่มีเวลา ไม่มีเงิน ไม่มั่นใจในการเข้าเรียนทางไกลเดินทางลำบาก ไม่มีเพื่อน สิ่งเหล่านี้ทำให้ไม่อยากมาเรียน (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2542: 76; อ้างอิงจาก Jarvis. 1995: 50-52) ฉะนั้นในการจัดการศึกษาต้องให้ความสำคัญ น่าสนใจ ทำให้ผู้ปกครองรู้สึกว่าจะเข้ามาเรียนและเห็นประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับเด็กจริงๆ และเห็นความ เป็นไปได้ เมื่อนำไปฝึกและปฏิบัติจริงกับเด็กที่บ้าน ลักษณะของกิจกรรมการศึกษาที่ดีควรต้อง

1. ผู้ปกครองได้เข้าร่วมอย่างมีชีวิตชีวา มีการลงมือกระทำ
2. ตรงจุดประสงค์ และความจำเป็นสำหรับผู้ปกครอง
3. สร้างเสริมความรู้ ความเข้าใจและให้ความชัดเจนต่อการเลี้ยงดูเด็กอย่างมีความหมาย
4. มีส่วนร่วมในการคิดและการเรียนรู้ร่วมกัน

กิจกรรมการศึกษาที่กำหนดที่ดีต้องมีลักษณะเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว ต้องไม่เครียดมากเกินไป กล่าวคือ ได้เรียนรู้และเพลิดเพลินไปพร้อมกัน คลิคและคลิค (กุลยา ตันติผลลาชีวะ. 2542: 75; อ้างอิงจาก Click; & Click. 1990: 324-325) ได้เสนอกิจกรรมการศึกษาสำหรับผู้ปกครองที่จูงใจให้ผู้ปกครองเข้าร่วมไว้ 10 ลักษณะคือ

1. การประชุมปฐมนิเทศ เป็นกิจกรรมปกติที่ต้องมีอยู่แล้วทุกต้นปี ครู และผู้ปกครองจะได้ใช้โอกาสนี้ในการนำเสนอ ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับเด็กและผู้ปกครองได้

2. การสังเกตในชั้นเรียน การเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เข้ามาในชั้นเรียนและได้เห็นกิจกรรมการเรียนการสอนเห็นปฏิสัมพันธ์ของครูและเด็ก การสังเกตนี้จะทำให้ผู้ปกครองเข้าใจเด็กของตน และสามารถที่จะร่วมมือกับครูในการที่จะแก้ปัญหาเด็กหรือพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นได้ ในกรณีที่ทางผู้ปกครองเข้าสังเกตพร้อมกันหลายคนอาจจัดกลุ่ม เพื่ออภิปรายหลังการสังเกตเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

3. อภิปรายกลุ่ม บางครั้งอาจไม่มีการสังเกต แต่เราสามารถจัดกลุ่มอภิปรายให้แก่ผู้ปกครองได้ ประโยชน์ที่เกิดคือผู้ปกครองได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ได้เห็นความเหมือนความแตกต่างของเด็ก การแก้ปัญหาของผู้ปกครองที่เหมือนและแตกต่างกัน จะทำให้ผู้ปกครองเข้าใจตนเองและเด็กมากขึ้น

4. การบรรยายหรืออภิปรายวิชาการ กิจกรรมนี้อาจไม่จูงใจผู้ปกครองนัก ดังนั้นผู้จัดต้องมีการวางแผนเป็นอย่างดีเลือกเรื่องที่น่าสนใจ วิทยากรที่เชี่ยวชาญและเข้าใจการให้ความรู้ ข้อควรระวัง คือ การให้ความรู้ที่นั้นต้องไม่ทำให้ผู้ปกครองกังวลควรเน้นการส่งเสริม

5. ภาพยนตร์ สไลด์ และเทป สามารถนำมาใช้ได้โดยเฉพาะในการร่วมอภิปราย

6. ประชุมปฏิบัติการ ผู้ปกครองสามารถเข้าร่วมกิจกรรมปฏิบัติการทั้งที่เป็นของเด็ก ครู หรือผู้ปกครองในการที่จะเรียนรู้ร่วมกัน และสร้างสรรค์งานร่วมกัน เช่น การสร้างสื่อการเรียนใช้ที่บ้าน เป็นต้น

7. การมีส่วนร่วมในชั้นเรียนผู้ปกครองบางคนมีความสามารถ มีทักษะเฉพาะทางและมีเวลาให้กับโรงเรียน ควรเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเหล่านี้ได้มีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน เช่น เข้ามาสอนดนตรี ศิลปะหรืออื่นๆ การมีส่วนร่วมนี้ทำให้ผู้ปกครองได้เรียนรู้เด็กไปในตัว

8. การใช้เครื่องมือสื่อสาร การศึกษาสำหรับผู้ปกครองไม่จำเป็นต้องเกิดเฉพาะที่โรงเรียน โทรศัพท์อาจเป็นสื่อการศึกษาที่ดีและส่งถึงบ้านได้

9. การประชุมปรึกษา เหมาะสำหรับการสนทนาปัญหาของเด็กระหว่างครูกับผู้ปกครองหรือผู้ปกครองกับผู้บริหารที่จะได้ร่วมกันวิเคราะห์และหาแนวทางในการที่จะช่วยเหลือเด็ก โดยครูจะเป็นคนช่วยชี้แนะและร่วมเลือกวิธีการแก้ปัญหาร่วมกัน

10. การบริการสนเทศ ผู้ปกครองบางคนอาจชอบอ่านหนังสือเป็นการเพิ่มพูนความรู้มากกว่าวิธีการอื่นๆ โรงเรียนอาจจัดทำห้องสมุดและเอกสารความรู้เผยแพร่แก่ผู้ปกครอง บางครั้งการจัดทำป้ายนิทรรศการให้ผู้ปกครองดูและอ่านก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก

สิ่งพิมพ์และสื่อเทคโนโลยีเป็นแหล่งให้ความรู้แก่ผู้ปกครองอย่างหนึ่งที่สามารถจัดทำขึ้นได้ การจัดทำเอกสารย่อย แผ่นพับ หนังสือเล่มเล็กที่บรรจุข้อความที่ผู้ปกครองสามารถหยิบอ่านได้ในขณะรอรับเด็ก อีกส่วนหนึ่งใช้ในกรณีที่ผู้ปกครองไม่ต้องการมาโรงเรียนหรือต้องการความสะดวกในการได้ข้อมูล ความรู้ที่บ้าน การจัดบริการสารสนเทศเพื่อการศึกษา สำหรับผู้ปกครองจะใช้ สื่อเทคโนโลยีร่วมด้วย ดังนี้ (กุลยา ตันติผลลาชีวะ. 2542: 41)

1. การบริการสารสนเทศทางโทรศัพท์ มีรูปแบบของการจัดบริการต่างๆ ดังนี้

1.1 โทรศัพท์ความรู้ จัดเป็นชุด ชุดละ 5 นาที เปิดสั้นๆ ตอนเย็น ถ้าผู้ปกครองต้องการวันละ 10 - 30 นาที

1.2 โทรศัพท์แนะนำการบ้านจัดตารางเวลาและแจ้งให้ทางบ้านทราบ เมื่อต้องการปรึกษาการบ้านจะได้ตามตารางเวลาที่โรงเรียนกำหนด

1.3 โทรศัพท์ปรึกษาปัญหาทั่วไปสำหรับการให้การปรึกษาเฉพาะราย เฉพาะเรื่อง ซึ่งสามารถกำหนดเป็นตารางเวลาได้เช่นกัน

2. การบริการทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์ เช่น จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) หน้าคอมพิวเตอร์ (Homepage) หรือการศึกษาทางไกลปฏิสัมพันธ์ (Tele education)

3. นิทรรศการประจำวัน เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์จัดวันนักชัตฤกษ์หรือทุกวันทีพ่อแม่มาโรงเรียนเพื่อรับเด็ก หรือเพื่อกิจกรรมโรงเรียน

กุลยา ตันติผลลาชีวะ (2542: 35-36) กล่าวว่า การจัดการศึกษาสำหรับผู้ปกครองเป็นการศึกษาผู้ใหญ่ที่ผู้รับมีทั้งวัย เพศ อาชีพ ประสบการณ์ ระดับความรู้ บุคลิกภาพ ฐานะเศรษฐกิจ และลักษณะต่างๆ กัน รูปแบบการศึกษาต้องมีลักษณะไม่เบื้อหน้าย จูงใจ เวลาที่จัด ไม่รบกวนการประกอบอาชีพแต่ให้ประโยชน์และคุณค่าแก่ผู้ปกครองในการเลี้ยงดูเด็กได้อย่างมีคุณภาพ ซึ่งการจัดการศึกษาสำหรับผู้ปกครองนี้ จำแนกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การศึกษาทางอ้อม เป็นการจัดการศึกษาสำหรับผู้ปกครองทางสื่อมวลชน สำหรับผู้ปกครองที่สนใจสามารถเปิดรับฟังหรือดูได้ มีการเผยแพร่ทั้งที่เป็นสิ่งพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ ปัจจุบันมีการเผยแพร่ผ่านทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์ด้วย ปัจจุบันการให้การศึกษทางอ้อมด้วย

สื่อมวลชนค่อนข้างแพร่หลาย หนังสือที่พิมพ์เผยแพร่มาก ได้แก่ หนังสือนิตยสารแม่และเด็ก นิตยสาร ลูกรัก เป็นต้น รายการวิทยุมีหลายรายการตัวอย่าง เช่น รายการวิทยุจุฬาเป็นรายการเพื่อลูกรักที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็กและการปฐมพยาบาล รายการโทรทัศน์ที่ออกเป็นประจำได้แก่ รักลูกให้ถูกทางรายการบ้านรักลูก เป็นต้น นอกจากนี้องค์กรที่บริการความรู้แก่ผู้ปกครองด้านการเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการเด็กทางด้านเครือข่ายคอมพิวเตอร์โดยจัดเป็น Home page ได้แก่สถาบันมูลนิธิเด็ก ซึ่งสามารถสอบถามปรึกษาได้โดยใช้ระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์

2. การศึกษาทางตรง เป็นการจัดการศึกษาอย่างเป็นทางการที่ทางหน่วยงานหรือองค์การ จัดขึ้นในรูปแบบของการฝึกอบรม การประชุมวิชาการ การสัมมนา หรือการให้คำปรึกษา ลักษณะการจัดอาจจัดให้เป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่ม โดยจัดขึ้นที่หน่วยงาน การเยี่ยมบ้าน หรือการเข้าถึงชุมชน และการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นอีกรูปแบบหนึ่งด้วย

วิธีการจัดการศึกษาอาจเป็นทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ตัวอย่างการจัดการศึกษาที่เป็นระบบและเป็นทางการโดยกำหนดเป็นจุดมุ่งหมายอย่างชัดเจน คือ การจัดการศึกษาสำหรับผู้ปกครอง ของศูนย์สุขวิทยาจิตที่ผู้ปกครองทุกคนที่ส่งเด็กมาใช้บริการของศูนย์สุขวิทยาจิต ทั้งที่เป็นเด็กปกติและเด็กที่มีปัญหาสุขภาพต้องดูแล ต้องเข้าโปรแกรมการศึกษาสำหรับผู้ปกครอง ที่ทางศูนย์กำหนดเพื่อเสริมความรู้และเพิ่มศักยภาพผู้ปกครองในการเลี้ยงดูเด็ก สำหรับการศึกษที่ไม่เป็นทางการ ได้แก่ การสนทนาและการเข้าร่วมกิจกรรมโรงเรียน

การจัดการศึกษาสำหรับผู้ปกครองแบบเป็นระบบ มักจัดเป็นโครงการฝึกอบรมซึ่งโปรแกรมการศึกษาสำหรับผู้ปกครองด้วยวิธีการฝึกอบรมที่ประสบความสำเร็จมากจะต้องเป็นโปรแกรมที่มีเงื่อนไขหรืออยู่ในความนิยมของผู้ปกครองและสังคม ตัวอย่างเช่น โปรแกรมสร้างลูกให้เป็นอัจฉริยะ ผู้ปกครองสนใจด้วยต้องการให้ลูกหลานของตนเองเป็นคนเก่งการจัดการแบบเป็นทางการนั้นนอกจากการฝึกอบรมแล้ว อาจจัดเป็นการประชุม การสัมมนาหรือการปรึกษาเป็นรายบุคคลก็ได้ การให้ความรู้แบบไม่เป็นทางการ สามารถให้ข้อความรู้ทางการศึกษาแก่ผู้ปกครองได้เช่นกัน เพียงแต่ว่าการสนทนานั้นควรต้องมีประเด็นความรู้ด้วย

สรุปได้ว่า วิธีการให้ความรู้ผู้ปกครองนั้นมีหลายวิธีแตกต่างกัน เมื่อจะดำเนินการให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง ควรมีขั้นตอนในการสำรวจความต้องการและความจำเป็นของกลุ่มเป้าหมายเพื่อให้ได้แนวในการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน แล้วเลือกวิธีการหรือแนวทางในการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองให้เหมาะสมกับสภาพของกลุ่มเป้าหมาย

5. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

บทบาทของผู้ปกครองต่อการศึกษาศึกษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีส่วนสำคัญมากต่อการพัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาตั้งแต่วัยทารก สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญานั้น พ่อแม่และครูจะต้องคำนึงว่าเด็กจะแตกต่างไปจากเด็กประเภทอื่นๆ เช่น ตาบอด หูหนวก และร่างกายพิการ ฉะนั้นการทำงานร่วมกันระหว่างบ้านกับโรงเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุด การจะทำงานร่วมกับผู้ปกครองให้ประสบความสำเร็จ ครูจะต้องคำนึงถึงไม่เพียงแต่ปัญหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเท่านั้น แต่จะต้องคำนึงถึงผลกระทบต่างๆ จากความพิการของเด็กต่อครอบครัวด้วย เช่น พ่อ แม่ พี่น้อง ญาติ หรือผู้ดูแลรับผิดชอบเด็ก ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดต่อความสำเร็จทางด้านการศึกษาศึกษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (Michaelis. 1981; Richardson; et al. 1985) ดีชันและฟรีเวล (Dyson; & Fewell. 1986: 56) ได้ศึกษาพบว่าพ่อแม่ที่มีลูกพิการในครอบครัวจะมีความกดดันอย่างมาก ซึ่ง เบลเชอร์ นิไฮรา และมีเยอร์ (Blacher, Nihira; Meyers. 1987: 67) ได้รายงานไว้ว่า ความกดดันของสมาชิกในครอบครัวเพิ่มมากขึ้นตามระดับความรุนแรงของความพิการ และความบกพร่องทางสติปัญญาทำให้เกิดผลกระทบทางด้านความเหนื่อยหน่ายต่อพ่อแม่ พี่น้องและญาติ มากกว่าความพิการด้านอื่นๆ สิ่งสำคัญที่จะช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีและสะดวกในการทำงานของครูร่วมกับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ก็คือ การให้ความรู้แก่ผู้ปกครองและการฝึกเด็กที่บ้าน การเน้นความจำเป็นการฝึกอบรมผู้ปกครองและการช่วยให้เขาเตรียมการช่วยเหลือเด็กให้ประสบผลสำเร็จในชีวิต ผู้ใหญ่ของเขาเท่าที่จะเป็นไปได้ ตัวอย่างเช่น ลูกบกพร่องทางสติปัญญาอาจจะทำให้กดดันแก่สมาชิกในครอบครัวมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับผู้ปกครอง จัดการเตรียมเด็กอย่างไร ถ้าผู้ปกครองให้ความร่วมมือกับครูในการวางแผนการศึกษาของเด็ก ครอบครัวจะมีความกดดันน้อยกว่าผู้ปกครองที่ไม่ให้ความร่วมมือ ซึ่งที่ทำการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ต้องเตรียมพร้อมในการดำเนินการเรื่องนี้ด้วย (ทรรศนีย์ วันชาติ. 2551: 38)

ความพยายามของครูหรือโปรแกรมการสอนของโรงเรียน ไม่อาจจะประสบความสำเร็จได้ ถ้าผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือและสนับสนุน เพราะเด็กใช้เวลาในชีวิตส่วนใหญ่ของเขาอยู่กับครอบครัว ซึ่งเด็กย่อมจะได้รับอิทธิพลจากครอบครัวตั้งแต่เกิดจนถึงอายุอย่างน้อย 18 ปี เวลาที่เด็กใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนน้อยกว่าร้อยละ 10 ของเวลาทั้งหมดของเขา ยกเว้นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหรือเด็กพิการที่จะต้องอยู่ในโรงเรียนที่เป็นโปรแกรมการฝึกอบรมเป็นพิเศษ ซึ่งเด็กต้องพักอาศัยอยู่ในสถานศึกษานั้นๆ ด้วย เนื่องจากผู้ปกครองที่มีลูกบกพร่องทางสติปัญญามักจะได้รับผลกระทบผ่านเข้ามาในครอบครัวโดยที่ไม่ได้เตรียมพร้อมมาก่อน จึงทำให้เกิดความรู้สึกทางด้านลบ

ต่อลูกที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ซึ่งทำให้โรงเรียนได้รับผลกระทบในการทำงานร่วมกับผู้ปกครองด้วยอย่างมาก ฉะนั้นครูของโรงเรียนและนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องจะต้องจัดโปรแกรมให้ความรู้และความเข้าใจเรื่องภาวะบกพร่องทางสติปัญญาแก่ผู้ปกครอง โปรแกรมนี้จะต้องจัดติดต่อกันทุกระดับชั้นจนถึงชั้นระดับปลายของการศึกษาของเด็ก และจะต้องจัดให้เข้มแข็งและได้ผล เพราะการจัดเพียงครั้งเดียวจะไม่ทำให้การฝึกอบรมได้ผล จึงต้องพยายามสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจให้กับผู้ปกครองและสมาชิกคนอื่นๆ ของครอบครัว ถึงแม้ว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่ก็เหมือนกับผู้ปกครองของเด็กปกติทั่วไป คือจะให้ความร่วมมือให้ความช่วยเหลือแก่ครู และรู้สึกขอบคุณที่ครูและนักวิชาชีพอื่นๆ ให้ความช่วยเหลือลูกของตนก็ตาม ครูจะต้องดูท่าทีของผู้ปกครองก่อน เพราะผู้ปกครองบางคนยังอยู่ในภาวะจากผลกระทบต่อการมีลูกบกพร่องทางสติปัญญา ที่ยังยอมรับไม่ได้ หรือยังมีความรู้สึกทางด้านลบอยู่ซึ่งอาจจะมีความรู้สึกและปฏิกิริยาในขั้นต่างๆ ดังนี้

1. การปฏิเสธหรือการไม่ยอมรับ
2. รู้ว่าลูกบกพร่องทางสติปัญญา
3. รู้สึกวิตกกังวลใจอย่างรุนแรงและไม่เชื่อ
4. การแสวงหาที่สำหรับรักษา
5. รู้สึกสงสารตนเอง
6. รู้สึกหดหู่และซึมเศร้า
7. รู้สึกไม่พอใจหรือปฏิเสธ
8. รู้สึกผิดและโทษสิ่งอื่นๆ
9. การยอมรับ

ในประเทศไทยเราก็มีกลุ่มผู้ปกครองร่วมกันทำงานเพื่อช่วยเหลือบุคคลที่มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญาเช่นกัน เช่น มีการรวมกลุ่มของคนอาชีพต่างๆ ตั้งเป็นมูลนิธิ ได้แก่ มูลนิธิช่วยเหลือคนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์ ซึ่งก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2505 และกลุ่มผู้ปกครองของบุคคลที่มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญาร่วมกับบุคคลอาชีพต่างๆ จัดตั้งสมาคมขึ้นเรียกว่า สมาคมเพื่อบุคคลปัญญาอ่อนแห่งประเทศไทย (Association for the Retarded of Thailand - ART) เมื่อปี พ.ศ. 2518 ซึ่งจัดบริการให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้ปกครอง ติดต่อบริษัทงานและทำงานร่วมมือกับองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนในประเทศและต่างประเทศ และจัดบริการฝึกอบรมดูแลบุคคลที่มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญาตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ปกครองในด้านต่างๆ (ดารณี ฐานะภูมิ. 2542)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการมีความมึนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรม ความมึน ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้ปกครองที่ทำหน้าที่ดูแลและให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง(มีระดับสติปัญญาระหว่าง 35 - 49) และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อนกำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ปกครองที่ทำหน้าที่ดูแลและให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง (มีระดับสติปัญญาระหว่าง 35 - 49) และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนวัดบางบอน (พิมพ์จันทร์แต่อุปัถุมภ์) กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เฉพาะผู้ปกครองที่มีความร่วมมือและสามารถเข้ารับการฝึกได้ครบตามกำหนด

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนคนที่ 1 เป็นนักเรียนชาย การเคลื่อนไหว นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้ดีสามารถสวมเสื้อกางเกง (ชุดนอน) ที่โรงเรียนได้ด้วยตนเอง ทำความสะอาดหลังการขับถ่ายหลังการเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเอง เล่นของเล่นกับเพื่อนได้ดีเมื่อเล่นเสร็จช่วยเพื่อนเก็บของเล่นเข้าที่ เมื่อทำผิดรู้จักการขอโทษ เมื่อรับของจากผู้ใหญ่รู้จักกล่าวขอบคุณ รู้จักการทิ้งขยะลงถัง และเมื่อใช้น้ำสามารถปิดน้ำได้ แต่นักเรียนยังขาดวินัยในการจัดเก็บเครื่องนอน และการรอคอยเข้าแถวซื้อของ

นักเรียนคนที่ 8 เป็นนักเรียนชาย การเคลื่อนไหว นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้ดี ทำความสะอาดหลังการขับถ่ายหลังการเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเอง เล่นของเล่นกับเพื่อนได้ดี รู้จักการจับเก็บเครื่องนอนเข้าที่เมื่อเลิกใช้ รู้จักการทิ้งขยะลงถัง และเมื่อใช้น้ำสามารถปิดน้ำได้ เมื่อเล่นเสร็จช่วยเพื่อนเก็บของเล่นเข้าที่ สามารถรอคอยเข้าแถวซื้อของ แต่นักเรียนยังขาดวินัยในการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน และการกล่าวขอบคุณเมื่อรับของจากผู้ใหญ่และขอโทษเมื่อทำผิด

ตารางสรุปข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง

คนที่	อายุ	เพศ	ระดับสติปัญญา (IQ)
1	7 ปี 9 เดือน	ชาย	IQ 45
2	7 ปี 10 เดือน	หญิง	IQ 48
3	9 ปี 9 เดือน	ชาย	IQ 39
4	7 ปี 3 เดือน	ชาย	IQ 49
5	8 ปี 7 เดือน	ชาย	IQ 40
6	11 ปี 8 เดือน	ชาย	IQ 49
7	9 ปี 4 เดือน	ชาย	IQ 40
8	9 ปี 2 เดือน	ชาย	IQ 35

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1.1 ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง

1.2 แบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง

2. การสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง มีลำดับขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ความรู้ผู้ปกครองในการส่งเสริมวินัย

2.1.2 กำหนดจุดประสงค์ของการเขียนชุดกิจกรรมการส่งเสริมพัฒนาความมีวินัย

2.1.3 สร้างชุดฝึกอบรมสำหรับผู้ปกครองที่ใช้พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ที่สร้างขึ้นตามแนวคิดของทฤษฎีในด้านความแตกต่างระหว่างบุคคล ชุดฝึกอบรมนี้มีลักษณะเป็นสื่อประสมประกอบด้วย วีซีดี และแผ่นพับ เป็นการให้ความรู้ในด้านความมีวินัยให้กับผู้ปกครองได้ศึกษา และร่วมปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนด เป็นรายบุคคลภายใต้คำแนะนำของผู้ฝึก ซึ่งประกอบด้วย เอกสารแผ่นพับ ประกอบการอบรมสำหรับผู้ปกครองที่เข้ารับการฝึก โดยเอกสารแผ่นพับของการฝึกวินัยมีทั้งหมด 8 ชุด ได้แก่

ชุดที่ 1 การควบคุมตนเอง : การรอคอยเข้าแถวซื้อของ

ชุดที่ 2 การควบคุมตนเอง : การเข้าห้องน้ำ

ชุดที่ 3 ความรับผิดชอบ : การเก็บของเล่นเข้าที่

ชุดที่ 4 ความรับผิดชอบ : การจัดเก็บเครื่องนอน

ชุดที่ 5 ความรับผิดชอบ : การแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน

ชุดที่ 6 ปฏิบัติตามระเบียบของสังคม : ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว

ชุดที่ 7 ปฏิบัติตามระเบียบของสังคม : การทิ้งขยะลงถัง

ชุดที่ 8 ปฏิบัติตามระเบียบของสังคม : รู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่น

ให้ความช่วยเหลือ หรือให้ของและรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด

2.1.4 นำชุดฝึกอบรมสำหรับผู้ปกครองใช้พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเด็กปฐมวัยด้านการศึกษาพิเศษด้านเทคโนโลยี จำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและข้อความที่ใช้ในชุดฝึกอบรมจากผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (IOC) ของผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 คน นำมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 (ดังแสดงในภาคผนวก) พร้อมทั้งดำเนินการแก้ไขปรับปรุงชุดฝึกอบรมความถูกต้องเหมาะสมดังนี้

1) แก้ไขภาพในแผ่นพับ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2) เสียงในกิจกรรมแต่ละกิจกรรม มีระดับเสียงดังไม่เท่ากันและได้ทำการปรับ

ให้มีเสียงดังเท่ากัน

2.1.5 นำผลที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้กับผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2.2 แบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง มีลำดับขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.2.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับความมีวินัย และแบบบันทึกผลการประเมินของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2542: 63)

2.2.2 สร้างแบบประเมินเพื่อวัดพฤติกรรมด้านวินัย ซึ่งปรับเกณฑ์การประเมินจากแบบบันทึกผลการประเมินของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2542: 63) โดยปรับระดับการประเมินจาก 4 ระดับ เป็น 3 ระดับและปรับหัวข้อการประเมินเป็นพฤติกรรมที่ต้องการประเมิน 8 พฤติกรรมโดยประเมินพฤติกรรมความมีวินัย 3 ด้าน คือ ด้านการควบคุมตนเองได้แก่ การรอคอยเข้าแถวซื้อของและการเข้าห้องน้ำ ด้านความรับผิดชอบ ได้แก่ การเก็บของเล่นเข้าที่และจัดเป็นระเบียบ การแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน การจัดเก็บเครื่องนอน ด้านปฏิบัติตามระเบียบของสังคม ได้แก่ การทิ้งขยะลงถัง ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว รู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของและรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดเกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรมความมีระเบียบวินัย ดังนี้

- 2 คะแนน หมายถึง ความสามารถที่ทำงานสำเร็จและถูกต้อง ปราศจากการช่วยเหลือ
- 1 คะแนน หมายถึง ความสามารถที่ทำสำเร็จเพียงบางส่วนโดยมีครูแนะนำช่วยเหลือ
- 0 คะแนน หมายถึง ไม่มีการกระทำ หรือไม่สามารถทำงานให้สำเร็จ

**ตัวอย่างแบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางสติปัญญาระดับปานกลาง ด้านการเข้าห้องน้ำ**

นักเรียนชื่อ _____ นามสกุล _____
 ชั้น _____ ชนิดของความพิการ _____
 ระดับสติปัญญา (IQ) _____

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมายถูก ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความสามารถที่ได้จากผลการสำรวจ
เกณฑ์การให้คะแนน

- 2 คะแนน หมายถึง ความสามารถที่ทำงานสำเร็จและถูกต้อง ปราศจากการช่วยเหลือ
 1 คะแนน หมายถึง ความสามารถที่ทำสำเร็จเพียงบางส่วนโดยมีครูแนะนำ
 0 คะแนน หมายถึง ไม่มีการกระทำ หรือความสามารถที่จะทำงานให้สำเร็จ

รายละเอียดเกี่ยวกับด้านความมีวินัย	ระดับความสามารถ			หมายเหตุ
	2	1	0	
1. เดินไปที่ห้องน้ำเมื่อมีอาการปวดปัสสาวะ หรืออุจจาระ				
2. เข้าไปนั่งปัสสาวะหรืออุจจาระถ่ายบน โถส้วม				
3. ทำความสะอาดบริเวณที่ถ่าย				
4. กดชักโครก				
5. ล้างมือหลังออกจากห้องน้ำ				

เกณฑ์ คะแนน 9 - 10 คะแนน ดีมาก 6 - 8 คะแนน ดี 0 - 5 คะแนน ปรับปรุง

สรุปการประเมิน ดีมาก ดี ปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

2.2.3 เสนอแบบประเมินให้กับผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและหาค่าความเที่ยงตรงจากค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC) ที่ยอมรับมีค่าตั้งแต่ .05 ขึ้นไปโดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ก)

2.2.4 นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนวัดไทรจำนวน 3 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างก่อนนำไปใช้จริง เพื่อดูความเหมาะสมในเรื่องเวลาและขั้นตอนของกิจกรรม เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2553 ผลปรากฏว่าใช้ได้ดี มีความเหมาะสมทั้งเรื่องเวลาและขั้นตอนกิจกรรม

2.2.5 นำแบบประเมินไปใช้ประเมินนักเรียน ก่อนฝึก และหลังฝึก โดยได้กำหนดเกณฑ์การประเมิน (สำนักงานการศึกษาพิเศษ. 2547: 200 – 202) ดังนี้

เกณฑ์การประเมินด้านการแต่งกาย(ชุดนอน) ที่โรงเรียน

คะแนน 0 – 7 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับปรับปรุง

คะแนน 8 – 11 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับดี

คะแนน 12 – 14 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับดีมาก

เกณฑ์การประเมินด้านการเข้าห้องน้ำ

คะแนน 0 – 5 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับปรับปรุง

คะแนน 6 – 8 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับดี

คะแนน 9 – 10 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับดีมาก

เกณฑ์การประเมินด้านการรอคอยเข้าแถวชื่อของ การเก็บของเล่นเข้าที่ การจัดเก็บเครื่องนอน การกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของและรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด

คะแนน 0 – 4 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับปรับปรุง

คะแนน 5 - 6 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับดี

คะแนน 7 – 8 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับดีมาก

เกณฑ์การประเมินด้าน ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว

คะแนน 0 – 2 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับปรับปรุง

คะแนน 3 - 4 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับดี

คะแนน 5 – 6 คะแนน หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ใน ระดับดีมาก

วิธีการทดลอง

1. **แบบแผนการทดลอง** การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest Posttest Design (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 249) เป็นกลุ่มทดลองดังนี้

กลุ่มทดลอง	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ	E	แทน	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง
	X	แทน	ดำเนินการให้ความรู้ผู้ปกครองโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรม ความมีวินัย
	T ₁	แทน	การประเมินความมีวินัยก่อนการทดลอง
	T ₂	แทน	การประเมินความมีวินัยหลังการทดลอง

2. ขั้นตอนการทดลอง

2.1 ก่อนดำเนินการทดลอง ขอใบบังทิตวิทยาลัยออกหนังสือขออนุญาตโรงเรียนวัดบางบอน (พิมพ์จันทร์แต่อุปลัมภ) กรุงเทพมหานคร ที่มีผู้ปกครองที่ทำหน้าที่ดูแลและให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2.2 พบครูประจำชั้นของนักเรียนที่เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยได้แก่ การแนะนำแผ่นพับและวีซีดีความรู้แก่ผู้ปกครองและการเก็บรวบรวมแบบบันทึกพฤติกรรมกลับมาให้ผู้วิจัย

2.3 ประชุมผู้ปกครองเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทดลองแนะนำชุดฝึกอบรมวิธีฝึกตามแผ่นพับและวีซีดี และตกลงกับผู้ปกครองในเรื่องของการฝึกและประเมินผลหลังการฝึกเฉพาะด้านที่ขาดวินัยของนักเรียนแต่ละคนตั้งแต่วันที่ 29 มกราคม 2553 ถึง 5 มีนาคม 2553

2.4 สาธิตกิจกรรมให้ผู้ปกครองทำตามทีละกิจกรรม

2.5 ให้ผู้ปกครองฝึกปฏิบัติตามวีซีดี และแผ่นพับ

2.6 ผู้ปกครองตรวจสอบการมีวินัยของนักเรียน

2.7 ชี้แจงมอบหมายภาระงานการฝึกเด็กและบันทึกผลการฝึก

2.8 ผู้ปกครองจะทำการฝึกนักเรียนในวันศุกร์ วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดีโดยรับแบบบันทึกพฤติกรรมและแผ่นพับพร้อมวีซีดี ทุกวันศุกร์ในกิจกรรมถัดไป

2.9 ให้ผู้ปกครองบันทึกพฤติกรรมในส่วนท้ายของแต่ละกิจกรรมและส่งแบบบันทึกพฤติกรรมกลับมาในวันศุกร์

2.10 ทำการประเมินนักเรียนทุกวันศุกร์ หลังจากได้รับการฝึกจากผู้ปกครองโดยใช้ชุดฝึกอบรมที่สร้างขึ้น โดยการประเมินเด็กจะทดสอบเฉพาะเรื่องที่นักเรียนขาดวินัยและผู้ปกครอง ได้ทำการฝึกกิจกรรมนั้นในแต่ละสัปดาห์จนครบทุกกิจกรรม

2.11 ดำเนินการทดลอง โดยการนำชุดฝึกอบรมให้ผู้ปกครองไปทำการฝึกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ ดังนี้

วัน-เดือน-ปี ระยะเวลาในการทดลอง	นักเรียนคนที่	ชุดฝึกอบรม	วันที่ประเมิน
(29 ม.ค.- 11 ก.พ. 53)	1	การจัดเก็บเครื่องนอน	5 ก.พ. 53
		รอคอยเข้าแถวชื่อของ	12 ก.พ. 53
(29 ม.ค.- 25 ก.พ.53)	2	การจัดเก็บเครื่องนอน	5 ก.พ. 53
		รอคอยเข้าแถวชื่อของ	12 ก.พ. 53
		การเก็บของเข้าที่	19 ก.พ. 53
		กล่าวคำขอบคุณ/ขอโทษ	26 ก.พ. 53
(29 ม.ค.- 4 มี.ค.53)	3	การจัดเก็บเครื่องนอน	5 ก.พ. 53
		รอคอยเข้าแถวชื่อของ	12 ก.พ. 53
		การแต่งกาย (ชุดนอน)ที่โรงเรียน	19 ก.พ. 53
		การเก็บของเข้าที่	26 ก.พ. 53
(29 ม.ค.- 25 ก.พ.53)	4	กล่าวคำขอบคุณ/ขอโทษ	5 มี.ค. 53
		การจัดเก็บเครื่องนอน	5 ก.พ. 53
		รอคอยเข้าแถวชื่อของ	12 ก.พ. 53
		การแต่งกาย (ชุดนอน)ที่โรงเรียน	19 ก.พ. 53
(29 ม.ค.- 11 ก.พ.53)	5	กล่าวคำขอบคุณ/ขอโทษ	26 ก.พ. 53
		เก็บของเข้าที่	5 ก.พ. 53
		รอคอยเข้าแถวชื่อของ	12 ก.พ. 53

วัน-เดือน-ปี ระยะเวลาในการทดลอง	นักเรียนคนที่	ชุดฝึกอบรม	วันที่ประเมิน
(29 ม.ค.- 25 ก.พ.53)	6	การจัดเก็บเครื่องนอน	5 ก.พ. 53
		การแต่งกาย (ชุดนอน)ที่โรงเรียน	12 ก.พ. 53
		เก็บของเข้าที่	19 ก.พ. 53
		กล่าวคำขอบคุณ/ขอโทษ	26 ก.พ. 53
(29 ม.ค.- 18 ก.พ.53)	7	การจัดเก็บเครื่องนอน	5 ก.พ. 53
		การแต่งกาย (ชุดนอน)ที่โรงเรียน	12 ก.พ. 53
		เก็บของเข้าที่	19 ก.พ. 53
(29 ม.ค.- 11 ก.พ.53)	8	การแต่งกาย (ชุดนอน)ที่โรงเรียน	5 ก.พ. 53
		กล่าวคำขอบคุณ/ขอโทษ	12 ก.พ. 53

หมายเหตุ มอบหมายผู้ปกครองไปปฏิบัติตามกิจกรรมพร้อมแผ่นพับและวีซีดีชุดให้ความรู้ผู้ปกครองสัปดาห์ละ 1 กิจกรรม ผู้ปกครองศึกษากิจกรรมในเอกสารแผ่นพับและวีซีดีแล้วดำเนิน การฝึกกับนักเรียน ผู้ปกครองบันทึกพฤติกรรมในส่วนท้ายของแต่ละกิจกรรมและส่งแบบบันทึกพฤติกรรมกลับมาให้ทุกวันศุกร์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาาระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ มัธยฐาน (Median) พิสัยควอไทล์ (Inter Quartile Range) และทดสอบโดยใช้ สถิติ The Sign Test for Median: One Sample ที่ระดับสมมติฐาน ของสถิติ .05
2. วิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติทดสอบของ The Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

1.1 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยการหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาและข้อความ (Index of Item Objective Congruence: IOC) คำนวณจากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 117)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีสอดคล้องระหว่างระหว่างเนื้อหาและข้อความ
 $\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่ามัธยฐาน (Median) คำนวณจากสูตร (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533: 61) ดังนี้

$$Mdn = \frac{X_N + 1}{2}$$

เมื่อ Mdn แทน เป็นค่ามัธยฐาน
 N แทน เป็นคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่
 $\frac{X_N}{2}$ แทน เป็นคะแนนตัวที่ $\frac{N}{2}$
 $\frac{X_{N+1}}{2}$ แทน เป็นคะแนนตัวที่ $\frac{N}{2} + 1$

2.2 ค่าพิสัยควอไทล์ (Inter-quartile range) คำนวณจากสูตร (ยุทธพงษ์ กัวยวรรณ. 2543: 152) ดังนี้

$$IQR = Q_3 - Q_1$$

เมื่อ Q_1 แทน ค่าที่ตำแหน่ง 1/4 หรือ 25% หาได้จาก $Q_1 = \frac{N}{4}$
 Q_3 แทน ค่าที่ตำแหน่ง 3/4 หรือ 75% หาได้จาก $Q_3 = \left(\frac{N}{4}\right) \times 3$

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานของพฤติกรรมความ มีวินัย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยหลังการทดลอง ใช้สถิติทดสอบ The Signed Test for Median: One Sample (Miltion, Susan J., Mcteer, Paul M.; & Corbet, Janes J. 1997: 594 – 595) คำนวณจากสูตร ดังนี้

$$P(X \leq M) = P(X \geq M) = \frac{1}{2}$$

เมื่อ M แทน ค่ามัธยฐานที่ตั้งไว้ (เกณฑ์ที่กำหนดไว้)
 X แทน จำนวนค่าของตัวแปรที่น้อยกว่าค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ (-) หรือจำนวนค่าของตัวแปรที่มากกว่าค่ามัธยฐานที่ตั้งไว้ (+)
 โดยพิจารณาใช้ค่า + เมื่อตั้งสมมติฐาน $H_a: M < M_0$
 และพิจารณาใช้ค่า - เมื่อตั้งสมมติฐาน $H_a: M > M_0$
 เมื่อ M เป็นค่ามัธยฐานที่ได้จากการทดลองและ M_0 เป็น ค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้

3.2 การเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติทดสอบ The Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533: 47, 93)

$$D = Y - X$$

เมื่อ D แทน ค่าความแตกต่างของข้อมูลทั้งคู่
 X แทน คะแนนของการประเมินก่อนการทดลอง
 Y แทน คะแนนของการประเมินหลังการทดลอง

จัดอันดับค่าความแตกต่างจากค่าน้อยไปหาค่ามาก
 กำกับอันดับที่ด้วยเครื่องหมายบวกหรือเครื่องหมายที่มีอยู่เดิม
 หาผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวก และมีเครื่องหมายลบตามลำดับค่า
 ค่าของผลรวมที่น้อยกว่า (โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย) เราเรียกค่านี้อันว่า T

$$Z = \frac{T - E(T)}{S_T}$$

$$\text{เมื่อ } E(T) = \frac{N(N+1)}{4}$$

$$S_T = \sqrt{\frac{N(N+1)(2N+1)}{24}}$$

เมื่อ $E(T)$ แทน ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า

N แทน จำนวนนักเรียน

S_T แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

Z แทน คะแนนมาตรฐาน

T แทน ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับที่น้อยกว่า

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษากฎการมีความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับความมุ่งหมายการวิจัยดังนี้

1. การศึกษากฎการมีความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลางหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตาราง 1 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ด้านการจัดเก็บเครื่องนอน จากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนก่อนฝึก		คะแนนหลังฝึก	
	(คะแนนเต็ม 8 คะแนน)	ระดับพฤติกรรมความมีวินัย	(คะแนนเต็ม 8 คะแนน)	ระดับพฤติกรรมความมีวินัย
	(X)		(Y)	
1	1	ปรับปรุง	6	ดี
2	0	ปรับปรุง	7	ดีมาก
3	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
4	2	ปรับปรุง	5	ดี
5	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
6	0	ปรับปรุง	6	ดี
Mdn	0	ปรับปรุง	5.5	ดี
IQR	1		2	

จากตาราง 1 แสดงว่า คะแนนพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ด้านการจัดเก็บเครื่องนอนจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการ

การฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย โดยก่อนฝึกนักเรียนมีพฤติกรรมความมีวินัย ใกล้เคียงกันโดยมีคะแนนอยู่ระหว่าง 0 – 2 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 0 และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 1 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนอยู่ในระดับปรับปรุง หลังจากที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนมีคะแนนอยู่ระหว่าง 4 - 7 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 5.5 คะแนน มีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 2 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนอยู่ในระดับดี

ตาราง 2 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนก่อนฝึก (คะแนนเต็ม 8 คะแนน) (X)	ระดับ พฤติกรรม ความมีวินัย	คะแนนหลังฝึก (คะแนนเต็ม 8 คะแนน) (Y)	ระดับ พฤติกรรม ความมีวินัย
1	1	ปรับปรุง	8	ดีมาก
2	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
3	0	ปรับปรุง	8	ดีมาก
4	0	ปรับปรุง	5	ดี
5	1	ปรับปรุง	7	ดีมาก
Mdn	0	ปรับปรุง	8	ดีมาก
IQR	1		4	

จากตาราง 2 แสดงว่า คะแนนพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลางด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของ จากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย โดยก่อนฝึกนักเรียนมีพฤติกรรมความมีวินัย ใกล้เคียงกันโดยมีคะแนนอยู่ระหว่าง 0 - 1 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 0 คะแนน มีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 1 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยของด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของ อยู่ในระดับปรับปรุง หลังจากที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของมีคะแนนอยู่ระหว่าง 4 - 8 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 8 คะแนน และมีค่าของพิสัยควอไทล์เท่ากับ 4 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของอยู่ในระดับดีมาก

ตาราง 3 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางด้านการรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนก่อนฝึก (คะแนนเต็ม 8 คะแนน) (X)	ระดับ พฤติกรรม ความมีวินัย	คะแนนหลังฝึก (คะแนนเต็ม 8 คะแนน) (Y)	ระดับ พฤติกรรม ความมีวินัย
1	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
2	0	ปรับปรุง	3	ปรับปรุง
3	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
4	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
5	0	ปรับปรุง	3	ปรับปรุง
Mdn	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
IQR	0		1	

จากตาราง 3 แสดงว่า คะแนนพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ด้านการรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยโดยก่อนฝึกนักเรียนมีพฤติกรรมความมีวินัยเท่ากันโดยมีคะแนน 0 คะแนน มีคะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 0 และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 0 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของอยู่ในระดับปรับปรุงหลังจากที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ มีคะแนนอยู่ระหว่าง 3 - 4 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 4 คะแนน และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 1 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของอยู่ในระดับปรับปรุง

ตาราง 4 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง ด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนก่อนฝึก (คะแนนเต็ม 8 คะแนน) (X)	ระดับ พฤติกรรม ความมีวินัย	คะแนนหลังฝึก (คะแนนเต็ม 8 คะแนน) (Y)	ระดับ พฤติกรรม ความมีวินัย
1	0	ปรับปรุง	5	ดี
2	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
3	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
4	0	ปรับปรุง	5	ดี
5	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
Mdn	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
IQR	0		0	

จากตาราง 4 แสดงว่า คะแนนพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง ด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดจากการฝึกของผู้ปกครองที่รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย โดยก่อนฝึกนักเรียนมีพฤติกรรมความมีวินัยเท่ากัน โดยมีคะแนน 0 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 0 และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 0 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดอยู่ในระดับปรับปรุง หลังจากที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด มีคะแนนอยู่ระหว่าง 4 - 5 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 4 คะแนน และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 0 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดอยู่ในระดับปรับปรุง

ตาราง 5 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ด้านการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนก่อนฝึก (คะแนนเต็ม 14 คะแนน) (X)	ระดับ พฤติกรรม ความมีวินัย	คะแนนหลังฝึก (คะแนนเต็ม 14 คะแนน) (Y)	ระดับ พฤติกรรม ความมีวินัย
1	0	ปรับปรุง	10	ดี
2	0	ปรับปรุง	9	ดี
3	0	ปรับปรุง	11	ดี
4	0	ปรับปรุง	9	ดี
5	0	ปรับปรุง	9	ดี
Mdn	0	ปรับปรุง	9	ดี
IQR	0		0	

จากตาราง 5 แสดงว่า คะแนนพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางด้านการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย โดยก่อนฝึกนักเรียนมีพฤติกรรมความมีวินัยเท่ากัน โดยมีคะแนน 0 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 0 และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 0 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนอยู่ในระดับปรับปรุงหลังจากที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนซึ่งมีคะแนนอยู่ระหว่าง 9 - 11 คะแนนคะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 9 คะแนน และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 0 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนอยู่ในระดับดี

ตาราง 6 จำนวนคะแนนค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ จากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนก่อนฝึก	ระดับ	คะแนนหลังฝึก	ระดับ
	(คะแนนเต็ม 8 คะแนน) (X)	พฤติกรรม ความมีวินัย	(คะแนนเต็ม 8 คะแนน) (Y)	พฤติกรรม ความมีวินัย
1	0	ปรับปรุง	8	ดีมาก
2	0	ปรับปรุง	7	ดีมาก
3	0	ปรับปรุง	5	ดี
4	0	ปรับปรุง	5	ดี
5	0	ปรับปรุง	4	ปรับปรุง
Mdn	0	ปรับปรุง	5	ดี
IQR	0		1	

จากตาราง 6 แสดงว่า คะแนนพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ด้านการเก็บของเล่นเข้าที่จากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย โดยก่อนฝึกนักเรียนมีพฤติกรรมความมีวินัยเท่ากัน โดยมีคะแนน 0 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 0 และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 0 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่อยู่ในระดับปรับปรุง และหลังจากที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ มีคะแนนอยู่ระหว่าง 4 - 8 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 5 คะแนนและมีค่าพิสัยควอไทล์ เท่ากับ 1 มีระดับพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่อยู่ในระดับดี

ตาราง 7 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษา พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาาระดับปานกลาง ด้านการจัดเก็บเครื่องนอนจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนา พฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนเต็ม 8 คะแนน	ค่ามัธยฐานที่ กำหนดไว้ระดับดี	เครื่องหมาย		P-value
			+	-	
1	6	5 - 6 คะแนน	+		0.6562
2	7		+		
3	4			-	
4	5			-	
5	4			-	
6	6		+		
Mdn	5.5	>= 5	3	3	
IQR	2				

จากตาราง 7 แสดงว่า คะแนนพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาาระดับปานกลางด้านการจัดเก็บเครื่องนอนจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยมีค่าแตกต่างจากค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดี (5 - 6 คะแนน) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 1.1 ที่ตั้งไว้ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย อยู่ในระดับดี

ตาราง 8 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษา พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนา พฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนเต็ม 8 คะแนน	ค่ามัธยฐานที่ กำหนดไว้ระดับดี	เครื่องหมาย		P-value
			+	-	
1	8	5 - 6 คะแนน	+		0.5000
2	4			-	
3	8		+		
4	5			-	
5	7		+		
Mdn	7	=> 5	3	2	
IQR	4				

จากตาราง 8 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลางด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยมีค่าแตกต่างจากค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดี (5 - 6 คะแนน) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1.2 ที่ตั้งไว้ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของ ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดี

ตาราง 9 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษา พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ด้านรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนเต็ม 8 คะแนน	ค่ามัธยฐานที่ กำหนดไว้ระดับดี	เครื่องหมาย		P-value
			+	-	
1	4	5 - 6 คะแนน	-	-	0.0312
2	3		-	-	
3	4		-	-	
4	4		-	-	
5	3		-	-	
Mdn	4	= < 5	0	5	
IQR	1				

จากตาราง 9 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ด้านรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย มีค่าแตกต่างจากค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ ระดับดี (5 - 6 คะแนน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1.3 ที่ตั้งไว้ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดี

ตาราง 10 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด จากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนเต็ม 8 คะแนน	ค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ระดับดี	เครื่องหมาย		P-value
			+	-	
1	5	5 - 6 คะแนน		-	0.0312
2	4			-	
3	4			-	
4	5			-	
5	4			-	
Mdn	4	≤ 5	0	5	
IQR	0				

จากตาราง 10 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย มีค่าแตกต่างจากค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดี (5 - 6 คะแนน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1.4 ที่ตั้งไว้ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดี

ตาราง 11 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางด้านรู้จักร่างกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน จากการฝึก ของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนเต็ม 14 คะแนน	ค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ระดับ ดี	เครื่องหมาย		P-value
			+	-	
1	10	8 – 10 คะแนน	+		0.0312
2	9		+		
3	11		+		
4	9		+		
5	9		+		
Mdn	9	=> 8	5	0	
IQR	0				

จากตาราง 11 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางด้านรู้จักร่างกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย มีค่าแตกต่างจากค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดี (8-10 คะแนน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงจัดว่าอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1.5 ที่ตั้งไว้ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักร่างกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางหลังการฝึก ของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดี

ตาราง 12 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดีของการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางด้านการเก็บของเล่นเข้าที่จากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

คนที่	คะแนนเต็ม 8 คะแนน	ค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ระดับ ดี	เครื่องหมาย		P-value
			+	-	
1	8	5 - 6 คะแนน	+		0.5000
2	7		+		
3	5			-	
4	5			-	
5	4			-	
Mdn	5	≤ 5	2	3	
IQR	1				

จากตาราง 12 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางด้านการเก็บของเล่นเข้าที่จากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย มีค่าแตกต่างจากค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดี (5 - 6 คะแนน) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1.6 ที่ตั้งไว้ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาความมีวินัยอยู่ในระดับดี

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง ก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตาราง 13 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

นักเรียน คนที่	คะแนน		ผลต่างของ คะแนน	ลำดับที่ความ แตกต่าง	ลำดับเครื่องหมาย		T	
	X	Y	$D = Y - X$		+	-		
1	1	6	+5	4	+4	-	0*	
2	0	7	+7	6	+6	-		
3	0	4	+4	2.5	+2.5	-		
4	2	5	+3	1	+1	-		
5	0	4	+4	2.5	+2.5	-		
6	0	6	+6	5	+5	-		
รวม						+21	0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 แสดงว่า พฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางมีความสามารถสูงกว่า ก่อนการทดลองซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 2.1 ที่ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

ตาราง 14 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของ ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2
ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครอง
ที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

นักเรียน คนที่	คะแนน		ผลต่างของ คะแนน $D = Y - X$	ลำดับที่ความ แตกต่าง	ลำดับเครื่องหมาย		T
	X	Y			+	-	
1	1	8	+7	4	+4	-	0*
2	0	4	+4	1	+1	-	
3	0	8	+8	5	+5	-	
4	0	5	+5	2	+2	-	
5	1	7	+6	3	+3	-	
รวม					+15	0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 แสดงว่า พฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลางมีความสามารถสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัย ข้อที่ 2.2 ที่ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึก โดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

ตาราง 15 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักการกล่าวคำขอขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาาระดับปานกลาง ก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

นักเรียน คนที่	คะแนน		ผลต่างของ คะแนน $D = Y - X$	ลำดับที่ความ แตกต่าง	ลำดับเครื่องหมาย		T
	X	Y			+	-	
1	0	4	+4	4	+4	-	0*
2	0	3	+3	1.5	+1.5	-	
3	0	4	+4	4	+4	-	
4	0	4	+4	4	+4	-	
5	0	3	+3	1.5	+1.5	-	
รวม					+15	0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 แสดงว่า พฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักการกล่าวคำขอขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาาระดับปานกลางมีความสามารถสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 2.3 ที่ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักการกล่าวคำขอขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาาระดับปานกลางหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

ตาราง 16 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

นักเรียน คนที่	คะแนน		ผลต่างของ คะแนน $D = Y - X$	ลำดับที่ความ แตกต่าง	ลำดับเครื่องหมาย		T
	X	Y			+	-	
1	0	5	+5	4.5	+4.5	-	0*
2	0	4	+4	2	+2	-	
3	0	4	+4	2	+2	-	
4	0	5	+5	4.5	+4.5	-	
5	0	4	+4	2	+2	-	
		รวม			+15	0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 แสดงว่า พฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางมีความสามารถสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 2.4 ที่ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

ตาราง 17 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

นักเรียน คนที่	คะแนน		ผลต่างของ คะแนน $D = Y - X$	ลำดับที่ความ แตกต่าง	ลำดับเครื่องหมาย		T
	X	X			+	-	
1	0	10	+10	4	+4	-	0*
2	0	9	+9	2	+2	-	
3	0	11	+11	5	+5	-	
4	0	9	+9	2	+2	-	
5	0	9	+9	2	+2	-	
		รวม			+15	0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 แสดงว่า พฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางมีความสามารถสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 2.5 ที่ว่า พฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

ตาราง 18 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

นักเรียน คนที่	คะแนน		ผลต่างของ คะแนน $D = Y - X$	ลำดับที่ความ แตกต่าง	ลำดับเครื่องหมาย		T
	X	Y			+	-	
1	0	8	+8	5	+5	-	0*
2	0	7	+7	4	+4	-	
3	0	5	+5	2.5	+2.5	-	
4	0	5	+5	2.5	+2.5	-	
5	0	4	+4	1	+1	-	
รวม					+15	0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 แสดงว่า พฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางมีความสามารถสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 2.6 ที่ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการมีความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมการมีความมีวินัย สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการมีความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมการมีความมีวินัย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการมีความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง ก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมการมีความมีวินัย

สมมติฐานการวิจัย

1. พฤติกรรมการมีความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมการมีความมีวินัยอยู่ในระดับดี ดังนี้
 - 1.1 พฤติกรรมการมีความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมการมีความมีวินัยอยู่ในระดับดี
 - 1.2 พฤติกรรมการมีความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวชื่อของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมการมีความมีวินัยอยู่ในระดับดี
 - 1.3 พฤติกรรมการมีความมีวินัยด้านรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมการมีความมีวินัยอยู่ในระดับดี
 - 1.4 พฤติกรรมการมีความมีวินัยด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมการมีความมีวินัยอยู่ในระดับดี

1.5 พฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดี

1.6 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดี

2. พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น ดังนี้

2.1 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

2.2 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการรูดคอกเข้าแถวชื่อของของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

2.3 พฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

2.4 พฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

2.5 พฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

2.6 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ปกครองที่ทำหน้าที่ดูแลและให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง (มีระดับสติปัญญาระหว่าง 35 - 49) และไม่มี ความ

พิจารณาซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ปกครองที่ทำหน้าที่ดูแลและให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง (มีระดับสติปัญญา ระหว่าง 35 – 49) และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนวัดบางบอน (พิมพ์ จันทร์แต่อุปฐมภักดิ์) กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน เลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) เฉพาะผู้ปกครองที่ให้ความร่วมมือ และสามารถเข้ารับการฝึกได้ครบตามกำหนด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง และแบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง

ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ระยะเวลาการทดลอง 5 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 29 มกราคม 2553 - วันที่ 5 มีนาคม 2553 โดยใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย จำนวน 6 ชุด โดยผู้วิจัยประชุมชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทดลองแก่ผู้ปกครองทั้งกลุ่ม ในวันที่ 29 มกราคม 2553 จากนั้นสาธิตกิจกรรมให้ผู้ปกครองทำตามทีละกิจกรรม ผู้ปกครองฝึกปฏิบัติตามวิธีที่ดี และแผ่นพับ ให้ผู้ปกครองตรวจสอบความมีวินัยของนักเรียน จากนั้นชี้แจงมอบหมายภาระงานการฝึกให้กับผู้ปกครองและบันทึกผลการฝึกเพื่อไปฝึกที่บ้านหรือสถานที่ต่างๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมในการฝึก และนัดหมายให้ผู้ปกครองนำนักเรียนมาทดสอบ ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัย ควอไทล์ The Sign Test for Median: One Simple และ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test

สรุปผลการวิจัย

1. พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดี ดังนี้

1.1 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดี

1.2 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดีมาก

2.6 พฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับสูงขึ้น

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยและเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลจากการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยพบว่า ก่อนการฝึกของผู้ปกครอง พฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอน ด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของ ด้านการรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ ด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด ด้านรู้จักการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน และด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียน ชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางอยู่ในระดับปรับปรุงทุกด้าน หลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย พบว่า พฤติกรรมที่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ พฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอน ด้านรู้จักการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน และด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ พฤติกรรมด้านที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ ด้านการรอคอย เข้าแถวซื้อของอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งดีกว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านการรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ และด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในระดับปรับปรุง เนื่องมาจากว่านักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางที่ได้รับการฝึกและประเมินพฤติกรรมความมีวินัย มีปัญหาทางด้านการสื่อสารทางด้านการพูดจึงทำให้เสียคะแนนในการประเมินคนละ 1 คะแนนในเรื่องของการพูดคำว่าขอบคุณค่ะ/ครับ ขอโทษค่ะ/ครับ จึงทำให้เมื่อรวมคะแนนจึงตกอยู่ในเกณฑ์ระดับปรับปรุง ส่วนหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับดี ทั้งนี้เนื่องมาจากชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยนี้ มีลักษณะเป็นสื่อประสมประกอบด้วยวีซีดี แผ่นพับจำนวน 8 ชุด ก่อนทำการฝึกผู้วิจัยได้ประเมินนักเรียนด้านพฤติกรรมความมีวินัยเพื่อประเมินพฤติกรรมความมีวินัยเบื้องต้นของนักเรียน หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ปฏิบัติตามขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1 ประชุมผู้ปกครองเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทดลองแนะนำชุดฝึกอบรมวิธีฝึกตามแผ่นพับและวีซีดี และตกลงกับผู้ปกครองในเรื่องของการฝึกและประเมินผลหลังการฝึกเฉพาะด้านที่ขาดวินัยของนักเรียนแต่ละคน

ขั้นตอนที่ 2 สาธิตกิจกรรมให้ผู้ปกครองทำตามทีละกิจกรรมแล้วให้ผู้ปกครองฝึกปฏิบัติตามวิธีดี และ แผ่นพับ ขั้นตอนที่ 3 ผู้ปกครองตรวจสอบความมีวินัยของนักเรียนว่าขาดวินัยด้านใด ขั้นตอนที่ 4 มอบหมายภาระงานให้ผู้ปกครองในเรื่องการฝึกเด็กและบันทึกผลการฝึก โดยผู้ปกครองจะทำการฝึกนักเรียนในวันศุกร์ วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี โดยรับใบประเมินทุกวันศุกร์จากผู้วิจัยในกิจกรรมถัดไป และบันทึกพฤติกรรมในส่วนท้ายของแต่ละกิจกรรมและ ส่งแบบบันทึกพฤติกรรมกลับมาให้ผู้วิจัยทุกวันศุกร์ ขั้นตอนที่ 5 ผู้วิจัยประเมินนักเรียนเฉพาะเรื่องทีละนักเรียนขาดวินัย และผู้ปกครอง ได้ทำการฝึกกิจกรรมนั้นในแต่ละสัปดาห์จนครบทุกกิจกรรม และกรณีที่ประเมินนักเรียนแล้วได้น้อยกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จะให้ผู้ปกครองแก้ไขโดยการไปฝึกในกิจกรรมนั้นใหม่เพื่อให้นักเรียนมีระดับพฤติกรรมให้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ส่งผลให้ระดับพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนฝึก นักเรียนทุกคนจึงมีพฤติกรรมความมีวินัยผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้อยู่ในระดับดี ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยที่สร้างขึ้นได้ผ่านกระบวนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญก่อนที่จะนำไปใช้จึงส่งผลให้พฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ศิริพรรณ สายหงษ์ และ สมประสงค์ วิทย์เกียรติ ที่กล่าวว่า ชุดฝึกอบรมด้วยตนเองและชุดฝึกอบรมเสริมกิจกรรมการฝึกอบรมที่ผ่านกระบวนการสร้างหรือผลิตอย่างเป็นระบบ จะมีประโยชน์ต่อผู้ให้การอบรมและผู้รับการอบรม ทำให้ผู้ให้การอบรมไม่ต้องเสียเวลาในการเตรียมการฝึกอบรม ประหยัดเวลาในการเตรียมการฝึกประหยัดเวลาในการเตรียมการฝึกอบรม เนื่องจากชุดฝึกอบรมได้เตรียมทุกสิ่งทุกอย่างและยังช่วยให้ผู้ปกครองมีความมั่นใจในการดำเนินการตามที่ได้รับฝึกอบรมเพราะทราบขั้นตอนต่างๆ อย่างชัดเจน และมีสื่อ อุปกรณ์ประกอบการฝึกอบรมไว้อย่างพร้อมเพรียงแล้ว (ศิริพรรณ สายหงษ์ และ สมประสงค์ วิทย์เกียรติ. 2543:705)

2. ผลจากการเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยพบว่า พฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอน ด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของ ด้านการรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด ด้านรู้จักการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน และด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางก่อนและหลังการฝึกของผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางมีพฤติกรรมความมีวินัยสูงกว่าก่อนการทดลองซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัย เนื่องจากชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับผู้ปกครองที่ประกอบด้วย เอกสารแผ่นพับประกอบการอบรมสำหรับ

ผู้ปกครองที่เข้ารับการศึกษา โดยเอกสารแผ่นพับของการฝึกวินัยมีทั้งหมด 8 ชุด พร้อมวีซีดีให้ความรู้ ประกอบ แผ่นพับ ซึ่งมีทั้ง รูปภาพ เสียง ภาพเคลื่อนไหว ที่ช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียนให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้นโดยนักเรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนด เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงได้นำสื่อทางเทคโนโลยีมาใช้ ทำให้นักเรียนพัฒนาทักษะการปฏิบัติได้เร็วขึ้น สอดคล้องกับกรมวิชาการ (2545: 146) ที่กล่าวว่า ลักษณะของสื่อที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ควรมีคุณภาพและหลากหลายทั้งสื่อของจริงที่มีอยู่ตามธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อเทคโนโลยี ที่ช่วยส่งเสริมในการเรียนรู้เป็นไปอย่างกว้างขวาง มีคุณค่า น่าสนใจ ชวนติดตาม เข้าใจง่ายและรวดเร็วขึ้น ส่งผลให้ระดับคะแนนพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยในแต่ละด้านของนักเรียนสูงกว่าก่อนการฝึก

นอกจากนี้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยสำหรับผู้ปกครองสร้างตามแนวคิดของ ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคลอีกทั้งยังได้ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญด้านเด็กปฐมวัย ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีรวมทั้งยังนำชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยสำหรับผู้ปกครองไปทดลองใช้และนำมาปรับแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนได้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยสำหรับผู้ปกครองจึงทำให้ระดับพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยในแต่ละด้านของนักเรียนหลังฝึกสูงกว่าก่อนฝึกเนื่องจากชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยสำหรับผู้ปกครองเป็นสื่อการเรียนรู้ที่น่าสนใจและเข้าใจง่าย มีขั้นตอนการฝึกไม่ซับซ้อน ผู้ปกครองสามารถนำไปฝึกกับนักเรียนได้โดยง่าย จึงช่วยให้ผู้ปกครองรู้วิธีการสอนนักเรียนอย่างเป็นขั้นตอนในการพัฒนาพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยซึ่งเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวนักเรียน จึงส่งผลให้พฤติกรรมกรรมกรรมวินัยของนักเรียนสูงขึ้น

ซึ่งผลการพัฒนาพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยในด้านต่างๆ ของนักเรียนแต่ละคนมีรายละเอียดดังนี้ คนที่ 1 เป็นนักเรียนชาย การเคลื่อนไหวนักเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้ดีสามารถสวมเสื้อ กางเกงได้ด้วยตนเอง ทำความสะอาดหลังการขับถ่าย หลังการเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเอง เล่นของเล่นกับเพื่อนได้ดี เมื่อเล่นเสร็จช่วยเพื่อนเก็บของเล่นเข้าที่ เมื่อทำผิดรู้จักการขอโทษเมื่อรับของจากผู้ใหญ่ รู้จักกล่าวคำขอบคุณ รู้จักการทิ้งขยะลงถัง และเมื่อใช้น้ำสามารถเปิดปิดน้ำได้ แต่นักเรียนยังขาดวินัยในการเก็บที่นอน และการรอคอยเข้าแถวซื้อของ เมื่อนักเรียนได้ถูกการฝึกจากผู้ปกครองโดยใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยด้วยการเก็บที่นอนแล้ว นักเรียนสามารถจดจำได้ดี โดยก่อนการฝึกนักเรียนมีคะแนน 1 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนแล้วนักเรียนมีคะแนน 6 คะแนน ซึ่งสูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด และวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของจากคะแนนก่อนการฝึกมีคะแนน 1 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมกรรมกรรมวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนแล้วนักเรียนมีคะแนน 8 คะแนน ซึ่งสูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

นักเรียนคนที่ 2 เป็นนักเรียนหญิง การเคลื่อนไหว นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้ดี สามารถสวมเสื้อ กางเกงได้เอง ทำความสะอาดหลังการขับถ่าย หลังการเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเอง รู้จักการทิ้งขยะลงถัง และเมื่อใช้น้ำสามารถปิดน้ำได้ แต่นักเรียนยังขาดวินัยด้านการเก็บที่นอน การรอกคอยเข้าแถวซื้อของ การเก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเล่นเสร็จ การกล่าวคำขอบคุณเมื่อรับของจากผู้ใหญ่ และขอโทษเมื่อทำผิด เมื่อนักเรียนได้ถูกการฝึกจากผู้ปกครองโดยใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอน ปรากฏว่าก่อนการฝึกนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 7 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด สำหรับวินัยด้านการรอกคอยเข้าแถวซื้อของก่อนการฝึกนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอกคอยเข้าแถวซื้อของแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 4 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนวินัยด้านรู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้การช่วยเหลือหรือให้ของ ก่อนการฝึกนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้การช่วยเหลือหรือให้ของ แล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 4 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด วินัยด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด ก่อนการฝึกนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 5 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด และวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเล่นเสร็จ คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเล่นเสร็จ แล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 8 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

นักเรียนคนที่ 3 เป็นนักเรียนชาย การเคลื่อนไหว นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้ดี ทำความสะอาดหลังการขับถ่าย หลังการเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเอง รู้จักการทิ้งขยะลงถัง และเมื่อใช้น้ำสามารถปิดน้ำได้ เมื่อทำผิดรู้จักการขอโทษ และเมื่อรับของจากผู้ใหญ่รู้จักการขอบคุณ รู้จักการทิ้งขยะลงถัง แต่นักเรียนยังขาดวินัยด้านการเก็บที่นอน การรอกคอยเข้าแถวซื้อของ การแต่งกายด้วยตนเอง และการเก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเล่นเสร็จ การกล่าวคำขอบคุณเมื่อรับของจากผู้ใหญ่ และขอโทษเมื่อทำผิด เมื่อนักเรียนได้ถูกการฝึกจากผู้ปกครองโดยใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยการจัดเก็บเครื่องนอน คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอนแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 4 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนดพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน ก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรม

พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้าน การแต่งกาย แล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 10 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด พฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ คะแนนก่อน การฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมี วินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่นักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 7 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่าน เกณฑ์ที่กำหนด พฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของ คะแนนก่อนการฝึกมีระดับ พฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย ด้านการ รอคอยเข้าแถวซื้อของแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 8 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่าน เกณฑ์ที่กำหนด พฤติกรรมความมีวินัยด้านการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ ของ คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรม พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ แล้ว นักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 3 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด พฤติกรรม ความมีวินัยด้านขอโทษเมื่อทำผิด คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อ ถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการขอโทษเมื่อทำผิดแล้วนักเรียนมีระดับ พฤติกรรมความมีวินัย 4 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

นักเรียนคนที่ 4 เป็นนักเรียนชาย การเคลื่อนไหว นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้ดี สามารถทำ ความสะอาดหลังการขับถ่าย หลังการเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเอง เล่นของเล่นกับเพื่อนได้ดี เมื่อเล่นเสร็จ ช่วยเพื่อนเก็บของเล่นเข้าที่ รู้จักการทิ้งขยะลงถัง และเมื่อใช้น้ำสามารถปิดน้ำได้ แต่นักเรียนยังขาด วินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอน การรอคอยเข้าแถวซื้อของ การแต่งกายด้วยตนเอง การกล่าวคำ ขอบขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ และขอโทษเมื่อทำผิดเมื่อนักเรียนได้ถูกการการฝึกจาก ผู้ปกครองโดยใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยการจัดเก็บเครื่องนอน คะแนนก่อนการฝึกมี ระดับพฤติกรรมความมีวินัย 2 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้าน การจัดเก็บเครื่องนอนแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 5 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่าน เกณฑ์ที่กำหนด พฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของ คะแนนก่อนการฝึกมีระดับ พฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย ด้านการรอคอยเข้าแถวซื้อของแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 5 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและ ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดพฤติกรรมความมีวินัยด้านการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ ของ คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนา พฤติกรรมความมีวินัยด้านการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ แล้วนักเรียนมี ระดับพฤติกรรมความมีวินัย 4 คะแนนสูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด พฤติกรรมความมีวินัย ด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด คะแนนก่อน การฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อถูกฝึก

โดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิดแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 4 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนดและ วินัยด้านการแต่งกาย(ชุดนอน) ที่โรงเรียน คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกายแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 9 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

นักเรียนคนที่ 5 เป็นนักเรียนชาย การเคลื่อนไหว นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้ดี สามารถสวมเสื้อ กางเกงได้ด้วยตนเอง ทำความสะอาดหลังการขับถ่าย หลังการเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเองรู้จักการทิ้งขยะลงถัง และเมื่อใช้น้ำสามารถปิดน้ำได้ รู้จักการเก็บที่นอน เมื่อทำผิดรู้จักขอโทษ และเมื่อรับของจากผู้ใหญ่รู้จักการขอบคุณแต่นักเรียนยังขาดวินัยด้าน การรอคอยเข้าแถวชื่อของการเก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเล่นเสร็จ เมื่อนักเรียนได้ถูกการฝึกจากผู้ปกครองโดยใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวชื่อของ คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 1 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรอคอยเข้าแถวชื่อของแล้ว นักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 7 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนดและพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ คะแนนก่อนนักเรียนได้รับการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่แล้ว นักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 5 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

นักเรียนคนที่ 6 เป็นนักเรียนชาย การเคลื่อนไหว นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้ดี สามารถทำความสะอาดหลังการขับถ่าย หลังการเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเอง รู้จักการทิ้งขยะลงถัง สามารถรอคอยเข้าแถวชื่อของ และเมื่อใช้น้ำสามารถปิดน้ำได้ แต่นักเรียนยังขาดวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอน การเก็บของเล่นเข้าที่ การแต่งกายด้วยตนเอง การกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของและขอโทษเมื่อทำผิด เมื่อนักเรียนได้ถูกการฝึกจากผู้ปกครองโดยใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอน คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอน แล้ว นักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 4 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนดวินัยด้านการแต่งกาย คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกายแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 11 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด พฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเล่นเสร็จ คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ แล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 5 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด และพฤติกรรมความมีวินัยด้านการกล่าวคำ

ขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ คะแนนก่อนการฝึกมีคะแนน 0 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ แล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 4 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด พฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด แล้วนักเรียน มีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 5 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

นักเรียนคนที่ 7 เป็นนักเรียนชาย การเคลื่อนไหว นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้ดีสามารถทำความสะอาดหลังการขบถ่าย หลังการเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเอง เมื่อทำผิดรู้จักการขอโทษ เมื่อรับของจากผู้ใหญ่รู้จักการขอบคุณ รู้จักการรอคอยเข้าแถวซื้อของ รู้จักการทิ้งขยะลงถัง และเมื่อใช้น้ำสามารถปิดน้ำได้ แต่นักเรียนยังขาดวินัยในด้านการจัดเก็บเครื่องนอน การเก็บของเล่นเข้าที่ และการแต่งกาย(ชุดนอน)ที่โรงเรียน เมื่อนักเรียนได้ถูกการฝึกจากผู้ปกครองโดยใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย ด้านการจัดเก็บเครื่องนอน คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนน และเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการจัดเก็บเครื่องนอน แล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 6 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด วินัยด้านการแต่งกาย(ชุดนอน)ที่โรงเรียน คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนน และเมื่อได้รับฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกาย(ชุดนอน)ที่โรงเรียนแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 9 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด วินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรม ความมีวินัยด้านการเก็บของเล่นเข้าที่ แล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 4 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

นักเรียนคนที่ 8 เป็นนักเรียนชาย การเคลื่อนไหว นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวได้ดี ทำความสะอาดหลังการขบถ่าย หลังการเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเอง เล่นของเล่นกับเพื่อนได้ดี การจัดเก็บเครื่องนอนเข้าที่ เมื่อเลิกใช้ รู้จักการทิ้งขยะลงถัง และเมื่อใช้น้ำสามารถปิดน้ำได้ เมื่อเล่นเสร็จช่วยเพื่อนเก็บของเล่นเข้าที่ สามารถรอคอยเข้าแถวซื้อของ แต่นักเรียนยังขาดวินัยในการแต่งกาย(ชุดนอน)ที่โรงเรียนและการกล่าวคำขอบคุณเมื่อรับของจากผู้ใหญ่และขอโทษเมื่อทำผิด เมื่อนักเรียนได้ถูกการฝึกจากผู้ปกครองโดยใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกาย คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อถูกฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกาย แล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 9 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด และวินัยด้านการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนนและเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมี

วินัยด้านการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ แล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 3 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนดพฤติกรรมความมีวินัยด้านรู้จักขอโทษเมื่อทำผิด คะแนนก่อนการฝึกมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 0 คะแนน และเมื่อได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยด้าน รู้จักขอโทษเมื่อทำผิดแล้วนักเรียนมีระดับพฤติกรรมความมีวินัย 4 คะแนน สูงกว่าก่อนฝึกและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

ข้อสังเกตจากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบข้อสังเกตที่เกิดขึ้น ดังนี้

ด้านตัวเด็ก

1. จากการบันทึกข้อมูลย้อนกลับและจากการสนทนากับผู้ปกครองภายหลังการฝึกวินัยของนักเรียน พบว่านักเรียนมีความภาคภูมิใจเมื่อได้กระทำในสิ่งที่นักเรียนทำได้ถูกต้อง และได้รับคำชมเชย
2. จากการสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลงต่างๆ ของห้องเรียนและของโรงเรียนเป็นอย่างดี เช่น เก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเล่นเสร็จ รู้จักการเข้าแถวซื้อของ เป็นต้น รวมทั้งมีน้ำใจกับผู้อื่นรู้จักการขอบคุณเมื่อผู้ใหญ่ให้ของ รู้จักขอโทษเมื่อทำผิด ซึ่งล้วนแต่เป็นพฤติกรรมความมีวินัยทั้งสิ้น

ด้านผู้ปกครอง

จากแบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่ให้ผู้ปกครองส่งกลับมาเมื่อฝึกแต่ละกิจกรรมเสร็จ และจากการสนทนากับผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการของนักเรียนและการเลี้ยงดูนักเรียนมากขึ้น เข้าใจวิธีการส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยให้แก่เด็ก และผู้ปกครองยังมีความเห็นว่าควรมีชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับผู้ปกครองต่อไปอีกจนจบปีการศึกษา เพราะช่วยให้ลูกเข้าใจและมีพฤติกรรมความมีวินัยสูงขึ้นและยังเป็นแนวทางที่ทำให้ผู้ปกครองรู้ขั้นตอนการสอน เข้าใจธรรมชาติของนักเรียน และช่วยให้ผู้ปกครองเข้าใจถึงการอบรมเลี้ยงดูนักเรียน ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างสอดคล้องกับโรงเรียน

ด้านตัวครู

จากการสัมภาษณ์ครูประจำชั้นเกี่ยวกับชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับผู้ปกครองและระหว่างการทำนิตการทดลอง ผู้ปกครองมีความกระตือรือร้นต่อการฝึกตามชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับผู้ปกครอง และมีความสัมพันธ์กับครูประจำชั้นมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าครูประจำชั้นมีความเห็นว่าชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับผู้ปกครอง

สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับนักเรียน ผู้ปกครอง และครู เพราะแต่ละกิจกรรมเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน และเมื่อสังเกตตอนไปเยี่ยมบ้านผู้ปกครองพบว่าผู้ปกครองให้การต้อนรับเป็นอย่างดีแล้วจึงบอกให้ผู้ปกครองช่วยแสดงขั้นตอนในการสอนเพื่อดูว่าในช่วงที่ผู้ปกครองสอนได้สอนปฏิบัติถูกต้องตามขั้นตอนหรือเปล่าจากการที่ได้แจ้งกิจกรรมด้านที่ขาดวินัยไป ภายในอาทิตย์ที่กำลังฝึก สรุปลงส่วนมากผู้ปกครองจะทำถูกทุกขั้นตอนจึงได้สอบถามว่ามีปัญหาในการฝึกหรือเปล่า ผู้ปกครองบอกว่าถ้าในเรื่องของขั้นตอนในการสอนไม่มีปัญหาอะไรเพราะเครื่องมือที่ทำด้วยแผ่นพับและวีซีดีดูง่ายและทำให้เข้าใจขั้นตอนในการฝึก ผู้ปกครองมีความสนใจและให้ความร่วมมือช่วยเหลือเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียนและติดตามปรับพฤติกรรมของนักเรียนมากขึ้นเพราะผู้ปกครองเห็นว่าวินัยในชีวิตประจำวันนั้นสำคัญมาก จึงอยากให้ได้ทุกเรื่องที่ทำกรฝึกวินัยด้านที่ขาดของนักเรียนแต่ละคน ผู้ปกครองบอกว่านักเรียนจะได้ไม่อายเพื่อนในห้องเรียน และสามารถปฏิบัติตนได้ถูกต้องเมื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผู้ปกครองที่จะนำชุดฝึกอบรมนี้ไปใช้จะต้องได้รับการฝึกอบรมและฝึกปฏิบัติตามวิธีดีและแผ่นพับก่อนที่จะนำไปใช้ฝึกพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน
2. ผู้ฝึกควรฝึกตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในชุดพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย ซึ่งประกอบด้วยแผ่นพับที่มีภาพขั้นตอนในการฝึก และวีซีดี รวมทั้งการใช้คำพูดในการฝึกเด็กตามขั้นตอนที่กำหนดไว้
3. ผู้ให้การอบรมควรให้ความรู้เกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจแก่ปกครองเพื่อนำไปใช้กระตุ้นนักเรียนให้สนใจและพร้อมที่จะฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ
4. ในระหว่างที่ผู้ปกครองทำการฝึกพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน ครูควรติดตามผลการฝึก โดยไปเยี่ยมผู้ปกครองที่บ้านเพื่อดูขั้นตอนการฝึกพร้อมทั้งให้คำแนะนำ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับชั้นประถมศึกษา โดยใช้ชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับผู้ปกครอง
2. ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลย้อนกลับและข้อเสนอแนะจากผู้ปกครอง เพื่อหาแนวทางในการพัฒนารูปแบบการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2542 ก). *สมบัติผู้ดี*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- (2546). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546*. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- (2545 ก). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 (สำหรับเด็กอายุ 3 – 5 ปี)*.
กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). *คู่มือครูสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา*
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กรมสุขภาพจิต. (2546). *คู่มือการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิตสำหรับเด็ก*. นนทบุรี:
กรมสุขภาพจิต.
- กรรณิการ์ พงศ์เลิศวุฒิ. (2546). *ผลของการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบละครสร้างสรรค์ต่อความ
มีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย*. กศ.ม. (ปฐมวัยศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กัญระญา รุ่งเรือง. (2545). *ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มแบบหลากหลายต่อความมีวินัยในตนเองของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การแนะแนวและให้คำปรึกษา).
ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- กัลยา สุตะบุตร. (2539). *การแบ่งประเภทของภาวะปัญญาอ่อนตาม ICD 10*. กรุงเทพฯ: โรงแรม
เฟลล์.
- กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์. (2552). *วินัยนักเรียน*. สืบค้นเมื่อ 3 ตุลาคม 2552. จาก
<http://edu.Swu.th/emcyclo/pedia/book%2022htm>.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2542). *เอกสารประกอบการศึกษาวิชา ปว.541 การศึกษาสำหรับผู้ปกครอง
เด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2545, มกราคม). *การประเมินตามสภาพจริง*. *วารสารการศึกษาปฐมวัย*. 6(1): 30–32.
- เจนจิรา คงสุข. (2540). *การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาสำหรับผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการ
ทางด้านร่างกายของเด็กวัยอนุบาลด้วยรูปแบบการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- ฉันทนา ภาคบงกช. (2531) *เอกสารประกอบการศึกษาวิชา ปว.541 การศึกษาสำหรับผู้ปกครอง*.
กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชูชัย สมितिไกร. (2540). *การฝึกอบรมบุคลากรในองค์การ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ณัฐพล กล้าหาญ. (2540). *การพัฒนาจริยธรรมความมีวินัยในตนเอง ด้วยกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์*
กรณีศึกษา: นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านดอนลำดวน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
(การประถมศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ดารณี ธนะภูมิ. (2542). *การสอนเด็กปัญญาอ่อน*. กรุงเทพฯ: สมใจการพิมพ์.
- ดารภาพ เปี่ยมงาม. (2545). *การพัฒนาชุดฝึกอบรมเรื่องการจัดกิจกรรมศิลปะแบบร่วมมือสำหรับผู้ปฐมวัยในโรงเรียนเทศบาล จังหวัดพิจิตร*. วิทยานิพนธ์ปริญญา (ศศ.บ.)หลักสูตรและ
การสอน. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- ดาร์ส สีหะวีระชาติ. (2545). *รายงานการวิจัย การศึกษาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง*
เรื่อง การใช้แฟ้มสะสมงานเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการวัดประเมินผล. กรุงเทพฯ:
คณะกรรมการการวิจัยการศึกษาการศาสนาและวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการ.
- พรรคินีย์ วันชาติ. (2551). *การศึกษาความรู้ ความสามารถของผู้ปกครองในการฝึกพัฒนาากล้ามเนื้อ*
มัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับพอฝึกได้ โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรม
สำหรับผู้ปกครอง. วิทยานิพนธ์ ก.ศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธิดิมา จักรเพชร. (2544). *ผลของการแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา*
ปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ ก.ศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นงนภัศ เลี่ยมลอบ. (2545). *การใช้กิจกรรม 'รักบ้านม่วงฟอร์ด' เพื่อพัฒนาวินัยของนักเรียนชั้น*
ประถมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนม่วงฟอร์ดวิทยา จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
(การประถมศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา ไสงาม. (2543) *การศึกษาสภาพความเป็นจริงและความคาดหวังเกี่ยวกับจัดการศึกษาสำหรับผู้*
ปกครองตามความคิดเห็นของผู้ปกครองเด็กอนุบาล ในจังหวัดศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์.
กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- นิตา หงส์วิวัฒน์. (2543). *วินัยรากฐานการพัฒนาเด็ก*. กรุงเทพฯ: แสงแดด.
- นิตมา หาญมานพ. (2541). *การสร้างชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทาง*
สติปัญญาระดับก่อนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิกา ศรีไพโรจน์. (2533). *สถิตินอนพาราเมตริก*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- นิลบล ทิวากร. (2548). *คู่มือการจัดกิจกรรมศาสนสัมพันธ์แบบ 4 MAT*. สุราษฎร์ธานี: ศูนย์อภิบาล
สังฆมณฑลสุราษฎร์ธานี.
- บุญเลิศ บุญประกอบ. (2542). *การพัฒนาชุดฝึกอบรม เรื่องกลยุทธ์ในการแสวงหาเงินฝากพนักงาน
ธนาคารพาณิชย์*. ปรินญาณินพนธ์ ศศ.ม. (เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา). นนทบุรี:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจลักษณ์ บัวภิบาล. (2547). *การพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โดยใช้นิทานพื้นบ้านภาคเหนือ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การประถมศึกษา). เชียงใหม่:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ประภฤติ พูลพัฒน์. (2544). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาอ่อน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสวนดุสิต.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
แว่นแก้ว.
- พนิจดา วีระชาติ. (2543). *การฝึกอบรมกับการพัฒนาอาชีพ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. (2545). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่มที่ 119
ตอนที่ 123 ก วันที่ 19 ธันวาคม 2545.
- พระสมชาย สุานวุฒโฒ. (2545). *มงคลชีวิต ฉบับธรรมทายาท*. กรุงเทพฯ: ไปร้ลายมีเดียจำกัด.
- พัฒนา จันทนา. (2545). *เสริมทักษะในการสอนสังคมศึกษาระดับมัธยมศึกษา*. เชียงใหม่: ภาควิชา
มัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์.
- พัฒนา สุขประเสริฐ. (2541). *กลยุทธ์ในการฝึกอบรม*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.
- พิลิจฐ์ หอมสมบัติ. (2546). *การพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนบ้านดอนญู กิ่งอำเภอนาเยีย จังหวัด
อุบลราชธานี*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพชร ณ ป้อมเพชร. (2548). *คู่มือสร้างกำลังใจ 29 บทเรียนเพื่อประสบความสำเร็จและความสุข*.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: 108 สูดยอดไอดี.
- ไพฑูริย์ การเพียร. (2544). *บทบาทของครูในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
ประถมศึกษาอำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

- มานพ ตรียตรากุล. (2543). *การพัฒนาชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง เรื่องการจัดกิจกรรมกลางแจ้งสำหรับผู้สอนระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบัว จังหวัดน่าน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). นนทบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- ยุทพงษ์ กัยวรรณ. (2543). *พื้นฐานการวิจัย*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นาน มีบุ๊คส์.
- รุจิร ภูสาระ; และคนอื่นๆ. (ม.ป.ป.). *แบบเรียนแนวหน้าชุดพัฒนากระบวนการหลักสูตรใหม่กลุ่ม สร้างเสริมลักษณะนิสัย 6*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวิจัยการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วงเดือน เดชะรินทร์. (2551). *พ่อแม่มือใหม่...ใส่ใจลูกออกทิสติก*. กรุงเทพฯ: เพื่อนอักษร.
- วัลลิมา สงสุวรรณ. (2543). *ผลการใช้ชุดการเรียนรู้เรื่อง การบวกและการลบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความมีวินัยในตนเอง และความคงทนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. ก.ศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วารี ธีระจิตร. (2545) *การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- วิฑูรย์ โพธิ์เตมีย์. 2548. *การพัฒนาการดำเนินงานสร้างวินัยของนักเรียน ด้านการรักษาความสะอาด โรงเรียนแกเปะราษฎร์นิยม อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- วิโรจน์ สารัตนะ. (2532). *กระบวนการนโยบายทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: อักษรอาชีพพัฒนา.
- ศรีพร มีล่อง. (2543). *ผลของการปรึกษากลุ่มต่อการพัฒนาวิธีคิดตามแนวปัญญาและความมีวินัยในตนเองของวัยรุ่นในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศรียา นิยมธรรม. (2541). *การเรียนรู้ร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อนแถมมี.
- ศศินันท์ นิลจันทร์. (2547). *ผลของการจัดกิจกรรมเล่นิทานที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยในชุมชนแออัดคลองเตย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2542) *สิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้สร้างสมองเด็กให้ฉลาดอย่างไร*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ศิริพรรณ สายหงส์ และสมประสงค์ วิทย์เกียรติ. (2543). *การผลิตและการใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อ การศึกษานอกระบบ เอกสารการสอนชุดวิชา การพัฒนาและการใช้สื่อ การศึกษานอกระบบหน่วยที่ 9-15*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สมคิด บางโม. (2544). *เทคนิคการฝึกอบรมและการประชุม*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชาติ กิจยรรยง. (2545). *Walk Rally สายสัมพันธ์สร้างสรรค์ที่มืองาน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มัลติอินฟอร์เมชันเทคโนโลยี.
- สนั่น แพงสาย. (2547). *การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนบ้านไผ่ อำเภอ ภูซำบุรี จังหวัดร้อยเอ็ด*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- สัญญา ใจมั่น. (2546). *พฤติกรรมด้านจริยธรรมของผู้เรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 จากการใช้อินเทอร์เน็ต ในโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- สุทธิพรรณ เทพโพธา. (2543). *การพัฒนาชุดฝึกอบรมสำหรับผู้ปกครองนักเรียน เรื่องโภชนาการของ เด็กปฐมวัยในโรงเรียนบ้านป่าบง จังหวัดเพชรบูรณ์*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). นนทบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- สุชนภา สำเนียงสูง. (2546). *การพัฒนาชุดฝึกอบรมเรื่องสิ่งแวดล้อมชุมชนสำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาค ไหวหากิจ. (2543). *เปรียบเทียบการรับรู้วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเล่านิทานคติธรรมและการเล่นเกมแบบร่วมมือ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษา ปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรเชษฐ์ คำสุวัฒน์. (2546). *แนวทางการแก้ปัญหาการขาดวินัยของนักเรียนโรงเรียนบ้านห้วย ปันจ้อย กิ่งอำเภอลำปาง จังหวัดลำพูน*. วิทยานิพนธ์ปริญญา กศ.ม. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานการศึกษาพิเศษ. (2547). *หลักสูตรสถานศึกษาเฉพาะความพิการประเภทบกพร่องทาง สติปัญญา กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักบริหารการศึกษาพิเศษ. ถ่าย เอกสาร.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2546). *คู่มือการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย*.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2546). *แนวทางการนำหลักสูตรสถานศึกษาระดับ
ปฐมวัยสู่แผนการจัดประสบการณ์*. เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาพัฒนาหลักสูตร
การศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2546 สู่หลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัย, 8 – 10 กรกฎาคม.
กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี. (2544). *รายงานผลการศึกษาชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง
เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. เอกสารเลขที่ 45 /
2544. ปทุมธานี: หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2540). *โครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนทั่วประเทศ*.
กรุงเทพฯ: จงพลเทรตติ้ง.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา(องค์การมหาชน). (2547). *รายงาน
การประเมินคุณภาพภายนอก สถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนนาทราย
วิทยาคม*. กรุงเทพฯ: สำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา(องค์การ
มหาชน).
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2547). *รายงานความก้าวหน้าการปฏิรูปการเรียนรู้ระดับ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน*. เอกสารประกอบการประชุม. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภา
การศึกษา.
- อำนาจ จันทน์มหา. (2542). *การศึกษาริยธรรม ด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนนักศึกษาใน
จังหวัดร้อยเอ็ด*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- อัมพล สุอำพัน. (2549). *ตำรากุมารเวชศาสตร์ เล่ม 2. ฉบับปรับปรุง*. กรุงเทพฯ: ราชวิทยาลัย
กุมารแพทย์แห่งประเทศไทย.
- อมรา เล็กเจิงสินธุ์. (2540). *หลักสูตรและการจัดการมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏ
สวนดุสิต.
- เอมอร รสเครือ. (2545). *การพัฒนาชุดฝึกอบรมครูปฐมวัยเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการอนุรักษ์
ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (หลักสูตรและการสอน).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.

- อินทิรา รุมาศ. (2545). *การใช้กิจกรรมเล่นนิทานเพื่อพัฒนาคุณลักษณะทางคุณธรรมจริยธรรม สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาล 2*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- Ashman, Adrain; & John Elkins. (1990). *Educating children with special needs*. New York: Prentice – Hall.
- Beach, Dale S. (1980). *Personnel: The Management of People at Work*. 3rd ed. New York: Macmillan Publishing Co.
- Blacher, J., Nihira, K.; & Meyers, C.E. (1987, May). Characteristics of home environment of Families with mentally retarded children: Comparison across levels of retardation. *American Journal of Mental Retardation*. 3(3): 37-38.
- Dyson, L.; & R.F. Fewell. (1986, March). Stress and adaptation in parents of young handicapped and nonhandicapped children: A comparative study. *Journal of the Division for Early Childhood*. 2(3): 145-146.
- Gail, G.M. (1981, July). *Mother Start and Account of an Education*. The Scottish Council for Research in Education. 30(3): 120-123.
- Grandmont, Richard. (2002, January). The Implementation Utilization of Democratic Discipline as an Approach to Classroom Management: A Case Study. *Dissertation Abstracts International*. 63(1): 278-A.
- Grossman, H.J. (1983). *Manual on Terminology and Classification in Mental Retardation*. Washington, D.C. : American Association on Mental Deficiency.
- Hodge R. (1990). *Use of Pictorial Stimuli for Training Mentally Retarded to Cooking*. Retrieved. August 5, 2010. from <http://proquest.umi.com/pqdweb>.
- Keilitz I. (1990). *Training Mentally Retarded Adolescents to brush their teeth*. Retrieved. August 5, 2010. from <http://EntrezPubMed.html>.
- Michaelis. (1981). *Mental retardation is caused by...Goldberg*. Retrieved. August 5, 1988. from <http://linkinghub.elsevier.com/retrieve/pii>.
- Miltion, Susan J., Mcteer, Paul M.; & Corbet, J. Janes. (1997). *Introduction to Statistics*. New York: McGraw–Hill.
- New Webster's Dictionary; & Roget's Thesaurus*. (1991). New York: Book Essentials.

- Richardson; et al. (1985). *Mental retardation is caused by...Goldberg*. Retrieved. August 5, 1988. from <http://linkinghub.elsevier.com/retrieve/pii>.
- Seefeldt, C; & N. Barbour. (1986). *Early childhood education: An introduction*. Columbus, Ohio: Charles E. Merrill Publishing Company.
- Tantekin, Feyza. (2002, May). The Attitudes to Early Childhood Teachers Toward Gender Roles and Toward Discipline. *Dissertation Abstracts International*. 63(2): 179-A.
- Tyree,C.L. (1986, October). Development of Parenting Skills Taxonomy for Parent Education. *Dissertation Abstracts International*. 47(4): 1182 -1194.
- World Health Organization. (2007). *Mental retardation*. Retrieved. September 7, 2008. from http://www.searo.who.int/en/section1174/section1199/section1567_6743.htm.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์ชุตินิถนุญ บุญมาก
ประธานกรรมการดำเนินงานโครงการปริญญาตรีวิทยาการคอมพิวเตอร์ภาคพิเศษ
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. อาจารย์พัชรีวรรณ คุณชื่น
การศึกษามหาบัณฑิต การศึกษาพิเศษ
หัวหน้างานศูนย์วิทยาการ
โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี
3. อาจารย์บุญสืบ แสงทอง
ครุศาสตร์มหาบัณฑิต การประถมศึกษา
หัวหน้างานการสอนภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาคผนวก ข

- ตารางผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของชุดฝึกอบรบสำหรับผู้ปกครองที่ใช้ชุดฝึกอบรบพัฒนาพฤติกรรมกรรมวิธีวินัย
- ตารางค่าดัชนีความสอดคล้องข้อคำถาม แบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน

ตาราง 19 แสดงผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย

พฤติกรรมความมีวินัย	ขั้นตอน การฝึก	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	สรุปผล
		คนที่1	คนที่2	คนที่3		
การรู้จักการรอคอยเข้าแถว ชื่อของ	1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1		
	3	+1	+1	+1		
	4	+1	+1	+1		
	5	+1	+1	+1		
การเข้าห้องน้ำ	1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1		
	3	+1	+1	+1		
	4	+1	+1	+1		
	5	+1	+1	+1		
การเก็บของเล่นเข้าที่	1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1		
	3	+1	+1	+1		
	4	+1	+1	+1		
	5	+1	+1	+1		
การจัดเก็บเครื่องนอน (แบบพับเก็บ)	1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1		
	3	+1	+1	+1		
	4	+1	+1	+1		
	5	+1	+1	+1		
การแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน	1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1		
	3	+1	+1	+1		
	4	+1	+1	+1		
	5	+1	+1	+1		

ตาราง 19 (ต่อ)

พฤติกรรมความมีวินัย	ขั้นตอน การฝึก	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	สรุปผล
		คนที่1	คนที่2	คนที่3		
ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว	1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1		
	3	+1	+1	+1		
	4	+1	+1	+1		
	5	+1	+1	+1		
การทิ้งขยะลงถัง	1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1		
	3	+1	+1	+1		
	4	+1	+1	+1		
	5	+1	+1	+1		
รู้จักการกล่าวคำขอบคุณ เมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือ หรือให้ของ	1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1		
	3	+1	+1	+1		
	4	+1	+1	+1		
	5	+1	+1	+1		
รู้จักการกล่าวคำขอโทษ เมื่อทำผิด	1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1		
	3	+1	+1	+1		
	4	+1	+1	+1		
	5	+1	+1	+1		

ตาราง 20 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องข้อคำถาม แบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน

รายละเอียดพฤติกรรมด้านความมีวินัย	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่1	คนที่2	คนที่3		
1. การรู้จักการรอคอยเข้าแถวซื้อของ - เดินไปที่แถว - เข้าแถวต่อจากคนสุดท้ายที่ยืนซื้อของ - เดินตามคนข้างหน้าเพื่อยืนรอซื้อของ - อดทนรอจนถึงคิวของตนเอง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. การเข้าห้องน้ำ - เดินไปที่ห้องน้ำเมื่อมีอาการปวดปัสสาวะ, อุจจาระ - เข้าไปนั่งถ่ายบนโถส้วม - ทำความสะอาดบริเวณที่ถ่าย - กดชักโครก - ล้างมือหลังจากออกจากห้องน้ำ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3. การเก็บของเล่นเข้าที่ - หยิบของเล่นใส่ตะกร้า - เก็บของเล่นใส่ตะกร้าจนหมด - เก็บของเล่นวางในตะกร้าเป็นระเบียบ - เดินเอาตะกร้าไปเก็บที่ชั้นวางของเล่น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4. การจัดเก็บเครื่องนอน (แบบพับเก็บ) - หยิบที่นอนแบบพับเก็บขึ้นมาวาง - หายผ้าปูที่นอนแบบพับเก็บได้ถูกด้าน - พับผ้าปู นอนได้ถูกต้อง - นำไปวางที่ชั้นเก็บผ้าปูที่นอน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตาราง 20 (ต่อ)

รายละเอียดพฤติกรรมด้านความมีวินัย	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่1	คนที่2	คนที่3		
5.การแต่งกาย (ชุดนอน) ที่โรงเรียน - นำถุงที่ใส่ชุดนอนออกจากชั้นวาง - เปิดออกและหยิบเสื้อนอนขึ้นมา - สวมใส่ที่แขนทั้งสองข้าง - ตัดกระดุมเสื้อ - หยิบกางเกงนอนออกจากถุงที่ใส่ชุดนอน - สวมไปที่ขาทั้งสองข้าง - ดึงขึ้นมาที่เอวและจัดให้เรียบร้อย	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว - เอามือจับที่ก๊อกน้ำ - หมุนก๊อกน้ำไปทางขวามือจนสุด - หยุดดูว่ามีน้ำไหลจากก๊อกหรือเปล่า	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.การทิ้งขยะลงถัง - หยิบขยะใส่มี้อ - เดินไปที่ถังขยะ - ทิ้งขยะลงไปในถังขยะ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8.รู้จักการกล่าวคำขอบคุณเมื่อผู้อื่นให้ความช่วยเหลือหรือให้ของ - ยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาชนกันโดยไม่ต้องบอก - มืออยู่ที่ระดับหน้าอก - ก้มศีรษะ - กล่าวคำว่าขอบคุณ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตาราง 20 (ต่อ)

รายละเอียดพฤติกรรมด้านความมีวินัย	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่1	คนที่2	คนที่3		
รู้จักการกล่าวคำขอโทษเมื่อทำผิด					
- ยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาชนกันโดยไม่ต้องบอก	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
- มืออยู่ที่ระดับหน้าอก	+1	+1	+1		
- ก้มศีรษะ	+1	+1	+1		
- กล่าวคำว่าขอบคุณ	+1	+1	+1		

ภาคผนวก ค

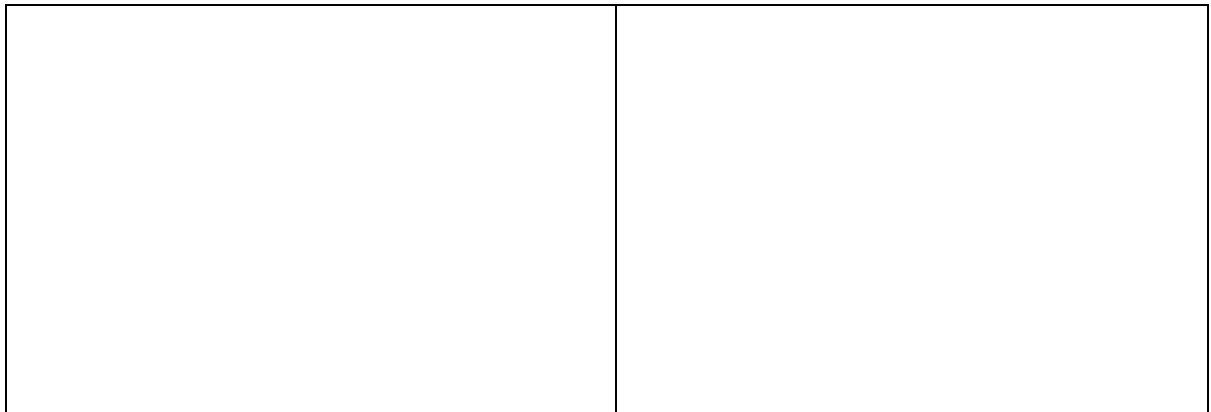
ตัวอย่างเอกสารแผ่นพับของการฝึกวินัย

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างวิธีตีให้ความรู้

VCD กิจกรรม การจัดเก็บเครื่องนอน

<p align="center">ฉากที่ 1</p> 	<p align="center">ฉากที่ 2</p> <p align="center">VCD เรื่องการจัดเก็บเครื่องนอน จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการฝึก ความมีวินัยให้กับเด็กที่มีความ บกพร่องทางสติปัญญาและผู้ปกครอง ได้มีส่วนร่วมในการส่งเสริมความมีวินัย ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้</p>
<p align="center">ฉากที่ 3</p> 	<p align="center">ฉากที่ 4</p>
<p align="center">ฉากที่ 5</p>	
	

ฉากที่ 6

ฉากที่ 7

VCD กิจกรรม การเก็บของเล่นเข้าที่

ฉากที่ 1	ฉากที่ 2
	<p>VCD เรื่องการเก็บของเล่นเข้าที่ จัดทำขึ้นเพื่อ เป็นแนวทางในการฝึก ความมีวินัยให้กับเด็กที่มีความบกพร่อง ทางสติปัญญา และผู้ปกครองได้มี ส่วนร่วมในการส่งเสริมความ มีวินัยประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้</p>
ฉากที่ 3	ฉากที่ 4
	
<p>ฉากที่ 5</p>	

เด็กช่วยครู
เก็บของเล่น

เด็กช่วยครูวาง
ตะกร้าของ
เล่นบนชั้น

ฉากที่ 6

เด็กกำลังเก็บ
ของเล่นด้วย
ตนเอง

เด็กกำลังวาง
ของเล่นที่เก็บ
เสร็จแล้วบน
ชั้นวางของเล่น

ฉากที่ 7

เด็กกำลังฟัง
คำชมจากครู

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างแบบประเมินพฤติกรรมกรมการมีวินัย

**แบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับปานกลางด้านการจัดเก็บเครื่องนอน (แบบพับเก็บ)**

นักเรียนชื่อ _____ นามสกุล _____
ชั้น _____

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องว่างให้ตรงกับความสามารถของนักเรียน

เกณฑ์การให้คะแนนระดับความสามารถ

- 2 คะแนน หมายถึง นักเรียนสามารถทำสำเร็จและถูกต้องโดยไม่มี的帮助เหลือ
1 คะแนน หมายถึง นักเรียนสามารถทำสำเร็จโดยมีผู้คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือ
0 คะแนน หมายถึง นักเรียนไม่สามารถทำงานได้สำเร็จ

รายละเอียดเกี่ยวกับด้านความมีวินัย	ระดับความสามารถ			หมายเหตุ
	2	1	0	
1. หยิบที่นอนแบบพับเก็บขึ้นมาวาง				
2. หยิบผ้าปูที่นอนมากางเพื่อเตรียมพับ				
3. พับผ้าปูที่นอนได้ถูกต้อง				
4. นำไปวางที่ชั้นเก็บผ้าปูที่นอน				

เกณฑ์การตัดสิน คะแนน 8-7 คะแนน ดีมาก 6-5 คะแนน ดี 4-0 คะแนน ปรับปรุง

สรุปผลการประเมิน ดีมาก ดี ปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

วันที่ / /

**แบบประเมินพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
ระดับปานกลางด้านการเก็บของเล่นเข้าที่**

นักเรียนชื่อ _____ นามสกุล _____
ชั้น _____

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องว่างให้ตรงกับความสามารถของนักเรียน

เกณฑ์การให้คะแนนระดับความสามารถ

- 2 คะแนน หมายถึง นักเรียนสามารถทำสำเร็จและถูกต้องโดยไม่มีการช่วยเหลือ
- 1 คะแนน หมายถึง นักเรียนสามารถทำสำเร็จโดยมีผู้คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือ
- 0 คะแนน หมายถึง นักเรียนไม่สามารถทำงานได้สำเร็จ

รายละเอียดเกี่ยวกับด้านความมีวินัย	ระดับความสามารถ			หมายเหตุ
	2	1	0	
1. หยิบของเล่นใส่ตะกร้า				
2. เก็บของเล่นใส่ตะกร้าจนหมด				
3. เก็บของเล่นวางในตะกร้าเป็นระเบียบ				
4. เดินเอาตะกร้าไปเก็บที่ชั้นวางของเล่น				

เกณฑ์การตัดสิน 8 - 7 คะแนน ดีมาก 6 - 5 คะแนน ดี 4 - 0 คะแนน ปรับปรุง

สรุปผลการประเมิน ดีมาก ดี ปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

วันที่...../...../.....

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างใบบันทึกการตรวจสอบพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กที่มีความ
บกพร่องทางสติปัญญาสำหรับผู้ปกครอง

**ใบบันทึกการตรวจสอบพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
สำหรับผู้ปกครอง**

ชื่อ-นามสกุล (เด็ก)ชั้น.....สถานศึกษา.....
ภาคเรียนที่.....วันที่.....

คำชี้แจง ให้อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่คิดว่าตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด
เพียงช่องเดียว

รายการสังเกต	พฤติกรรมความมีวินัย	
	มี	ไม่มี
1. การรู้จักการรอคอยเข้าแถวซื้อของ		
2. การเข้าห้องน้ำ		
3. การเก็บของเข้าที่		
4. การจัดเก็บเครื่องนอน		
5. การแต่งกาย		
6. ปิดน้ำเมื่อใช้แล้ว		
7. การทิ้งขยะลงถัง		
8. รู้จักการกล่าวคำขอบคุณ / ขอโทษ		
รวมจำนวนในการฝึกทั้งหมด.....ด้าน		

แสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ

ลงชื่อ.....ผู้ปกครอง

(.....)

วันที่.....

ภาคผนวก ช

- ตัวอย่างใบบันทึกการฝึกพฤติกรรมความมีวินัย สำหรับผู้ปกครอง
- ตัวอย่างแบบบันทึกพฤติกรรม

ใบบันทึกการฝึกพฤติกรรมความมีวินัยสำหรับผู้ปกครอง

ชื่อ-นามสกุล (เด็ก) ชั้น เลขที่..... โรงเรียน

.....

กิจกรรม.....

วันที่ฝึก	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลาในการฝึก	สถานที่	หมายเหตุ
เสาร์	1				
	2				
อาทิตย์	1				
	2				
จันทร์	1				
	2				
อังคาร	1				
	2				
พุธ	1				
	2				
พฤหัสบดี	1				
	2				

คำชี้แจง ให้เขียนบันทึกลงในช่องว่างต่อไปนี้ตามความเป็นจริง

ปัญหาการฝึกโดยรวม

ข้อเสนอแนะ

ลงชื่อ.....ผู้ปกครอง

(.....)

ผู้ฝึกสอน

แบบบันทึกพฤติกรรม

เรื่อง.....

ชื่อ-นามสกุล (เด็ก) ชั้น เลขที่..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้เขียนบันทึกลงในช่องว่างต่อไปนี้ตามความเป็นจริง

วัน เดือน ปี	พฤติกรรมที่เกิด	หมายเหตุ

ลงชื่อ..... ผู้ปกครอง

(.....)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวธนาพร ศรีโสภณ
วันเดือนปีเกิด	22 ธันวาคม 2517
สถานที่เกิด	จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ที่อยู่ปัจจุบัน	779/13 หมู่บ้านเอื้ออาทรเพชรเกษม 81 แขวงหนองแขม เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูสอนคอมพิวเตอร์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน 50/487 ถนนบางบอน 3 เขตบางบอน กรุงเทพฯ 10150
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จาก มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
พ.ศ. 2552	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ